

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • МАЙ 2017 Г.

Лиахона

Речи от общата конференция

Обявени пет нови храма

Призовани шестима
нови седемдесетници
и общо президентство
на Обществото за
взаимопомощ

ЖИВИЯТ ХРИСТОС

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА АПОСТОЛИТЕ

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Като отбелязваме раждането на Исус Христос преди две хилядолетия, ние даваме своето свидетелство за реалността на Неговия несравним живот и безкрайната добродетел на Неговата велика единителна жертва. Никой друг не е оказвал толкова дълбоко влияние върху всички хора, които някога са живели или тепърва ще живеят на тази земя.

Той беше Великият Иехова на Стария завет, Месията на Новия завет. Под ръководството на Своя Отец Той бе Създателят на земята. “Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” (Иоана 1:3). Въпреки че беше безгрешен, Той бе кръстен, за да изпълни всичко, що е право. Той “обикаляше, за да прави благодеяния” (Деяния 10:38), а беше презиран за това. Неговото Евангелие беше послание на мир и добра воля. Той настоятелно молеше всички да следват Неговия пример. Той крачеше по пътищата на Палестина, като изцеляваше болните, правеше слепите да прогледнат и възкресяваше мъртвите. Той учеше за истините на вечността, за реалността на нашето доземно съществуване, за целта на нашия живот на земята и за възможностите за синовете и дъщерите Божии в идния живот.

Той въведе причастието, което да напомня за Неговата велика единителна жертва. Той беше арестуван и осъден по фалшиви обвинения, обявен за виновен, за да е доволна тълпата, и осъден да умре на кръста на Голгота. Той даде Своя живот, за да извърши Единението за греховете на цялото човечество. Това бе велик изкупителен дар в полза на всички, които са живели или ще живеят на земята.

Ние тържествено свидетелстваме, че Неговият живот, който заема централно място в човешката история, нито започна във Витлеем, нито завърши на Голгота. Той беше Първородният на Отца, Единородният Син в плътта, Изкупителят на света.

Той възкръсна от гроба, за да “стане първият плод на починалите” (1 Коринтяните 15:20). Като възкръснал Господ Той отиде сред онези, които беше обичал през живота Си. Той също така служи сред Своите “други овце” (Иоана 10:16) в древна Америка. В наши дни Той и Неговият Отец се явиха на момчето Джозеф Смит, поставяйки началото

на отдавна обещаната епоха, когато ще се “изпълнят времената” (Ефесяните 1:10).

Пророкът Джозеф пише за Живия Христос: “Очите Му бяха като пламък от огън, косата на главата Му беше бяла като чист сняг, лицето Му светеше повече от яркостта на слънцето, а гласът му беше като звука на върхлитащи големи води, тъкмо гласът на Иехова, казвайки:

Аз съм първият и последният; Аз съм Този, Който живее, Аз съм Този, Който беше убит, Аз съм вашият ходатай пред Отца” (У. и З. 110:3–4).

За Него Пророкът също така е заявил: “И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последното от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!

Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца,

че чрез Него, и посредством Него, и от Него световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии” (У. и З. 76:22–24).

Ние тържествено заявяваме, че Неговото свещеничество и Църквата Му са възстановени на земята – “съградени върху основата на апостолите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус” (Ефесяните 2:20).

Ние свидетелстваме, че някой ден Той ще се върне на земята. “И славата Господна ще се яви, и всяка твар купно ще я види” (Исаия 40:5). Той ще управлява като Цар на Царете и ще царува като Господар на Господарите, и всяко коляно ще се преклони пред Него, и всеки език ще Го славослови. Всеки един от нас ще застане пред Него, за да бъде съден според делата си и според желанията на сърцето си.

Ние даваме свидетелство като Негови апостоли, ръкоположени по надлежния ред, че Исус е Живият Христос, безсмъртният Божий Син. Той е великият цар Емануил, Който днес стои от дясната страна на Своя Отец. Той е светлината, животът и надеждата на света. Неговият път е пътеката, която води към щастие в този живот и към вечен живот в идния свят. Да благодарим на Бог за несравнимия дар на Неговия божествен Син.

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Thomas S. Monson
James E. Faust

1 януари 2000 г.

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ

Boyd K. Packer
Robert D. Anderson
Donald B. Matthews
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hall
Jeffrey R. Holland
Henry B. Eyring

Обща сесия на жените

- 6 Уповавай се на Господа и не се облягай
Бони Х. Кордън
- 9 Красотата на светостта
Керъл Ф. Макконки
- 12 Сигурни жени
Линда К. Бъртън
- 15 „Моя мир ви давам“
Президент Хенри Б. Айринг

Съботна сутрешна сесия

- 19 Събиране на Божието семейство
Президент Хенри Б. Айринг
- 23 Ежедневното Му напътствие
М. Джозеф Броу
- 26 Славният план на нашия Отец
Старейшина Уедърфорд Т. Клейтън
- 29 Нашият Добър Пастир
Старейшина Дейл Г. Ренлънд
- 33 Доверявайте се на Бог без колебание
Старейшина Юлисис Соарес
- 36 Все по-ярка и по-ярка до съвършения ден
Старейшина Марк А. Браз
- 39 Да получаваме силата на Исус Христос в живота ни
Президент Ръсел М. Нелсън

Съботна следобедна сесия

- 43 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 45 Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2016 г.
Кевин Р. Джергенсън
- 45 Статистически отчет, 2016 г.
Брук П. Хейлз
- 46 Да се превръщаме в ученици на нашия Господ Исус Христос
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 49 Изпети и неизпети песни
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 52 Да „стоим изправени отвътре“ и да „изваждаме всичко на масата“
Старейшина Гари Б. Сабин
- 55 Езикът на Евангелието
Старейшина Валери В. Кордон

- 58 Да побеждаваме света
Старейшина Нийл Л. Андерсън
- 62 Върнете се и получите
Старейшина М. Ръсел Балард

Обща сесия на свещеничеството

- 66 Доброта, милосърдие и любов
Президент Томас С. Монсън
- 67 Призовани за делото
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 75 Пригответе пътя
Епископ Жералд Косе
- 78 По-големият между вас
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 82 „Ходи с Мен“
Президент Хенри Б. Айринг

Неделна сутрешна сесия

- 86 Силата на Книгата на Мормон
Президент Томас С. Монсън
- 87 Поколение, което може да устоява на греха
Джой Д. Джоунс
- 90 Не се оглеждайте встрани, гледайте нагоре!
Старейшина Юн Хуан Чой
- 93 Дух Свети, води ни!
Старейшина Роналд А. Расбанг
- 97 Каквото ви каже, направете
Старейшина Л. Уитни Клейтън
- 100 Божеството и плана на спасение
Старейшина Далин Х. Оукс

- 104 Съвършената любов пропъжда страха
Президент Дитер Ф. Ухтгорф

Неделна следобедна сесия

- 108 Гласът на предупреждение
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 112 Към приятелите и проучвателите на Църквата
Старейшина Хоакин Е. Коста
- 114 А Исус като го погледна, възлюби го
Старейшина С. Марк Палмър
- 117 Как ни помага Светият Дух?
Старейшина Гари Е. Стивънсън
- 121 А това е вечен живот
Старейшина С. Скот Гроу
- 124 Тъй че светлината ни да може да бъде знаме за народите
Старейшина Бенхамин Де Хойос
- 127 Основи от вяра
Старейшина Куентин Л. Кук
- 72 Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 132 Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот
- 134 Указател на материалите от конференцията
- 135 Новини от Църквата

187-а годишна обща конференция

Събота вечер, обща сесия на жените, 25 март 2017 г.

Водещ: Бони Л. Оскарсън.

Откриваща молитва: Робин Бонхам.

Закриваща молитва: Елиабет Роуз.

Музиката е от хор от сестри от Обществото за взаимопомощ към Университета Бригъм Йънг с диригент Джийн Еплъни и Линда Маргетс на органа: „Ела, Царю, от небеса!“, *Химни*, № 43, ар. Забриски, публ. от Holy Sheet Music; „Аз чувствам любовта на Спасителя“, *Сборник детски песни*, с. 42–43, ар. Мърфи; „О, Йехова, поведи ни“, *Химни*, № 57; „Моят Небесен Отец ме обича“, *Сборник детски песни*, с. 16–17.

Съботна сутрешна обща сесия, 1 април 2017 г.

Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф.

Откриваща молитва: старейшина Ким Б.

Кларк. Закриваща молитва: старейшина Хорхе Ф. Зебалос. Музика от хора на Табернакълъ с диригенти Мак Улбърк и Райън Мърфи, органисти Клей Кристиансън и Ричард Елиът: „Зора зазори“, *Химни*, № 1; „Сион да се вдигне в красота“, *Химни*, № 30, ар. Касен, публ. от Джакман; „Правда върши“, *Химни*, № 149; „Слава на Бог, хвала“, *Химни*, № 50; „Учи ме да ходя в светлина“, *Химни*, № 189, ар. Уилбърт; „Ликувайте, Господ е Цар!“, *Химни*, № 51, ар. Мърфи.

Съботна следобедна обща сесия, 1 април 2017 г.

Водещ: президент Хенри Б. Айринг.

Откриваща молитва: старейшина Вон Г.

Кийч. Закриваща молитва: старейшина Хуго Монтоя. Музика от семеен хор от колове в Тремънтън, Гарланд и Фийлдинг, Юта с диригент Джесика Лий Гилбърт и Бони Гудлиф на органа: „Земен рай ще е домът“, *Химни*, № 183, ар. Бастиан; съчетание от песните „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186 и „How Will They Know?“, *Children's Songbook*, с. 182–185, ар. Гилбърт и Моултън; „Върви с вяра“, *Химни*, № 168; „Детска молитва“, *Сборник детски песни*, с. 6–7, ар. Пери, публ. от Джакман.

Съботна вечерна свещеническа сесия, 1 април 2017 г.

Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф.

Откриваща молитва: старейшина

Върн П. Стенхил. Закриваща молитва:

старейшина Карлос А. Годой. Музика от хор свещеници от колове за несемейни пълнолетни младежи в Холъдей и Мъри, Юта с диригент Брет Тейлър и Андрю Ънсуърт на органа: „Rise Up, O Men of God“ (мъже), *Нутнс*, № 324, ар. Стахели, публ. от Джакман; „Скромно бе Исус роден“, *Химни*, № 120, ар. Риплингър, публ. от Джакман; „Спасителю на Израил“, *Химни*, № 5; „Смели войни на Израил“, *Химни*, № 166, ар. Касен, публ. от Джакман.

Неделна сутрешна обща сесия, 2 април 2017 г.

Водещ: президент Хенри Б. Айринг.

Откриваща молитва: Нийл Ф. Меритъ.

Закриваща молитва: старейшина Ричард Дж. Мейнз. Музика от Мормонския хор на Табернакълъ с диригент Мак Уилбърт и органисти Ричард Елиът и Андрю Ърнсуърт: „Вървим напред със вяра в Христа“, *Химни*, № 54; „Да запеем с радост“, *Химни*, № 3, ар. Уилбърт; „Защото любов царя“, *Сборник детски песни*, с. 102–103, ар. Кардън; „Хайде, Божии чеда“, *Химни*, № 42; „Бог е с вас, чеда любими“, *Химни*, № 67, ар. Уилбърт; „Високо на върха“, *Химни*, № 4.

Неделна следобедна обща сесия, 2 април 2017 г.

Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф.

Откриваща молитва: старейшина Едуардо

Гаварет. Закриваща молитва: старейшина Маркос А. Айдукаитис. Музика от Мормонския хор на Табернакълъ с диригенти Мак Уилбърт и Райън Мърфи и органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: „Come, Rejoice“, *Нутнс*, № 9, ар. Мърфи; „Дай ми още святост“, *Химни*, № 83, ар. Стахели, публ. от Джакман; „Железният прът“, *Химни*, № 174; „Божите заповеди спазвай!“, *Химни*, № 188; „Основа на нашата вяра“, *Химни*, № 55, ар. Уилбърт.

Речите от конференцията са на разположение

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите са на разположение и чрез мобилното приложение Евангелска библиотека. Обикновено в рамките на шест седмици след конференцията видео и аудио записи на английски са на разположение в централите за разпространение. Информация за общата конференция във формат, достъпен за хора с увреждания, е достъпна на disability.lds.org.

Послания за домашни учители и послания за обучение при посещение

За послания за домашни учители и послания за обучение при посещение, моля изберете обръщение, което най-добре отговаря на нуждите на хората, които посещавате.

На предната корица

На предната корица: снимка от Мейсън Кобърли. Гръб: снимка от Кристина Смит.

Снимки от

Снимките в Солт Лейк Сити са направени от Коуди Бел, Джане Бингам, Мейсън Кобърли, Ранди Колийър, Уестън Колтън, Ашли Ларсън, Лесли Нилсън и Кристина Смит.

Международно списание на Църквата на Исус
Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън,
Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз,
Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук,
Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд,
Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Джозеф У. Ситати

Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет,
Керъл Ф. Макконки

Светници: Браян К. Аштън, Джийн Б. Бингъм, Легранд Р.
Къртис-мл., Кристъфел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Ерих У.
Копишке, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън

Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърт

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Помощник публикации: Крелмилда Амарал
Набор и редакция: Мариса Денис, Дейвид Диксън,
Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х.
Гарф, Джон Райън Дженсън, Ларен Портьер Гон, Шарлът
Ларкабал, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън
Оукърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М.
Ромни, Минди Ан Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Анрдуз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот,
Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П.
Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън,
Рейчъл Смит, Брад Тийр, К. Никол Уолкхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Глен Адеър, Кони Бауторп Бридж, Джули
Бърдет, Томас Дж. Кронин, Брайън У. Джимди, Джини Дж.
Нилсън, Гейл Тейт Рафърти, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джошуа Денис, Амон Харис

Директор печат: Стивън Т. Люис

Директор разпространение: Трой К. Велинга

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на
store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център
за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на
liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@
ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
„компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,
холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски,
италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски,
малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски,
португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански,
сухали, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински,
урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2017 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени.
Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не
е обозначено друго, отделни лица могат да копират
материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел
(включително за църковни призования). Това право може да
бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не
могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено
в бележката до произведението. Въпросите относно
авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT
84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 24 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April,
May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,
\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Айринг, Хенри Б., 15, 19, 82
Андерсън, Нийл Л., 58
Балард, М. Ръсел, 62
Беднар, Дейвид А., 67
Браг, Марк А., 36
Броу, М. Джозеф, 23
Бъртън, Линда К., 12
Гроу, С. Скот, 121
Де Хойос, Бенхамин, 124
Джергенсън, Кевин Р., 45
Джунс, Джой Д., 87
Клейтън, Л. Уитни, 97
Клейтън, Уедърфорд Т., 26
Кордон, Валери В., 55
Кордън, Бони Х., 6
Косе, Жералд, 75
Коста, Хоакин Е., 112
Кристоферсън, Д. Тод, 108
Кук, Куентин Л., 127
Макконки, Керъл Ф., 9
Монсън, Томас С., 66, 86
Нелсън, Ръсел М., 39
Оукс, Далин Х., 100
Палмър, С. Марк, 114
Расбанд, Роналд А., 93
Ренлънд, Дейл Г., 29
Сабин, Гари Б., 52
Соарес, Юлисис, 33
Стивънсън, Гари Е., 117
Ухтдорф, Дитер Ф., 43,
78, 104
Хейлз, Брук П., 45
Хейлз, Робърт Д., 46
Холанд, Джефри Р., 49
Чой, Юн Хуан, 90

Указател на темите

активност в Църквата, 36
Бог Отец, 6, 62, 93, 100,
104, 121
божествено естество, 9, 87
Божеството, 93, 100, 117
връщане към активност, 15
вара, 33, 39, 46, 49, 90,
97, 127
Господен ден, 55, 58, 124
деца, 87, 117
Джозеф Смит, 127
доброта, 29, 66
доверие, 6, 33, 97
доземно съществуване, 6,
26, 100
достойнство, 67, 93, 117, 121
Единение, 6, 9, 19, 26, 29,
39, 62
единство, 15, 49, 75
жени, 12
жертва, 12, 23
завети, 9, 12, 39, 52, 58,
62, 87
заповеди, 23, 26
изучаване на Писанията, 6,
23, 39, 55, 86, 121
изцеление, 29
Исус Христос, 6, 9, 12, 19,
23, 26, 29, 33, 36, 39, 46,
49, 58, 62, 66, 82, 90, 93,
97, 100, 104, 108, 114,
121, 124, 127
Книгата на Мормон, 86, 112
любов, 29, 36, 46, 49, 66,
104, 108, 114
милосърдие, 15, 46, 66
мир, 58
мисионерска работа, 67,
90, 114
младежи, 19, 23, 75
молитва, 6, 121
музика, 49
надежда, 104
несгоди, 29, 33, 39, 46, 49,
52, 90, 97, 104, 127
обръщане във вратата, 90, 112

обща конференция, 124
отговорност, 108
отдаденост, 52
План на спасение, 19, 26,
52, 62, 100, 104
подготовка, 67, 75
подтици, 93, 117
подчинение, 46, 97, 114, 121
покаяние, 29, 52, 87,
112, 121
порнография, 55
преподаване, 87, 124
призования в Църквата, 78
пример, 55, 121
причастие, 9, 15, 75, 124
пророци, 108
прошка, 29
родителски грижи, 23, 55,
87, 108
ръководене, 78
ръководители на Църквата,
23, 78
Светият Дух, 9, 15, 19, 36,
39, 87, 93, 100, 117, 127
светлината Христова, 19, 36
светското, 58
свещеничество, 67, 75, 82
свидетелство, 86
свобода на избор, 26
семейна история, 19, 90, 124
семејство, 19, 36, 55, 62, 87
служба, 6, 15, 75, 78, 82
смирение, 15, 78
смърт, 26
стандарти, 108
страх, 104
събрание за причастие, 127
състрадание, 29
Сътворение, 26, 100
традиция, 55
ученичество, 12, 39, 46, 49,
52, 58, 78, 87
храмова работа, 19, 36,
90, 124
цели, 62

Резюме на 187-ата годишна обща конференция

На всеки шест месеца се събираме, за да чуем Божия глас чрез живите пророци и вдъхновените ръководители на Църквата. Милиони по света, говорещи различни езици, се събират в домове или сгради за събрания, в различни часови зони, за да гледат на различни по големина екрани.

Но общата конференция е нещо повече от събитие. Тя е преживяване, което може да продължава, колкото желаем. Конференцията е нещо, което изучаваме, от което се учим и според което живеем.

За да ви помагаме при това преживяване, на всеки шест месеца се опитваме да улавяме духа на събитието в това издание. Без значение дали предпочитате да изучавате конференцията в печатен формат, онлайн или на мобилно устройство, ние се надяваме, че тя ще бъде за вас като кладенец, до който ще се връщате често.

За пророка ни славим Те, Боже

Страница 86: За да бъдат укрепвани свидетелствата ни за Спасителя и Неговото Евангелие, президент Монсън сърдечно ни умолява „с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден“.

Страница 66: Той също така помоли мъжете да прегледат живота си и да „следва(т) примера на Спасителя, като (бъдат) добри, любящи и милосърдни“.

Обявени нови храмове

Страница 86: Президент Монсън обяви изграждането на пет нови храма: в град Бразилия, Бразилия, в близост до Манила, Филипините, в Найроби, Кения, в Покатело, Айдахо, САЩ и Саратога Спрингс, Юта, САЩ (вж. страница 141 за повече информация.)

Подкрепени нови ръководители

Страница 43: В събота, 1 април, Първото президентство обяви освобождаването на общото президентство на Обществото за взаимопомощ: Линда К. Бъртън, Керъл М. Стивънз и Линда С. Рийвз.

Страница 135: Научете повече за призоваването на 10 нови висши ръководители, включително нови членове на президентството на Обществото за взаимопомощ.

Препратки към прокламации

Гръб на предната и задната корица: Няколко говорители цитираха от „Живият Христос“ и „Семейството: прокламация към света“ (вж. страници 26, 36, 39, 62 и 100). Можете да намерите тези важни документи на гръба на предната и задната корица на това издание. ■

От сестра Бони Х. Кордън

Втора съветничка в Общото президентство
на Неделното училище за деца

Уповавай се на Господа и не се облягай

*Можем да съсредоточим живота си върху Спасителя,
като Го опознаваме, и Той ще оправя пътеките ни.*

Докато пътувах из Азия, една скъпа сестра се обърна към мен. Тя ме прегърна и ме попита: „Наистина ли вярвате, че това Евангелие е истинно?“ Скъпа сестра, знам, че е истинно. Уповавам се на Господ.

В Притчи 3:5–6 четем следния съвет:

„Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти“.

В този стих има две увещания, предупреждение и славно обещание. Двете увещания: „Уповавай на Господа от все сърце“ и „във всичките си пътища признавай Него“. Предупреждението: „Не се облягай на своя разум“. И славното обещание: „Ще оправя пътеките ти“.

Нека първо да обсъдим предупреждението. Описаното ни дава повод за размисъл. Предупреждението е в думите „не се облягай“ – „не се облягай на своя разум“. На английски думата, използвана за *облягам се*, означава физически да се наведем, наклоним или преместим на една страна. Когато *физически* се накланяме на една или

друга страна, ние сме нестабилни, губим баланс и падаме. Когато *духовно* се облягаме на нашето разбиране, ние се отклоняваме от Спасителя ни. Ако се наклоним, ние сме нестабилни, губим баланс, не сме съсредоточени в Христа.

Сестри, не забравяйте, че в доземния ни живот сме били на страната на Спасителя. Уповавали сме се на

Него. Изразявали сме подкрепата, ентузиазма и радостта си от плана на щастие, изложен от Небесния ни Отец. Не сме се облягали. Воювали сме със свидетелствата си и „(сме се) съюзили със силите на Бог и те (са били) победоносни сили“¹. Тази битка между доброто и злото се е преместила на земята. Отново имаме священото задължение да бъдем свидетели и да се уповаваме на Господ.

Всички трябва да се запитаем: Как да бъда стабилна и да *не се облягам* на собственото си разбиране? Как да разпознавам и следвам гласа на Спасителя, когато гласовете на света са толкова убедителни? Как да култивирам упование в Спасителя?

Позволете ми да предложа три начина да увеличаваме познанието си за Спасителя и да се уповаваме на Него. Ще откриете, че тези принципи не са нови, но са основни. За тях се пее във всяко Неделно училище за деца, повтаря се в уроците на Младите жени и в тях е отговорът на много въпроси в Обществото за взаимопомощ. Това са принципи за съсредоточаване, а не за облягане.

Първо, трябва да опознаваме Господ и да се уповаваме на Него, докато се „(угощаваме) със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите“².

Преди няколко месеца изучавахме семейно Писанията. Моят двегодишен внук седеше в скута ми, докато четяхме. Бях изцяло отдадена в ролята си на баба, докато се наслаждавах на посещението на семейството на сина ми.

Като приключихме изучаването на Писанията, затворих книгата си. Моят внук знаеше, че скоро ще се ляга. Погледна ме с нетърпеливите си сини очи и изрече една вечна истина: „Още Писания, бабо“.

Моят син, добър и последователен родител, ме предупреди: „Мамо, не му се връзвай. Просто се опитва да се измъкне от лягането“.

Но, когато моят внук моли за още Писания, четем още от Писанията! Четенето на още от Писанията просветлява ума ни, храни духа ни, отговаря на въпросите ни, увеличава упованието ни в Господ и ни помага да насочваме живота си към Него. „Да помните да ги изучавате усърдно, че да имате полза от това“³.

Второ, можем да опознаваме Господ и да се уповаваме на Него чрез молитва. Каква благословия е да мога да се моля на нашия Бог! „Молете се на Отца с цялото си сърце“⁴.

Имам един скъп за мен спомен за една молитва. За една от летните ми ваканции в университета приех работа в Тексас. Трябваше да измина стотици мили от Айдахо до Тексас със старата си кола, която умалително наричах Върн. Върн бе натъпкан до тавана и бях готова за новото приключение.

Като излизях, прегърнах майка си и тя каза: „Нека да се помолим преди да тръгнеш“.

Коленичихме и майка ми започна да се моли. Тя се моли на Небесния Отец за безопасността ми. Моли се моята кола без климатик да функционира както трябва. Помоли ангели да бъдат с мен през цялото лято. Тя се моли и моли, и моли.

Мирът, който дойде от тази молитва, ми даде смелостта да се уповавам

на Господ и да не се облягам на собственото си разбиране. Господ ме насочваше при многото решения, които вземах през това лято.

Като си създадем навик да се обръщаме към Небесния Отец в молитва, ще опознаваме Спасителя. Ще започнем да се уповаваме на Него. Решенията ни ще стават по-подобни на Неговите. Ще можем да получаваме, както ние, така и другите, благословиите, които Небесният Отец е готов да ни дава, ако само го молим с вяра⁵.

Трето, можем да опознаваме Господ и да се уповаваме на Него, като служим на другите. Ще разкажа следната история, с позволението на Ейми Райт, която разбра принципа на службата дори страдаща от една ужасяваща и животозастрашаваща болест. Ейми пише:

„На 29 октомври 2015 г. открих, че имам рак. В моя случай имаше 17 процента вероятност да оцелея. Шансовете не бяха добри. Знаех, че ще започна битка за живота си.

Бях решена да дам всичко от себе си, не само за себе си, но най-вече, за семейството си. През декември започнах химиотерапия. Запозната бях с многото странични ефекти на лекарствата против рак, но не знаех, че е възможно да ти е толкова зле и все още да си жив.

В един момент заявих, че химиотерапията е нарушение на правата на човека. Казах на съпруга си: „Край! Отказвам се! Няма да се върна в болницата“. Любимият ми, проявявайки разум, ме изслуша търпеливо и после отговори: „Ами, тогава ще трябва да намерим някой друг, който да служи“.

Какво? Да не би да пропусна факта, че съпругата му има рак и не може да понесе още един пристъп на гадене или още един миг на изключителна болка?

Ейми продължава с обясненията: „Симптомите ми постепенно се влошиха дотолкова, че обикновено имах един или два добри дни в

месеца, (когато) можех донякъде да функционирам като живо, дишащо човешко същество. Именно в тези дни с близките ми намирахме начини да служим“.

В един от тези дни семейството на Ейми раздава комплекти за химиотерапия на други пациенти, комплекти с неща, които да ободряват и да облекчават симптомите. Когато Ейми не можела да спи, измисляла начини да подобри деня на някого другото. Някои от тях били значими, но много от тях били просто малки листчета или текстови съобщения с насърчение и обич. През нощите, когато болката ѝ била твърде силна, за да заспи, тя лежала в леглото си със своя iPad и търсела обреди, които трябва да се извършат за нейни починали предци. По чудо, болката намалявала и тя успявала да я изтърпи.

„Службата – свидетелства Ейми, – спаси живота ми. Щастието, което открих при опитите да облекчавам страданието на хората около мен,

бе това, в което най-накрая намерих силата да продължавам напред. Очаквах проектите ни за служба с голяма радост и нетърпение. И до днес това ми изглежда като странен парадокс. Нормално е да си помислиш, че някой, който е оплешивял, натровен и борещ се за живота си, има правото да си мисли, че „точно сега става въпрос само за мен“. Обаче, когато мислех за себе си, ситуацията ми, страданието и болката ми, светът ставаше много мрачен и депресиращ. Когато насочвах вниманието си към другите, имаше светлина, надежда, сила, смелост и радост. Знам, че това е възможно поради подкрепящата, изцеляващата и даващата възможности сила на Единението на Исус Христос“.

Ейми започва да се уповава на Господ, като Го опознава. Ако бе разчитала дори и малко на собственото си разбиране, вероятно би отхвърлила идеята да служи. Службата ѝ помага да издържи на болката и

страданията си и да следва в живота си следния стих: „Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“⁶.

Исус Христос е победил света. И благодарение на Него, благодарение на безкрайното Му Единение, всички ние имаме така важната причина да се уповаваме, знаейки, че накрая всичко ще е наред.

Сестри, всяка от нас може да се уповава на Господ и да *не* се обляга. Можем да съсредоточим живота си върху Спасителя, като Го опознаваме, и Той ще оправя пътеките ни.

Ние сме на земята, за да проявяваме същото упование в *Него*, което ни позволи да бъдем на страната на Исус Христос, когато Той заяви: „Ето Ме, изпрати Мен“⁷.

Мои скъпи сестри, президент Томас С. Монсън свидетелства, че „обещаните ни благословии са неизмерими. Дори буреносните облаци да се събират, дори дъждовете да се изсипват върху нас, нашето знание за Евангелието и любовта ни към Небесния Отец и нашия Спасител ще ни утешават и поддържат, ... като ходим правдиво. ... Нищо в този свят няма да може да ни победи“⁸.

Добавям своето свидетелство към това на възлюбения ни пророк. Ако се уповаваме на Небесния ни Отец и на нашия Спасител, и не се облягаме на собственото си разбиране, Те ще оправят пътеките ни и ще са милостиви към нас. В името на Исус Христос, амин. ■

Бележка: На 1 април 2017 г. сестра Кордън беше освободена като втора съветничка и призована като първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца.

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, „Зората на нов светъл ден“, *Лиакхона*, май 2004 г., с. 81
2. 2 Нефи 32:3.
3. Мосия 1:7.
4. Мороний 7:48.
5. Вж. Ръководство към Писанията, „Молитва“, scriptures.lds.org.
6. Мосия 2:17.
7. Авраам 3:27.
8. Томас С. Монсън, „Дерзайте“, *Лиакхона*, май 2009 г., с. 92

От Керъл Ф. Макконки

Първа съветничка в Общото президентство на младите жени

Красотата на светостта

Небесният Отец ни е осигурил всичко необходимо, за да можем да станем свети, както Той е свят.

Докато се подготвях за това събрание, мислите ми се насочиха към многото верни сестри, които съм срещала по света. Според мен те най-добре могат да бъдат описани в благодарствения псалм на цар Давид: „Отдайте на Господа славата, дължима на името Му; донесете принос и влезте пред Него; поклонете се на Господа... (в свята премяна)“¹.

Виждам красотата на светостта на сестрите, чиито сърца са съсредоточени върху всичко добро и които желаят да станат по-подобни на Спасителя. Всяка от тях отдава на

Господ цялата си душа, сърце, мощ, ум и сила чрез начина, по който живее всеки ден². Светостта се постига, като се стремим и полагаме усилия да спазваме заповедите и да почитаме заветите, сключени с Бог. Светостта се постига чрез избори, които ни помагат да запазваме Светия Дух като наш водач³. Светостта се постига, като оставяме настрана естествените си пориви и ставаме светии чрез Единението на Господа Христа⁴. „Всеки момент от (нашия) живот трябва да бъде свят към Господа“⁵.

Бог в небесата заповядва на чедата на Израил: „Защото аз съм Йехова,

вашият Бог; и така, осветете се и бъдете свети, понеже Аз съм свят; и да не се оскверните“⁶.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън учи: „Нашият Небесен Отец е Бог с големи очаквания. ... Той предлага да ни направи свети, за да можем „да издържи(м) на селестиялна слава“ (У. и З. 88:22) и да живеем в Неговото присъствие (Моисей 6:57)“⁷. В *Lectures on Faith* имаме обяснението: „Никой човек не може да се радва на Неговата слава, ако самият той не е съвършен и свят като Него“⁸. Нашият Небесен Отец ни познава. Той ни обича и ни е осигурил всичко необходимо, за да можем да станем свети, както Той е свят.

Ние сме дъщери на Небесен Отец и всяка от нас е наследила божествена святост. Нашият Небесен Отец заявява: „Ето, аз съм Бог и Свят Човек е името Ми“⁹. В доземния живот ние сме обичали нашия Отец и сме Му се покланяли. Имали сме желанието да бъдем като Него. Поради Своята съвършена бащина любов Той е определил Своя Възлюбен Син Исус Христос за наш Спасител и Изкупител. Той е Синът Човешки и Свят Човек¹⁰. Неговото „име е Святият“¹¹, „Светият Израилев“¹².

Нашата надежда за святост е съсредоточена върху Христос, Неговата милост и благодат. С вяра в Исус Христос и Неговото Единение можем

да станем чисти и неопетнени, ако се отричаме от безбожието¹³ и искрено се покаяваме. Ние се кръстваме във вода за опрощение на греховете си. Душите ни се освещават, когато приемаме Светия Дух с отворени сърца. Всяка седмица ние участваме в обряда за вземане от причастието. В дух на покаяние и с искрен стремеж към праведност сключваме завет, че желаем да вземем върху си името на Христос, да си спомняме за Него и да спазваме Неговите заповеди, за да можем винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас. С времето, докато постоянно се стремим да бъдем едно с Отца, Сина и Светия Дух, ставаме участници в божественото естество¹⁴.

Светостта се постига чрез спазване на сключените завети

Осъзнаваме, че има много изпитания, изкушения и трудности, които могат да ни отдалечават от това, което е добродетелно или достойно за похвала в Божиите очи. Но нашите преживявания в земния живот ни дават възможности да избираме светостта. Най-често жертвите, които правим, за да спазваме сключените завети, ни пречистват и освещават.

Видях светостта в излъчването на едно 13-годишно момиче от Гана на име Иванджелина. Един от начините, по които тя спазва сключените завети, е като служи отдадено в своето

призвание като президентка на клас Кошер. Тя смирено обясни, че посещава домовете на своите приятелки, слабо активни млади жени, за да поиска от родителите им позволение да ходят на църква. Родителите от своя страна ѝ казват, че това е трудно, защото в неделя децата трябва да изпълняват своите задачи у дома. Затова Иванджелина ходи да им помага със задачите и благодарение на усилията ѝ приятелките ѝ често получават разрешение да отидат на църква.

Ако спазваме свързаните с тях завети, свещените обреди на свещенството ще ни променят, освещават и подготвят да влезем в Господното присъствие¹⁵. Така носим един другиму тежестите си и се укрепваме един друг. Запазваме опрощение на греховете, когато предоставяме духовна и материална помощ на бедните, гладните, голите и болните¹⁶. Ние се запазваме неопетнени от света, когато освещаваме Господния ден и достойно вземаме от причастието в този свят ден¹⁷.

Благославяме семействата си и превръщаме домовете си в свети места. Обуздаваме своите страсти, за да можем да бъдем изгълвани с чиста и трайна любов¹⁸. Отнасяме се към околните с доброта и състрадание и сме свидетели Божии. Ставаме народа на Сион с едно сърце и един ум, чисти хора, които живеят заедно в единство и праведност¹⁹. „Защото Сион трябва да нараства в красота и святост“²⁰.

Сестри, идвайте в храма. Ако желаем да бъдем свят народ, подготвен да посрещне Спасителя при Неговото Пришествие, трябва да се надигнем и да облечем прекрасните си одежди²¹. Със сила и чест се отричаме от светското и спазваме сключените завети, за да можем да бъдем „облечени в чистота, да, тъкмо с робата на праведността“²².

Светостта се постига, когато приемаме Светия Дух като наш водач

Светостта е дар от Духа. Ние приемаме този дар, когато избираме да вършим неща, които ще засилват

освещаващото влияние на Светия Дух в живота ни.

Когато Марта приема Исус Христос в дома си, тя чувства огромно желание да посрещне Господ възможно най-добре. Сестра ѝ Мария избира да „седн(е) при нозете на Господа“ и да слуша словата Му. Когато Марта чувства, че ѝ тежи да се грижи за всичко, без да ѝ се помага, тя се оплаква: „Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да прислужвам?“

Обичам думите на най-нежния укор, който бих могла да си представя. Със съвършена любов и безкрайно състрадание Спасителят я поучава:

„Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща;

но едно е необходимо; и Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея“²³.

Сестри, за да бъдем осветени, трябва да се научим да сядаме при нозете на Светия Израилев и да отделяме време за светостта. Оставяме ли настрана телефона, безкрайния списък със задачи и светските грижи? Молитвата, изучаването и вслушването в Божието слово канят Неговата пречистваща и изцеляваща любов в душите ни. Нека отделяме време да бъдем свети, за да можем да бъдем изпълавани с Неговия свещен и

освещаващ Дух. Когато Светият Дух е наш водач, ние ще бъдем подготвени да посрещнем Спасителя в свята премяна.²⁴

Светостта се постига, като ставаме светии чрез Единението на Исус Христос

Според вдъхновените думи на цар Вениамин, чрез Единението на Исус Христос стават светии тези, които са покорни, кротки, смирени, търпеливи и изпълавани с любов като Спасителя²⁵. Той пророкува, че Исус

Христос, „Господ Всемогъщи, Който царува, Който бе и е от вечност до вечност, ще слезе от небесата между чедата човешки и ще живее в skinия от кал“. Той е дошъл, за да благославя болните, куците, глухите и слепите, а също и да вдига мъртвите към живот. И при все това, Той е страдал „повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре“²⁶. И въпреки че е Единственият, чрез Който идва спасението, Той е бил хулен, бит и разпънат. Но Божият Син се е вдигнал от гроба, за да можем всички ние да преодолеем смъртта. Той е Този, Който ще застане да съди света в праведност. Той е Този, Който изкупи всички нас. Той е Светият Израилев. Исус Христос е ключът към красотата на светостта.

Когато хората от народа на цар Вениамин чуват словата Му, те падат на земята – толкова голямо е тяхното смирение и благоговение пред Божията благодат и слава. Те разпознават своето плътско състояние. Осъзнаваме ли, че напълно зависим от благодатта и милостта на Христос, Нашият Господ? Осъзнаваме ли, че всеки добър дар, материален и духовен, ни се дава чрез Христос? Помним ли, че според вечния план на Отца мирът в този живот и вечният живот в идния свят са възможни само в и чрез Неговия Свят Син?

За да бъдем осветени, трябва да се научим също като Мария да сядаме при нозете на Светия Израилев и да отделяме време за светостта.

Нека се присъединим към народа на цар Вениамин, заявявайки в един глас: „О, помилуй и приложи единяващата кръв на Христа, та да може да получим опрощение на греховете си и сърцата ни да се очистят; защото ние вярваме в Исуса Христа, Сина Божий, Който сътвори небесата и земята и всички неща“²⁷.

Свидетелствам, че когато следваме Светия Израилев, Неговият Дух ще бъде с нас, за да можем да бъдем изпълавани с радост, да получаваме опрощение на греховете си и спокойна съвест.

Небесният Отец е дарил всеки един от нас със способността да станем свети. Нека да спазваме заветите си по най-добрия начин и да приемем Светия Дух за наш водач. С вяра в Исус Христос ние ставаме светии чрез Неговото Единение, за да можем да получим безсмъртие и вечен живот и да отдадем на Господа славата, дължима на името Му. Нека животът ни винаги да бъде свещен принос, за да застанем пред Господ в свята премяна. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Летописи 16:29.
2. Вж. Учение и завети 20:31–34.
3. Вж. Учение и завети 45:57.
4. Мосия 3:19.
5. Бригъм Йънг, „Remarks“, *Deseret News*, 2 апр. 1862 г., с. 313; вж. също Джеймс Е. Фауст, „Да застанем на свети места“, *Лиахона*, май 2005 г., с. 62.
6. Левит 11:44.
7. Д. Тод Кристоферсън, „Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 97.
8. *Lectures on Faith*, 1985 г., с. 77.
9. Моисей 7:35.
10. Вж. Моисей 6:57.
11. Исая 57:15.
12. 1 Нефи 22:21, 24, 26, 28.
13. Вж. Мороний 10:32–33.
14. Вж. 2 Петър 1:4.
15. Вж. Учение и завети 84:20.
16. Вж. Мосия 4:26.
17. Вж. Учение и завети 59:9.
18. Вж. Алма 38:12.
19. Вж. Моисей 7:18–19.
20. Учение и завети 82:14.
21. Вж. 2 Нефи 8:24.
22. 2 Нефи 9:14.
23. Вж. Лука 10:38–42.
24. Вж. Учение и завети 45:57–59.
25. Вж. Мосия 3:19.
26. Мосия 3:5, 7.
27. Мосия 4:2.

Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Сигурни жени

Тези жени са ученици, съсредоточени върху Спасителя Исус Христос, и имат надежда поради обещанието на Неговата единителна жертва.

Мои възлюбени сестри, много ви обичаме и ви благодарим за това, че откликнахте със състрадание и ентузиазъм на поканата на Първото президентство и се включихте в инициативата „Странник бях“. Моля ви да продължавате да се молите, да се вслушвате в нашепванията на Духа и да действате според подтиците, които получавате.

Независимо дали пътувам из страната или по света, не е необичайно някой да ме попита: „Помните ли ме?“ Понеже съм до болка несъвършена, трябва да призная, че често не мога да си спомня имената. Въпреки това помня съвсем истинската любов, която Небесният Отец ми позволява да чувствам, докато се срещам с Неговите скъпи дъщери и синове.

Наскоро имах възможността да посетя няколко възлюбени жени, които са в затвора. Докато се сбогувахме прочувствено, една мила жена отправи молба към мен: „Сестра Бъртън, моля ви, не ни забравяйте“. Надявам се, че тя и останалите, които искат да бъдат помнени, ще се почувстват такива, докато споделям някои мисли с вас.

Сигурни жени в дните на Спасителя: Съсредоточени върху Спасителя Исус Христос

Нашите сестри през вековете са ни давали пример за ученичество, изпълнено с вяра, към което ние също се стремим. „Новият завет съдържа разкази за (някои) жени, знайни и незнайни, които са упражнявали вяра в Исус Христос (и в Неговото Единение), изучавали са и са живели според Неговите учения и са свидетелствали за Неговата служба, чудеса и величие. Тези жени са се превърнали в ученици за пример и във важни свидетели за делото на спасението“¹.

Обърнете внимание на следните истории от книгата на Лука. Първата, по време на служението на Спасителя:

„И скоро ... (Исус) ходеше по градове и села да проповядва и да благовестява Божието царство; и с Него бяха дванадесетте ученика и някои жени, ... Мария, наречена Магдалена, ... и Йоана ... , и Сусана, и много други, които им услужаха с имота си“².

Следното се случва след Неговото Възкресение:

„И някои от жените, ... като отишли рано сутринта на гроба

и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели ... видение на ангели, които казали, че Той бил жив³.

Много пъти при четенето не съм обръщала голямо внимание на привидно незначителния израз „някои жени“, но наскоро започнах да размишлявам какви жени са описани в историите. Докато внимателно размишлявах, за мен стана ясно, че изразът *някои жени* може да бъде заменен със *сигурни жени*, в смисъл, че те са: „убедени“, „уверени“, „вдъхващи вяра“, „решителни“, „категорични“, „непоколебими“ и „достойни за доверие“⁴.

Като размишлявах над тези силни описания, си спомних две от тези новозаветни *сигурни жени*, които дават уверено, решително и категорично свидетелство за Спасителя. Дори и да са били несвършени, също като нас, техните свидетелства са вдъхновяващи.

Спомняте ли си за жената при кладенеца, чието име не знаем, но която кани хората да дойдат и да видят какво е научила за Спасителя? Тя изразява своето *сигурно* свидетелство под формата на въпрос: „Да не би Той да е Христос?“⁵ Нейните свидетелство и призив са толкова завладяващи, че „много ... повярва(т) в Него“⁶.

След смъртта на своя брат Лазар, Марта, възлюбена последователка и приятелка на Господ, заявява вероятно с дълбоко възмущение: „Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре“. Обърнете внимание на увереността, с която продължава: „*Но и сега зная*, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде“. Тя също свидетелства: „Вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Който идва в света“⁷.

Ние научаваме от тези сестри, че *сигурните жени* са ученици, съсредоточени върху Спасителя Исус Христос и че имат надежда поради обещанието на Неговата единствена жертва.

Сигурните, спазващи сключените завети жени на Възстановяването: Готови да правят жертви

В древността, *сигурните жени* правели жертви, за да свидетелстват и живеят според ученията на Исус. *Сигурните жени* в ранните години на Възстановяването правили също-то. Друзила Хендрикс и семейството ѝ били сред онези новообърнати във вярата, засегнати от преследванията на светиите в окръг Клей, Мисури. Нейният съпруг бил трайно парализиран по време на битката при Крукид Ривър. Тя трябвало да се

грижи за него, а също и за прехраната на своето семейство.

„По време на един особено труден момент, когато семейството ѝ останало без храна, тя си спомня, че чула глас: „Дръж се, Господ ще се погрижи“.

Когато синът ѝ трябвало да постъпи в Мормонския батальон като доброволец, в началото Друзила се възпротивила и горещо се молела на Небесния Отец, докато „сякаш един глас ѝ казал: „Искаш ли най-висшата степен на слава?“ Тя разбира се отговорила с „Да“, а гласът продължил: „Как мислиш да я получиш, освен ако не направиш най-големите жертви?“⁸

От тази *сигурна жена* учим, че за да сме спазващи заветите си ученици, трябва да сме готови да правим жертви.

Сигурните жени в наши дни: Помнят Спасителя и се подготвят да отбележат Неговото Второ Пришествие

Споменах за *сигурните жени* в дните на Спасителя и в ранните години на Възстановяването на Евангелието, но какво да кажем за примера за ученичество и за свидетелствата на *сигурните жени* в наши дни?

При последното си посещение в Азия за пореден път се вдъхнових

от многото *сигурни жени*, които срещнах. Бях особено впечатлена от членовете, които са първи в своите семейства в Индия, Малайзия и Индонезия и които се стремят да живеят според Евангелието в своите домове, понякога на висока цена, защото животът според Евангелието често е в разрез със семейните и национални традиции. *Сигурните жени* от много поколения, които срещнах в Хонг Конг и Тайван, продължават да благославят живота на своите семейства, членовете на Църквата и общностите, като остават съсредоточени върху Спасителя и са готови да правят жертви, за да спазват заветите. Подобни *сигурни жени* има навсякъде в Църквата.

Сигурна жена, която е благославяла живота ми в продължение на десетилетия, през последните 15 години се бори с изтощително, мъчително и прогресиращо заболяване, наречено миозит. Въпреки че е прикована към инвалидна количка, тя се стреми да бъде благодарна и да работи по своя списък „Аз Мога“ – дълъг списък с неща, които тя *може* да прави, например: аз мога да дишам, аз мога да преглъщам, аз мога да се моля и аз мога да чувствам любовта на Спасителя. Почти всеки ден, тя споделя със семейство и приятели своето съсредоточено върху Христос *сигурно* свидетелство.

Джени (в центъра), която служи като президентка на Обществото за взаимопомощ в района, въпреки че има левкемия, заедно с останалите членове на президентството.

Наскоро чух историята на Джени. Тя е завърнала се мисионерка, чиито родители се развели, докато била на мисия. Тя разказва как мисълта за завръщане у дома „я плашела до смърт“. Но в края на своята мисия в Италия, като се отбила в дома на мисията на път за дома в Съединените щати, една *сигурна жена*, съпругата на президента на мисия, грижливо ѝ служила, като просто ѝ сресала косата.

Години по-късно, една друга *сигурна жена* – Тери, президентката на Обществото за взаимопомощ в кола и ученичка на Исус Христос, благословила живота ѝ, когато Джени била призвана като президентка на Обществото за взаимопомощ в района. По това време, Джени работела над своята докторска дисертация. Тери не само служела на Джени като наставник в ролята си на ръководител, но също така прекарала 10 часа в болницата с нея, когато Джени получила страшната диагноза левкемия. Тери карала Джени на прегледи и я посещавала в болницата. Джени признава: „Мисля, че може и да съм повърнала няколко пъти в колата ѝ“.

Въпреки своята болест, Джени продължавала старателно да служи като президентка на Обществото за взаимопомощ в района. Дори и в най-тежките си моменти, тя се обаждала по телефона, изпращала съобщения и имейли от леглото си

и канела своите сестри да дойдат да я видят. Тя изпращала картички и бележки, изразявайки обичта си към своите сестри от разстояние. Когато от района поискали снимка на нея и съветничките ѝ за историята на района, ето какво получили. Тъй като самата Джени е една *сигурна жена*, тя канела всички да споделят тегобите си, включително и нейните собствени.

Като една *сигурна жена*, Джени свидетелства: „Ние сме тук на земята, не само за да спасяваме другите, но и за да спасим себе си. И това спасение идва, когато работим заедно с Исус Христос и черпим от Неговата благодат, Единение и любовта, която Той чувства към жените в Църквата. Това става чрез неща, прости като това да срещем косата на някого, да изпратим бележка с вдъхновяващо, ясно и водещо до откровение послание за надежда и благодат или това да позволим на жените да ни служат“⁹.

Сестри, когато сме разсеяни, несигурни, обезсърчени, грешни, опечалени или когато душите ни са обременени, нека приемем поканата на Господ да пием от Неговата жива вода, както направила *сигурната* жена при кладенеца и да каним другите да правят същото, като споделяме своето собствено *сигурно* свидетелство: „Да не би Той да е Христос?“

Когато животът изглежда несправедлив, както трябва да се е струвало на Марта при смъртта на брат ѝ, когато преживяваме сърдечни терзания поради самота, безплодие, загуба на обичани хора, загуба или липса на възможности за брак и семейство, разбити домове, непоносима депресия, физически или психични заболявания, обезсилващ стрес, безпокойство, пристрастяване, финансови проблеми или много други подобни, нека си спомняме за Марта и да заявяваме подобно на нея своето *сигурно* свидетелство: „*Но и сега зная ... (и) вярвам*, че Ти си Христос, Божият Син“.

Нека си спомняме за *сигурните жени*, които отказали да изоставят

нашия скъп Спасител по време на мъчителното Му страдание на кръста и часове по-късно имали привилегията да са сред *сигурните* свидетели на Неговото велико Възкресение. Нека бъдем близо до Него чрез молитва и изучаване на Писанията. Нека се доближаваме до Него, като се подготвяме и вземаме от свещените символи на Неговата Единителна жертва всяка седмица по време на обряда на причастието и като спазваме заветите, служейки на другите в моменти на нужда. Може би тогава бихме били част от *сигурните жени*, ученици на Исус Христос, които ще отбележат Неговото величествено завръщане, когато Той дойде отново.

Сестри, свидетелствам за любящите небесни родители, за нашия Спасител Исус Христос и Неговото безпределно Единение за нас. Знам, че Пророкът Джозеф Смит е бил предопределен да бъде Пророкът на Възстановяването. Знам, че Книгата на Мормон е истинна и е преведена чрез силата Божия. Ние сме благословени да имаме жив пророк в наши дни, президент Томас С. Монсън. Тези истини знам със *сигурност*! В името на Исус Христос, амин. ■

Бележка: На 1 април 2017 г., сестра Бъртън беше освободена като президентка на Общото президентство на Обществото за взаимопомощ.

БЕЛЕЖКИ

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., с. 3.
2. Лука 8:1–3, курсив добавен.
3. Лука 24:22–23, курсив добавен.
4. Във версията на крал Джеймз на Библията, в тези истории се появява изразът *certain women* (някои жени), където под думата *certain* се разбира „определени“ или „група“. Но днес в моята реч, искам да наблегна на другото значение на тази дума на английски език, което показва чувство на сигурност, увереност и вяност.
5. Йоан 4:29.
6. Йоан 4:39.
7. Йоан 11:21–22, 27, курсив добавен.
8. Вж. Jennifer Reeder and Kate Holbrook, издатели, *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women*, 2017 г., с. 51–52.
9. Използвано с позволението на автора Дженифър Рийдър, специалист по история на жените от 19-ти век в Отдела за история на Църквата.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

„Моя мир ви давам“

Малко преди да напусне учениците Си, Господ им обещава мир. Той дава същото обещание и на нас.

Скъпи мои сестри, тази вечер бяхме благословени от Божия Дух. Вдъхновените послания от силните сестри ръководителки и музиката укрепиха вярата ни и увеличиха желанието ни да спазваме свещените завети, които сме склучили с Небесния Отец. Почувствахме по-силна любов към Господ Исус Христос и благодарност за чудния дар на Неговата единителна жертва.

Моето послание тази вечер е просто. Всички ние почувствахме мир тази вечер. Всички бихме искали често да усещаме този мир вътре в нас, в семействата ни и с хората около нас. Малко преди да напусне учениците Си, Господ им обещава мир. Той дава същото обещание и на нас. Но Той казва, че ще ни даде мир, както Той дава, а не както светът дава. Той описва какъв е Неговият начин:

„А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.

Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:26–27).

Синовете на Мосия имали нужда от този дар от мир, когато започнали своята мисия при ламанитите. С известно безпокойство, когато усещат величието на задачата си, те се молят за подкрепа. И „стана така, че Господ ги посети с Духа Си, като им каза: „Утешете се“. И те се утешиха“ (Алма 17:10, вж. също Алма 26:27).

Понякога, когато се сблъсквате с несигурност и задаващите се трудности, може да копнеете за мир. Синовете на Мосия научили урока,

който Мороний научил от Господ. Този урок трябва да води всички ни: „И ако хората дойдат при Мене, Аз ще им покажа тяхната слабост. Аз давам на хората слабост, за да бъдат смирени; и Моята благодат е достатъчна за всички хора, които се смиряват пред Мене; защото ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат силни“ (Етер 12:27).

Мороний казва, че като „чу(а) тези слова“, „(се) утеши(а)“ (Етер 12:29). Те могат да бъдат утеха за всички нас. Който не вижда слабостите си, не напредва. Осъзнаването на слабостите ви е благословия, тъй като ви помага да останете смирени и ви насочва към Спасителя. Духът не само ви утешава, но е също действащата сила, чрез която Единението

извършва промяна в същността ви. Тогава слабите страни стават силни.

Понякога вярата ви ще бъде разклащана от Сатана; това се случва на всички ученици на Исус Христос. Защитата ви срещу тези атаки е да опазите спътничеството на Светия Дух. Духът ще говори мир на душата ви. Ще ви подтиква да продължавате с вяра. И ще ви припомня случаите, когато сте чувствали светлината и любовта на Исус Христос.

Това припомняне може да бъде един от най-ценните дарове, които Духът може да ви дава. Той „ще ви напомни всичко, което (Господ) ви (е) казал“ (Йоан 14:26). Споменът може да е отговор на молитва, получен свещенически обред, потвърждение на свидетелството ви или мига, когато сте виждали намесата на Бог в живота си. Вероятно някой ден, когато се нуждаете от сила, Духът ще ви припомни чувствата, които сте изпитвали през това събрание. Моля се да бъде така.

Духът често ми припомня за едно вечерно събрание за причастие, проведено преди много години в една метална барака в Инсбрук, Австрия. Тя се намиреше под железопътните релси. Присъстваха само десетина души, седнали на дървени столове. Повечето бяха жени, някои по-млади, други по-възрастни. Видях сълзи на благодарност, докато се раздаваше причастие сред малката конгрегация. Усещах обичта на Спасителя към тези светии и те също можеха да я усетят. Но чудото, което си спомням най-ясно, е светлината, която сякаш изплъгваше тази метална барака и чувството на мир, което носеше със себе си. Беше вечер и нямаше прозорци, но стаята бе осветена като от слънцето по пладне.

Светлината на Светия Дух беше ярка и в изобилие тази вечер. А прозорците, които пропускаха светлината, бяха смирените сърца на онези светии, дошли пред Господ да търсят опрощение за греховете си и да обещаят винаги да си спомнят за Него. Не беше трудно да си спомням за Него тогава, а споменът за това свещено

преживяване направи по-лесно за мен да си спомням за Него и за Неговото Единение през последвалите години. През този ден обещанието в молитвата за причастие, че Духът ще бъде с нас, беше изпълнено и донесе усеждане за светлина и мир.

Като вас съм благодарен за многото начини, по които Господ ме е посещавал с Утешителя Си, когато съм се нуждаел от мир. Но Небесният Отец е загрижен не само за утехата ни, но най-вече за напредъка ни нагоре. „Утешител“ е само един от начините, по които Светият Дух е описан в Писанията. Ето друг: „И сега, истина, истина, ти казвам, уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро“ (У. и 3. 11:12). Най-често, доброто, което ще ви насочва да вършите, ще включва да помогнете на някой друг да получи утеха от Бог.

В мъдростта Си, Господ ви е събрал в организации и класове в Неговата Църква. Направил го е, за да увеличава силата ви да вършите добро. В тези организации имате конкретни задачи да служите на другите заради Него. Например,

ако сте млада жена, може да сте помолена от епископа ви или ръководителката ви в Младите жени да помогнете на друга млада жена, която е станала, както казваме понякога, „слабо активна“. Вероятно я познавате по-добре от епископа или от ръководителката в Младите жени. Вероятно знаете, че има проблеми у дома или в училище, или и на двете места. Вашите ръководители може да не знаят защо са се почувствали подтикнати да помолят вас да ѝ помогнете, но Господ знае и Той ръководи това дело чрез вдъхновението на Духа Си.

Успехът ви предполага чудото на промяната във вашето сърце и в това на младата жена, която сте изпратени да спасявате, а това изисква спътничеството на Светия Дух. Духът може да ви позволи да погледнете на слабо активната млада жена така, както я вижда Господ. Господ познава нейното и вашето сърце и знае какви възможности има сърцата да бъдат променени. Може да посети и двете ви с Духа Си, за да вдъхнови смирение, прошка и обич.

Този Дух може да вдъхновява словата, делата и търпението, от които се нуждаете, за да поканите едно агне обратно в стадото. И може да докосва сърцата на стадото в този клас на Младите жени, за да обичат и приветстват изгубената овца така, че когато тя се завърне, да почувства, че е у дома.

Вашата сила да вършите добро като група Божии дъщери зависи до голяма степен от единството и обичта, които съществуват сред вас. Това е един друг дар от мир, който идва чрез Светия Дух.

Алма разбира това. Ето защо умолява народа си „да нямат раздори един с друг, но да гледат напред като един, имайки само една вяра и едно кръщение, със сърца, обвързани в единство и в любов един към друг“ (Мосия 18:21).

Необходимо е единство, за да можем да имаме Духа в нашите класове и семейства. Но вие, както и аз, знаем от опит, че е трудно да се поддържа такова любящо единство. Имаме нужда Светият Дух да е наш спътник, за да отваря очите ни и да смекчава нашите чувства.

Спомням си как веднъж седем-или осем-годишния ни син скачаше на леглото си толкова силно, че си мислех, че може да го счупи. Усетих изблик на раздразнение и бързо се впуснах да въдворя ред в къщи. Сграбчих сина ми за раменцата му и го вдигнах така, че очите ни да са на едно ниво.

Духът постави думи в ума ми. Изглеждаше тих глас, който обаче прониза сърцето ми. „Държиш чудесен човек.“ Нежно го върнах на леглото и се извиних.

Сега той е прекрасният човек, когото Светият Дух ми помогна да съзря преди 40 години. Вечно ще съм благодарен, че Господ ме избави от лошите ми чувства, като изпрати Светия Дух, за да ми помогне да видя едно Божие чедо така, както Той го вижда.

Ще постигаме единството, към което се стремим в семействата си и в Църквата, като позволяваме на

Светия Дух да влияе на начина, по който гледаме един на друг и мислим един за друг. Духът вижда чрез чистата любов Христова. Чуйте словата, които Мормон използва, за да опише милосърдието. Помислете за моментите, когато сте го усещали:

„И милосърдието дълго търпи и е любезно, и не завижда, не се възгордява, не търси своето си, не се дразни лесно, не мисли зло и не се радва на беззаконието, а се радва на истината, понася всичко, вярва на всичко, надява се на всичко и устоява на всичко.

Затова, възлюбени мои братя (и аз добавям сестри), ако нямате милосърдие, вие сте нищо, защото милосърдието никога не свършва. Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат,

а милосърдието е чистата любов Христова и устоява навеки; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре.

Ето защо, възлюбени мои братя (и сестри), молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпънени с тази любов, с която Той

надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете синовете (и дъщерите) Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист“ (Мороний 7:45–48).

Това е целта, която вашият Небесен Отец има за вас, скъпоценните Му дъщери. Може да ви изглежда като далечна цел, но от Негова гледна точка не сте толкова далеч. Така Той ви навещава с Духа Си, за да ви утешава, насърчава и вдъхновява да продължавате напред.

Оставям ви сигурното си свидетелство, че Отца ви познава – знае какви са нуждите ви; знае името ви, обича ви и чува вашите молитви. Неговият Възлюбен Син ви кани да дойдете при Него. И Те ви изпращат Светия Дух да ви помага в усилията ви да служите на околните заради Тях.

Благодарение на Единението на Исус Христос, постоянното спътничество на Светия Дух ще има освещаващо и пречистващо влияние върху духа ви. Тогава ще чувствате мира, който Спасителят обещава

да дава на Своите ученици. С този мир ще чувствате светлата надежда и усещането за светлина и обич от Отца и Неговия Възлюбен син, който ръководи Своео царство на земята чрез откровенията към Своя жив пророк. За това свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

Съботна сутрешна сесия | 1 април 2017

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Събиране на Божие семейство

Бог Отец иска чедата Си отново у дома, в семейства и в слава.

Скъпи мои братя и сестри, радвам се за възможността да бъда с вас в началото на тази сесия на общата конференция. Приветствам ви най-сърдечно.

Общата конференция винаги е била време за събиране на светите от последните дни. Отдавна сме надраснали възможността да се съберем физически на едно място, но Господ е осигурил начини благословиите на общата конференция да достигат до вас без значение къде се намирате. Макар да е впечатляващо да се види събирането на светии в този голям Център за конференции, ние, които заставаме на този амвон, винаги си представяме как милионите хора, които са събрани по целия свят с нас, гледат и слушат конференцията. Много от вас са със семействата си, някои може да са заедно с приятели или с членове на Църквата.

Където и да сте и по какъвто и начин да чувате гласа ми, моля ви, знайте, че макар да не сте физически с нас, ние чувстваме, че сте с нас духовно. Надяваме се, че всички вие ще се чувствате единни с нас – че ще изпитвате духовната сила, идваща

там, където група вярващи се събира в името на Исус Христос.

Чувствам се подтикнат да ви говоря днес за друг вид събиране. То не

се случва на всеки шест месеца, както общите конференции. Всъщност, това става непрестанно, започвайки от първите дни на Възстановяването на Църквата. Имам предвид събирането на Божието семейство.

За да се опише това събиране, може би най-добре е да се започне от времето преди да се родим, преди това, което Библията нарича „началото“ (Битие 1:1). Тогава ние сме живели с Нашия Небесен Отец като Негови духовни чедата. Това е вярно за всеки човек, живял някога на земята.

Виждате ли, думите „брат“ и „сестра“ за нас не са само приятелски поздрави или мили обръщения. Те изразяват една вечна истина: Бог е буквалният Отец на цялото човечество; ние сме част от Неговото вечно семейство. Понеже Той ни обича с любовта на съвършен Баща, Той иска ние да се развиваме, да напредваме и да станем като Него. Той установил план, според който ние ще дойдем на земята в семейства и ще добием опит, който ще

с единствената любов на земята, която се доближава до чувствата ни в небесата – родителската любов. Семействата също са най-добрият начин да се запазват и предават онези морални добродетели и истинни принципи, които е най-вероятно да ни отведат обратно в присъствието на Бог.

Само малка част от Божиите чеда получават пълно разбиране, в този живот, за Божия план, заедно с достъп до свещеническите обреди и завети, които правят единителната сила на Спасителя напълно ефективна в живота ни. Дори тези с най-добрите родители може да живеят праведно според светлината, която е у тях, и въпреки това никога да не чуят за Исус Христос и Неговото Единение или да не бъдат поканени да се кръстят в Неговото име. Това се е отнася за безброй милиони от нашите братя и сестри в историята на света.

Някои може да считат това за несправедливо. Дори могат да го вземат за доказателство, че не съществува план, че няма определени изисквания за спасение – чувствайки, че един справедлив, любящ Бог не би създал план, който да е на разположение само на толкова малка част от Неговите чеда. Други може да решат, че Бог предварително е решил кои от Своите чеда ще спаси и на кои ще даде на разположение Евангелието, докато онези, които никога не са чули за него, просто не са били „избрани“.

Но вие и аз знаем, поради истините, възстановени чрез Пророка Джозеф Смит, че в плана на Бог има много повече любов и справедливост от това. Нашият Небесен Отец има грижата да събере и благослови всички членове на Неговото семейство. Макар Той да разбира, че не всички от тях ще изберат да бъдат събрани, планът Му дава възможност на всяко от Неговите чеда да приеме или отхвърли поканата Му. И семействата са същността на този план.

Векове по-рано пророкът Малахия говори, че в иден ден Бог ще изпрати пророк Илия да „обърне сърцето на бащите към децата и

ни подготви да се върнем при Него и да живеем както Той живее.

Основната част от този план е обещанието, че Исус Христос ще даде Себе Си в жертва, за да ни спаси от грях и смърт. Нашата задача в този план е да приемем жертвата на Спасителя, като се подчиняваме на законите и обредите на Евангелието. Вие и аз сме приели този план. Всъщност ние сме се радвали за този план, макар това да е означавало да напуснем присъствието на нашия Отец и да забравим това, което сме преживели там с Него.

Но ние не сме изпратени тук в пълна тъмнина. На всеки от нас е дадена част от Божията светлина, наречена „Светлината на Христос“, за да ни помага да различаваме между добро и зло, праведно и грешно. Затова дори онези, които имат малко

или никакво познание за плана на Отец, все още могат да чувстват в сърцата си, че някои постъпки са праведни и морални, а други не.

Нашето усещане за праведно и грешно е особено изострено, когато отглеждаме децата си. Присъщо на почти всеки родител е желанието да преподава морални добродетели на своите деца. Това е част от чудото на плана на Небесния Отец. Той желае Неговите чеда да идват на земята, следвайки божествения модел на семействата, който съществува в небесата. Семействата са основната организационна единица в небесното царство, така че Той възнамерява те да бъдат основната единица и на земята. Макар земните семейства да са далеч от съвършени, те дават на Божиите чеда най-добрата възможност да бъдат посрещнати в света

сърцето на децата – към бащите им“ (Малахия 4:6).

Това пророчество е толкова важно, че Спасителят го цитира, когато посещава Американския континент след Възкресението Си (вж. 3 Нефи 25:5–6). А когато ангелът Мороний посещава Пророка Джозеф Смит, той също цитира пророчеството за Илия, сърцата, бащите и децата (вж. Джозеф Смит – История 1:36–39).

Днес е 1-ви април. След два дни, на 3-и април се навършват 181 години от деня, в който пророчеството на Малахия е изпълнено. На този ден Илия идва и предава на Джозеф Смит свещеническата сила да запечатва семейства за вечността (вж. У. и З. 110:13–16).

От този ден нататък, интересът към изследване на собствената семейна история нараства прогресивно. Изглежда хората все по-силно са привлечани от своето родословие с нещо повече от обикновено любопитство. В целия свят се появяват генеалогични библиотеки, организации и технологии, поддържащи този интерес. Силата на Интернет да подобрява общуването дава възможност на семействата да работят заедно в изследване на семейната история с бързина и точност, които никога досега не са били възможни.

Защо се случва всичко това? Поради липса на по-добър термин, ние го наричаме „духът на Илия“. Също така бихме могли да го наречем „изпълнение на пророчество“. Свидетелствам, че Илия е дошъл. Сърцата на децата – вашите и моето – са обърнати към нашите бащи, нашите предшественици. Привързаността, която изпитвате към вашите предшественици, е част от изпълнението на това пророчество. Тя е дълбоко заложена във вашата представа за същността ви. Но това е нещо повече от генетичната информация, която биологично сте наследили.

Например, докато следвате подтиците да изучавате семейната си история, можете да откриете, че с далечен родственик си приличате по някои черти на лицето, интерес към книги или певчески талант. Това може да е

много интересно и дори проникателно. Но ако работата ви приключи до там, ще почувствате, че нещо липсва. Това е така, защото събирането и обединяването на Божието семейство изисква повече от топли чувства. То изисква свети завети, сключени чрез свещенически обреди.

Много от вашите предшественици не са приели тези обреди. Но според Божията промисъл вие сте ги приели. И Бог е знаел, че вие ще сте привлечени към своите предшественици, ще се отнасяте с любов към тях и че ще имате необходимата технология, за да ги намирате. Той също е знаел, че ще живеете във време, когато достъпът до свети храмове, където могат да бъдат извършвани обреди, ще е по-широк откогато и да е било в историята. И е знаел, че може да ви има доверие да извършвате тази работа от името на вашите предци.

Разбира се, всички ние имаме много належащи и важни отговорности, които изискват нашето внимание и време. Всички ние попадаме на неща, които Господ очаква от нас да направим, но които считаме, че са над способностите ни. За щастие Господ дава начин на всеки от нас да придобиваме увереност

и удовлетворение в нашата служба, включително при усилията ни в семейната история. Ние придобиваме сила да вършим това, което Той желае, чрез вярата ни, че Спасителят не дава заповед „освен ако не ще подготви пътя за (нас), за да мо(жем ние) да изпълн(им) това, което Той (ни) е заповядал“ (1 Нефи 3:7).

От опит знам, че това е истина. Преди много години, когато бях студент в университета, срещнах един човек, който работеше за една от най-големите компютърни фирми в света. Това беше в ранните дни на компютърните технологии и се случи така, че фирмата го бе изпратила да продава компютри на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Доколкото можех да разбера, той не беше религиозен. Въпреки това, той каза с удивление и изненада: „В тази църква те правят това, което наричат „генеалогично“ изследване, като търсят имена на мъртви хора и се опитват да определят техните предци. Служителите, най-вече жени, обикалят много шкафове с картотеки, търсейки сред малки картончета с информация“. Ако си спомням добре, той каза как жените носели

маратонки, за да могат да тичат малко по-бързо. Мъжът продължи: „Като видях големия обем на работа, която те вършат, аз осъзнах, че съм разбрал причината за изобретяване на компютрите“.

Той беше отчасти прав. Компютрите щяха да станат важна част от бъдещата работа по семейна история – само че не компютрите, които той продаваше. Вдъхновен ръководител на Църквата избра да не се купуват неговите компютри. Църквата трябваше да изчака технологии, които до тогава все още хората не бяха си представяли. Но в многото години след това аз научих, че дори най-добрата технология не може да бъде заместник на откровение от небесата, като това, което църковният ръководител получи тогава. Това е духовна работа и Господ я направлява чрез Своя Свят Дух.

Само преди няколко седмици работех по моята семейна история, като имах консултант до себе си и друг помощник по телефона. На компютърния екран пред мен стоеше проблем, който няхах възможност да реша сам. Виждах две имена, изпратени ми чрез чудото на технологията, на двама души, които вероятно очакваха храмов обред. Проблемът

бе следният: имената бяха различни, но имаше причина да се смята, че те са един и същи човек. Задачата ми бе да разбере каква е истината.

Поисках от консултантите да ми я кажат. Те отвърнаха: „Не, вие трябва да изберете“. И бяха напълно убедени, че ще открия истината. Компютърът, с цялата си мощ и информация, остави на мен благословията да се вирам в тези имена на екрана, преценявайки наличните данни, търсейки други изследвания, молейки се мълчаливо, да открия каква е истина. След като се помолих, аз знаех със сигурност какво да направя – точно както в други ситуации, когато трябваше да разчитам на небесна помощ за решаване на проблем.

Ние не знаем какви чудеса Бог ще вдъхнови хората да създават, за да помагат в Неговото дело за събиране на семейството Му. Но каквито и прекрасни изобретения да се появят, използването им ще изисква Духът да работи в хора като вас и мен. Това не бива да ни изненадва. В края на краищата починалите са обичани синове и дъщери на Бог. Той ще изпраща тези вдъхновения, които са необходими, за да им даде възможност да се върнат при Него.

В последните години младежите в Църквата откликват на духа на Илия по един вдъхновяващ начин. Много от тях сега притежават свои храмови препоръки с ограничено ползване и често ги използват. Храмовите басейни за кръщение са по-заети от когато и да е било преди; някои храмове дори трябваше да променят разписанията си, за да се справят с увеличени брой млади хора, които ги посещават.

По-рано бе рядко, но приветствано изключение, когато младежи носят в храма имена на свои предци. Сега това е обикновено явление и много често самите млади хора са намерили тези предци.

В допълнение, много младежи са открили, че когато отдават от своето време за семейна история и за храмова работа, това задълбочава свидетелството им за плана на спасение.

То увеличава влиянието на Светия Дух в живота им и намалява влиянието на противника. Помага им да се чувстват по-близо до своите семейства и до Господ Исус Христос. Те са научили, че тази работа спасява не само починалите; тя спасява всички нас (вж. У. и З. 128:18).

Младежите са възприели тази идея възхитително добре, сега родителите им е необходимо да ги настигнат. Днес има много хора, които са приели кръщение в света на духовете, поради работата, извършена от младежите, и те очакват други обреди, които само възрастни могат да извършват в храмове по света. Делото за събиране на семейството на Небесния Отец не е само за младежи и не е само за баби и дядовци. То е за всички. Всички ние сме събирачи.

Това е делото на нашето поколение, за което апостол Павел казва, че ще „се изпълнят времената“, когато Бог ще „събере в Христос всичко – това, което е небесно и земно; в Него“ (Ефесяните 1:10). Това е направено възможно чрез единителното дело на Божия Възлюбен Син, Исус Христос. Благодарение на Него, нашите близки, „които някога (са) били далеч, (са) поставени близо чрез кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно и събори средната стена, която ги разделяше“ (Ефесяните 2:13–14). Вие, както и аз, сте чувствали това, когато сте усещали любовта ви да нараства, докато гледате портрета на някой ваш предшественик. Чувствали сте го в храма, когато името върху картончето изглежда повече от само име и вие не можете да избегнете усещането, че този човек знае за вас и чувства любовта ви.

Свидетелствам, че Бог Отец иска чедата Си отново у дома, в семейства и в слава. Спасителят е жив. Той направлява и благославя това дело, Той ни пази и напътства. Той е благодарен за върнатата ви служба в събиране на семейството на Неговия Отец, и аз ви обещавам вдъхновената помощ, която търсите и от която се нуждаете. В името на Исус Христос, амин. ■

От М. Джозеф Броу

Втори съветник в Общото президентство на Младите мъже

Ежедневното Му напътствие

Небесният Отец знае по-добре от всички нас от какво се нуждаем.

Едно от най-обичаните средства, чрез които Небесният Отец насочва чедата Си, са праведните баби и дядовци. Моята баба по бащина линия бе такава жена. Веднъж, когато съм бил твърде малък, че да помня, моят баща ми се скарал. Наблюдавайки го, баба ми каза: „Монте, считам, че му се караш твърде жестоко“.

Баща ми отговорил: „Майко, ще се карам на децата си както искам“.

А мъдрата ми баба нежно каза: „Аз също“.

Сигурен съм, че през онзи ден баща ми се е вслушал в мъдрите напътствия на неговата майка.

Като говорим за напътствия, може да споменем един химн, който всички знаем и обичаме: „Чедо на Бога съм“. В припева намираме думите: „С мен бъди, води ме в пътя свят на мъдростта“¹.

До неотдавна си мислех, че този припев е божествена насока към родителите. Докато размишлявах над тези думи, осъзнах, че макар и да съдържат тази насока, в тях има много по-дълбоко значение. Всички ние поотделно се молим ежедневно на Небесния Отец да е с нас, да ни води в пътя свят на мъдростта.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф обяснява: „Нашият Небесен Отец познава нуждите на чедата Си по-добре от всички други. Неговото дело и слава имат за цел да ни помагат винаги, предоставяйки ни чудодейни материални и духовни ресурси, за да ни помагат да се завърнем при Него“².

Чуйте тези слова: Небесният Отец знае по-добре от всички нас от какво се нуждаем. Поради това е създал личен помощен пакет, предвиден

за всеки един от нас. Той се състои от много неща. Включва Сина Му и Единението, Светия Дух, заповедите, Писанията, молитва, пророци, апостоли, родители, баби и дядовци, местни църковни ръководители и много други – за да може всички те да ни помагат да се върнем да живеем с Него някой ден.

Позволете ми да споделя днес само няколко от съставките на помощния пакет, които са ми помогнали да осъзная, че любящият Отец е с мен и ме води със семейството ми в пътя на мъдростта. Моля се всички вие да осъзнаете в личния си живот, че Небесният Отец е с вас и ви води в пътя на мъдростта, и с това познание ще продължавате напред уверено, знаейки, че никога не сте наистина сами.

Заповедите на Небесния Отец са основни съставки на помощния пакет. Алма заявява: „нечестието никога не е било щастие“³. Толерирането на неподходящо поведение, без отправянето на любящ укор, е лъжливо състрадание и потвърждава всеобщото схващане, че нечестието всъщност може и да е щастие. Самуил Ламанитът ясно оборва това схващане: „Вие търсехте щастие във вършенето на беззаконие, което е противно на естеството на тази праведност, която е в нашия велик и Вечен Глава“⁴.

Чрез пророците Си Небесният Отец непрекъснато ни напомня, че

праведността е щастие. Например, цар Вениамин поучава, че Небесният Отец „изисква от вас да вършите това, което Той ви е заповядал; и ако вие го правите, Той ви благославя незабавно“⁵. От един друг химн идва сходното напомняне:

*Търсиш ли мир, покой,
Божии заповеди
спазвай ти винаги в своя живот.
Свят благослов са те*⁶.

Около 14-тия си рожден ден научих за някои от тези благословии. Забелязах, че родителите ми се държат различно. Като размишлявах за видяното, аз попитах: „На мисия ли отиваме?“ Шокът на лицето на майка ми потвърди подозрението ми. По-късно, на един семеен съвет братята и сестрите ми и аз научихме, че родителите ни са призвани за президентска двойка в една мисия.

Живеехме в едно красиво ранчо в Уайоминг. От моя гледна точка животът бе идеален. Можех да се прибера от училище, да изпълня задачите си и да отида на лов, риболов или да се скитам с кучето си.

Скоро след като научихме за призованието, осъзнах, че ще трябва да оставя кучето ми Блу. Обърнах се към баща си с въпрос какво да правя

с Блу. Искях да подчертая несправедливостта в това, което изискваше Бог. Никога няма да забравя този отговор. Той каза: „Не съм сигурен. Вероятно няма да може да дойде с нас, така че по-добре попитай Небесния Отец“. Това не бе отговорът, който очаквах.

Започнах да чета Книгата на Мормон. Искрено се молих да узная дали да дам на друг кучето си. Моят отговор не дойде изведнъж; по-скоро една конкретна мисъл все пронизваше ума ми: „Не бъди бреме за родителите си. Не бъди бреме. Аз призовах родителите ти“.

Знаех какво изисква Небесният Отец. Това знание не намали болката от даването на кучето ми на други. Обаче, чрез тази малка жертва, сърцето ми се смекчи и намерих мир в търсенето на волята на Небесния Отец.

Благодаря на Небесния Отец за благословиите и щастието, които намерих чрез Писанията, молитвата, Светия Дух и един достоен земен баща, който прие ролята си да е основният евангелски учител на децата си. Те бяха с мен, водеха ме в пътя свят на мъдростта, особено когато трябваше да направя нещо трудно.

Освен че имаме помощния пакет, чиито съставки споменах, всички сме благословени със свещенически ръководител, който да е с нас и да ни води.

Президент Бойд К. Пакър казва: „Епископите са вдъхновени! Всеки от нас има свободата на избор да приема или отхвърля съвета на ръководителите ни, но никога не пренебрегвайте съвета на епископа ви, независимо дали е даден от амвона или лично“⁷.

Тези мъже се стремят да представят Господ. Независимо дали сме стари или млади, когато Сатана иска да си мислим, че всичко е загубено, епископите имат задачата да ни водят. Когато съм говорил с епископи, съм намирал една обща тема относно изповедите за неподчинение или невинното страдание от ужасни несправедливости. Епископите веднага искат да изразят любовта на Небесния Отец към човека и желанието да го водят, докато успее да се върне у дома.

Вероятно най-важната съставка на помощния пакет от Небесния Отец е описана със следните слова: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“⁸.

За да научи всички нас какво трябва да правим, Исус Христос ни е дал съвършен пример, който трябва да положим усилия да следваме. Той ни умолява с протегнати към нас ръце да дойдем и да Го следваме⁹. И когато не успяваме, това с всички се

случва, Той ни напомня: „Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят“¹⁰.

Какъв прекрасен дар! Покаянието не е наказание; то е привилегия. То е привилегия, която ни води по пътя. Нищо чудно, че Писанията заявяват, че не трябва да преподаваме нищо друго, освен покаяние¹¹.

Небесният Отец разполага с много ресурси, но често използва друг човек, който да Му помага. Всеки ден Той ни предоставя възможности да бъдем с човек в нужда и да го водим в пътя. Трябва да следваме примера на Спасителя. И ние трябва да се занимаваме с делото на Небесния Отец.

Като общо президентство на Младите мъже ние знаем, че младежите са благословени, когато имат родители и ръководители, които действат от името на Небесния Отец, като са с тях и ги водят в пътя свят. Трите принципа,¹² които ще ни помогнат да станем част от помощния пакет на Небесния Отец за другите, са:

Първо, бъдете с младежите. Президент Хенри Б. Айринг подчертава това: „Има някои неща, които можем да направим и които са най-значими. Много по-силни от думите при преподаване на учението са нашите примери за живот според него“¹³. За да водите младежите се изисква да сте с тях. Посветеното време е израз на любов, като това ни позволява да преподаваме чрез слово и пример.

Второ, за да водим наистина младежите, трябва да им помагаме да се свързват с небесата. Винаги идва моментът, когато всеки от нас трябва да застане сам. Само Небесният Отец може да ни помага с насоки във всички моменти и навсякъде. Младежите ни трябва да знаят как да търсят напътствието на Небесния Отец.

Трето, трябва да позволяваме на младежите да водят. Подобно на любящия родител, който държи ръката на прохождащото дете, ние трябва да позволяваме на младежите да се пуснат от нас, за да може да напредват. Позволяването на младежите да водят изисква търпение и любов.

По-трудно е и изисква повече време, отколкото ако го вършим ние. Те може да се препъват по пътя, но ние вървим до тях.

Братя и сестри, ще има случаи в живота ни, когато благословиите на напътствието изглеждат далечни или дори липсващи. За такива случаи на безпокойство старейшина Д. Тод Кристоферсън обещава: „Нека вашите завети бъдат над всичко, а послушанието ви прецизно. Тогава ще можете да искате с вяра, без да се съмнявате ни най-малко, и Бог ще отговори. Той ще ви поддържа,

когато работите и внимавате. В Неговото Собствено време и по Неговия Собствен начин Той ще ви подаде ръка и ще рече: „Ето Ме“¹⁴.

В един такъв случай аз търсих напътствието на Небесния Отец чрез постоянна и прочувствена молитва в продължение на повече от година, за да намеря решението на една трудна ситуация. Знаех, че Небесният Отец отговаря на всички искрени молитви. Въпреки това, един ден достигнах до такова отчаяние, че отидох в храма с един въпрос: „Небесни Отче, наистина ли се интересуваш от мен?“

Седях в задната част на залата за изчакване в храма Лоугън Юта, когато, за моя изненада, в залата този ден влезе храмовият президент Вон Дж. Федърстоун, близък семеен приятел. Той застана пред конгрегацията и ни приветства. Когато ме забеляза сред посетителите в храма, той спря да говори, погледна ме в очите и после каза: „Брат Броу, хубаво е да те видя в храма днес“.

Никога няма да забравя усещането в този миг. Беше все едно че в това приветствие Небесният Отец подаде ръката Си и каза: „Ето Ме“.

Небесният Отец наистина се интересува от нас и изслушва и отговаря на молитвата на всяко дете¹⁵. Като едно от Неговите чеда знам, че отговорът на молитвите ми дойде, когато Господ прецени. И чрез това преживяване разбрах, повече от всякога, че сме чеда на Бог и че Той ни е изпратил тук, за да можем да усещаме присъствието Му сега и един ден да се завърнем да живеем с Него.

Свидетелствам, че Небесният Отец наистина е с нас и ни води в пътя свят на мъдростта. Като следваме Неговия Син и се вслушваме в служителите Му, апостолите и пророците, ще намерим пътя към вечния живот. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „Our Father, Our Mentor“, *Liahona*, юни 2016 г., с. 5.
3. Алма 41:10.
4. Еламан 13:38.
5. Мосия 2:24.
6. „Божии заповеди спазвай!“, *Химни*, № 188.
7. Бойд К. Пакър, „The Bishop and His Counselors“, *Liahona*, юли 1999 г., с. 72.
8. Йоан 3:16.
9. Вж. Лука 18:22.
10. Учение и завети 19:16.
11. Вж. Мосия 18:20.
12. Вж. „Young Men Auxiliary Training“, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Хенри Б. Айринг, „Подготвителното свещеничество“, *Лиахона*, ноем. 2014 г., с. 61.
14. Д. Тод Кристоферсън, „Силата на заветите“, *Лиахона*, май 2009 г., с. 22.
15. Вж. „Детска молитва“, *Сборник детски песни*, с. 6–7.

От старейшина Уедърфорд Т. Клейтън
От Седемдесетте

Славният план на нашия Отец

Поради светия Божий план, знаем, че раждането и смъртта са всъщност само важни моменти от пътуването ни към вечен живот с Небесния ни Отец.

В началото на обучението ми за лекар имах привилегията да помогна на една млада майка да роди първото си дете. Тя бе спокойна, съсредоточена и щастлива. Когато се роди бебето, аз ѝ подадох скъпоценното новородено. Със сълзи от щастие на лице, тя пое новороденото си бебе в ръцете и го разгледа от глава до пети. Гушна го така нежно, както може само една майка. Беше привилегия да съм в тази стая с нея.

Такова е било началото на живота за всеки от нас. Обаче, дали раждането е действително началото? Светът гледа на раждането и смъртта като на начало и край. Но, поради светия Божий план, знаем, че раждането и смъртта са всъщност само важни моменти от пътуването ни към вечен живот с Небесния ни Отец¹. Те са важни стъпки от плана на Отца ни – свещени моменти, в които се пресичат смъртността и небесата. Днес, като размишлявам

относно това, което научих от наблюдението на раждания и смъртни случаи през годините ми на лекарска практика и църковна служба, искам да свидетелствам за величествения план на нашия Отец.

„Преди да се родим, ние сме живели с Бог, Отецът на нашите духове. Всички ние на земята сме буквално братя и сестри“ в Неговото семейство,² и всеки един от нас е скъпоценен за Него. Живели сме с Него дълго време преди физическото си раждане – живот на учение, избори и подготовка.

Тъй като Небесният Отец ни обича, Той иска да имаме най-великия дар, който може да ни се даде, дара на вечен живот³. Той не може просто да ни даде този дар; ние трябва да го получим, като избираме Него и Неговите пътища. За това е било нужно да напуснем Неговото присъствие и да започнем едно прекрасно и трудно пътуване на вяра, растеж и промяна. Пътуването, което нашият Отец е подготвил за нас, се нарича плана на спасение или плана на щастие⁴.

На един велик доземен съвет, нашият Отец ни е изложил Своя план⁵. Разбрали го, сме били толкова щастливи, че сме възклищавали от

радост, и „звездите на зората пееха заедно“⁶.

Този план е основан на три велики стълба: стълбовете на вечността⁷.

Първият стълб е Сътворението на земята, сцената за пътуването ни в смъртността⁸.

Вторият стълб е Падението на първите ни земни родители, Адам и Ева. Поради Падението са ни дадени някои чудни неща. Станало е възможно да се родим и да получим физическо тяло⁹. Винаги ще съм благодарен на майка ми за това, че доведе мен и братята ми на света и че ни учеше за Бог.

Бог ни е дал и свобода на избор – способността и привилегията да избираме и действваме за себе си¹⁰. За да ни помогне да избираме добре, Небесният Отец ни е дал заповеди. Всеки ден, като спазваме Неговите заповеди, показваме на Бог, че Го обичаме, и Той благославя живота ни¹¹.

Знаейки, че няма винаги да избираме правилно (или с други думи, ще грешим) Отец ни е дал третия стълб – Спасителя Исус Христос и Неговото Единение. Чрез страданието Си Христос е заплатил цената както за физическата смърт, така и за греха¹². Той проповядва: „Защото Бог толкова

възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“¹³.

Исус Христос е водил съвършен живот, винаги спазвайки заповедите на Отца Си. „Той крачеше по пътищата на Палестина“, преподавайки вечните истини, „изцеляваше болните, правеше слепите да проглеждат и възкресяваше мъртвите“¹⁴. Той „прав(еше) благодеяния“¹⁵ и „настоятелно молеше всички ни да следваме Неговия пример“¹⁶.

В края на земния Си живот Той коленичи и се моли, като казва:

„Отче, ако желаеш, отмени Ме с тази чаша; обаче не Моята воля, а Твоята да бъде. ...“

И като беше във вътрешна борба, молеше се по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята“¹⁷.

Христос ни помага по-добре да разбираме колко голямо е Неговото страдание, когато казва на Пророка Джозеф Смит:

„Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят;

но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потрепера от болка и да кръвя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом¹⁸.

Там, в Гетсиманската градина, Той започва да заплаща цената на нашите грехове и нашите болести, нашите болки и нашите немощи¹⁹. Поради това, че Той е направил това, ние никога няма да сме сами в тези немощи, ако изберем да вървим с Него. „Той беше арестуван и осъден по лъжливи обвинения, обявен за виновен, за да е доволна тълпата, и осъден да умре на кръста на Голгота“. На кръста „Той даде Своя живот, за да извърши Единението за греховете на цялото човечество (чрез този) велик изкупителен дар в полза на всички, които са живели или ще живеят на земята“²⁰.

Той заявява:

„Ето, Аз съм Исус Христос, за Когото пророците свидетелстваха, че ще дойде в света.

И ето, Аз съм светлината и животът на света; и Аз пих от тази горчива чаша, която Отец Ми даде и прославих Отца, вземайки върху Си греховете на света, с което изстрадах волята на Отца във всички неща от началото“²¹.

После, в първия ден на седмицата,²² Той се е вдигнал от гроба със

съвършено възкресено тяло, което никога повече няма да умре. И заради това, което е направил Той, ще възкръснем и ние.

Свидетелствам, че Христос наистина се е вдигнал от гроба. Но за да се вдигне от гроба, Той първо е трябвало да умре. Ние също.

Друга велика благословия в живота ми е да чувствам близостта до небесата през онези моменти, когато седя до леглото на хора, когато те умират. Едно ранно утро преди няколко години влязох в болничната стая на една вярна вдовица, светия от последните дни, която имаше рак. Две от нейните дъщери бяха при нея. Като отидох до леглото ѝ, аз бързо открих, че тя вече не страда, защото току-що бе починала.

В този момент на смърт стаята бе изпълнена с мир. Нейните дъщери бяха тъжни, но сърцата им бяха изпълнени с вяра. Те знаеха, че майка им не си е отишла, а се е завърнала у дома²³. Дори и в миговете ни на най-дълбока скръб, в миговете, когато времето спира и животът изглежда толкова несправедлив, можем да намираме утеха в нашия Спасител, защото и Той е страдал²⁴. За мен бе привилегия да бъда в тази стая.

Когато умрем, духовете ни пускат нашите тела и преминаваме

в следващия етап от пътуването си, света на духовете. Това е място за учене, покаяние, прошка и развитие,²⁵ – където изчакваме Възкресението²⁶.

В някой велик бъдещ ден всички, които някога са били родени, ще се вдигат от гроба. Нашите духове и нашите физически тела ще се съединят в съвършената си форма. Всички ще бъдат възкресени, стари, и млади, и мъже, и жени, и грешни, и праведни; и „всяко нещо ще бъде възстановено на съвършената си снага“²⁷.

След Възкресението ще имаме върховната благословия да бъдем съдени от нашия Спасител, който казва:

„Аз ще привлека всичките човеци към Мене, за да може да бъдат съдени според делата им.

И ще стане така, че всеки, който се покае и е кръстен в Моето име, същият ще бъде изпълен; и ако устои до края, ето, него ще считам за невинен пред Моя Отец в него ден, когато застана да съдя света“²⁸.

И тогава, посредством Христос и Неговото Единение, всички, които изберат да Го следват чрез вяра, покаяние, кръщение, приемане на светия Дух и устояване до края,²⁹ ще открият, че целта на пътуването им е да реализират „своята божествена съдба като наследници на вечен живот“³⁰. Те ще се завърнат в присъствието на техния Отец, за да живеят завинаги с Него. Нека внимаваме какво избираме.

В съществуването ни има много повече от това, което просто се случва между раждането и смъртта. Каня ви да дойдете и следвате Христос³¹.

Каня всички членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни всеки ден да вършат следното: „елате в Христа и станете съвършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие, ... (за да може) чрез проливането на кръвта на Христа, ... да станете свети и неопетнени“³².

Каня онези, които все още не са членове на тази Църква, да дойдат и прочетат Книгата на Мормон и да изслушат мисионерите. Елате и имайте вяра, и се покайте за греховете си.

Елате и бъдете кръстени и приемоте Светия Дух. Елате и водете щастлив и съсредоточен в Христос живот. Като идвате при Него и спазвате Неговите заповеди, аз ви обещавам, че можете да намирате мир и цел в това трудно земно преживяване и „вечен живот в идния свят“³³.

Аз каня тези от вас, които сте изпитали тези истини и по никаква причина сте се отдалечили, да се върнете. Върнете се днес. Нашият Отец и Спасителят ви обичат. Сви-детелствам, че Христос има силата да отговаря на въпросите ви, да изцелява болките и скърбите ви и да опрощава греховете ви. Знам, че това е така. Знам, че всички тези неща са истинни. Христос е жив! Това е Неговата Църква. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 31:18.
2. „Plan of Salvation“, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Вж. Учение и завети 14:7–32; Моисей 1:39.
4. Вж. Алма 42:8.
5. Вж. Авраам 3:24–28.
6. Йов 38:7.
7. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Standards of the Lord's Standard Bearers“, *Ensign*, авг. 1991 г., с. 5–6.
8. Вж. 3 Нефи 9:15.
9. Вж. 2 Нефи 2:22–25.
10. Вж. Томас С. Монсън, „Избори“, *Лиахона*, май 2016 г., с. 86; „Agency“, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Вж. Йоан 14:15, 23; вж. също Алма 38:1.
12. Вж. Алма 34:8–16.
13. Йоан 3:16; вж. също Йоан 3:17.
14. „Живият Христос: свидетелството на апостолите“, *Лиахона*, апр. 2000 г., с. 2.
15. Деяния 10:38.
16. „Живият Христос“, с. 2.
17. Лука 22:42, 44.
18. Учение и завети 19:16–18.
19. Вж. Исая 53:4–6; Алма 7:11–13.
20. „Живият Христос“, с. 2.
21. 3 Нефи 11:10–11.
22. Вж. Йоан 20:1.
23. Вж. Алма 40:11.
24. Вж. 1 Петър 2:21–25.
25. Вж. Учение и завети 138:57–59.
26. Вж. Алма 40:2–12.
27. Алма 11:44.
28. 3 Нефи 27:15–16.
29. Вж. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., с. 1.
30. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
31. Вж. 2 Нефи 9:50–51; 31:13.
32. Мороний 10:32–33.
33. Учение и завети 59:23.

От старейшина Дейл Г. Ренлънд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Нашият Добър Пастир

Исус Христос, нашият Добър Пастир, Се радва да види как болните Му овце започват да оздравяват.

Получаваме представа за характера на Небесния Отец, когато осъзнаем изключителното състрадание, което Той изпитва към грешниците и вникнем как Той прави разлика между греха и грешниците. Тази представа ни помага да имаме „правилно (разбиране) за неговата личност, съвършенства и качества“¹ и е основа за упражняването на вяра в Него и Неговия Син, Исус Христос. Състраданието на Спасителя към

нашите несъвършенства ни доближава към Него и ни мотивира в опитите ни да се покаяваме и да Му подражаваме. Като ставаме по-подобни на Него, ние се научаваме да се отнасяме с другите така като Той се отнася, независимо от тяхната външност или поведение.

Ефектът от различаването между външността на човека и същността му заема централно място в романа *Клетниците*, от френския автор

Виктор Юго². В началото на повествованието разказвачът представя монсеньор Мюриел, епископът на Дин, и обсъжда дилемата, пред която се изправя епископът. Трябва ли да посети един човек, който е изявен атеист и е презиран от обществеността поради миналото си поведение през Френската революция?³

Разказвачът казва, че епископът естествено може да изпитва дълбока неприязън към мъжа. После разказвачът задава един прост въпрос: „Въпреки това, крастата по овцете трябва ли да накара пастира да се отдръпне?“⁴ Отговаряйки вместо епископа, разказвачът дава отрицателен отговор и след това добавя хумористичния коментар: „Ама каква овца!“⁵

В този откъс Юго сравнява човешкото „нечестие“ с кожна болест по овцете, а епископа с пастир, който не се отдръпва, когато някоя овца е болна. Епископът е състрадателен, а по-нататък в романа проявява подобно състрадание към един друг човек, главният герой в романа, един деградира бивш затворник, Жан Валжан. Милостта и състраданието на епископа мотивират Жан Валжан да промени посоката на живота си.

Тъй като Бог използва в Писанията болестите като метафора за греха, разумно е да попитаме: „Как реагира Исус Христос, когато се изправя пред

нашите метафорични болести – нашите грехове?“ В крайна сметка, Спасителят казва, че „не мо(же) да гледа на греха и с най-малка степен на позволение“;⁶ но как тогава може да гледа на нас, в цялото ни несъвършенство, без да се отдръпва от ужас и погнуса?

Отговорът е прост и ясен. Бидейки Добрият Пастир,⁷ Исус Христос гледа на болестите на овцете Си като на състояние, което се нуждае от лечение, грижи и състрадание. Този пастир, нашият Добър Пастир, Се радва да види как болните Му овце започват да оздравяват.

Спасителят предрича, че ще „пасе стадото Си като овчар“;⁸ „(ще) потърс(и) изгубената и ще докар(а) изгонената, ще превърж(е) ранената и ще подкреп(и) немощната“⁹. Макар и отстъпилият от вярата Израил да е описан като покрит с греховни „струпеи и синини, и гноясали рани“;¹⁰ Спасителят насърчава, увещава и обещава изцеление¹¹.

Земното служение на Спасителя действително се характеризира с любов, състрадание и съчувствие. Той не върви презрително по прашните пътища на Галилея и Юдея, потръпвайки при гледката на грешници. Не ги отбягва с погнусен ужас. Напротив, Той яде на една трапеза с тях¹². Той помага и благославя, въздига и поучава, и замества страха и отчаянието с надежда и радост. Бидейки истински пастир, Той ни издирва и намира, за да ни предлага помощ и надежда¹³. Разбирането на състраданието и любовта Му ни помага да упражняваме вяра в Него – да се покаяваме и да бъдем изцелявани.

Евангелието на Йоан описва последствията от съчувствието на Спасителя към една грешница. Книжниците и фарисеите довеждат пред Спасителя една жена, хваната в прелюбодеяние. Обвинителите намекват, че трябва да бъде убита с камъни, съгласно Моисеевия закон. Исус, в отговор на настойчивите въпроси, накрая им казва: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък по нея“.

Обвинителите се разотиват и „Исус остана сам с жената, която стоеше наред“.

И когато се изправи, Исус ѝ каза: Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди?

И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече“¹⁴.

Спасителят определено не извинява прелюбодеянието. Но и не заклемява жената. Той я насърчава да промени живота си. Тя е мотивирана да се промени поради състраданието и милостта Му. Преводът на Джозеф Смит на Библията свидетелства за това, че тя в последствие става ученичка. „И жената прославяше Бог от този час и повярва в Неговото име“¹⁵.

Макар и Бог да съчувства, не трябва погрешно да считаме, че Той приема и няма нищо против греха. Не е така. Спасителят дойде на земята да ни спаси *от* греховете ни и най-важното – Той не може да ни спаси *в* греховете ни¹⁶. Умелият във въпросите Зиезрам се опитва веднъж да хване в капан Амулик, като запитва: „Ще спаси ли (идващият Месия) Своя народ в греховете му? И Амулик му отговори и му каза: аз ти казвам, че Той не ще го направи, защото Му е невъзможно да се отрече от словото Си. ... Той не може да ги спаси в греховете им“¹⁷. Амулик изрича една основна истина, че за да бъдем спасени от греховете ни, трябва да спазваме „условията на покаянието“, което задейства силата на Изкупителя да спасява душите ни¹⁸.

Състраданието, любовта и милостта на Спасителя ни привличат към Него¹⁹. Чрез Неговото Единение вече не сме доволни от греховното си състояние²⁰. Бог е пределно ясен относно това кое е правилно и приемливо за Него и кое е неправилно и греховно. Това не е така, защото желае да има немислещи, послушни последователи. Не, нашият Небесен Отец желае чедата Му съзнателно и с готовност да избират да станат като Него²¹ и да се подготвят за вида живот, който Той води²². По този начин чедата Му изпълняват

божествената си съдба и стават наследници на всичко, което има Той²³. Затова църковните ръководители не могат да променят Божиите заповеди или учения противно на волята Му, за да бъдат удобни или популярни.

Обаче, в доживотния ни стремеж да следваме Исус Христос, Неговият пример за доброта към онези, които грешат, е особено показателен. Ние, които сме грешници, трябва, подобно на Спасителя, да помагаме на другите със състрадание и обич. Нашата роля също е да помагаме и благославяме, въздигаме и поучаваме, и да заместяваме страха и отчаянието с надежда и радост.

Спасителят заклеява хората, които се отдръпват от другите, считайки ги за нечисти, и които егоистично съдят другите като по-грешни от себе си²⁴. Това е урокът, който Спасителят насочва към онези, които „уповаха на себе си, че са праведни, и презираха другите“. Той казва следната притча:

„Двама души се изкачиха в храма да се помолят, единият – фарисей, а другият – бирник.

Фарисеят, като се изправи, молене се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човече – грабител, несправедлив и прелюбодейци, и особено не като този бирник.

Постя два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия.

А бирникът, като стоеше надалеч, не смееше дори очите си да повдигне към небето, но се удряше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мене, грешника“.

Тогава Исус заключава: „Казвам ви, че този (бирникът) си отиде у дома оправдан, а не онзи (фарисеят); защото всеки, който въздига себе си, ще се снижи, а който смирява себе си, ще бъде въздигнат“²⁵.

Посланието за нас е ясно – каещият се грешник се доближава повече до Бог, отколкото себичният човек, който заклеява този грешник.

Човешката склонност към себичност и осъждане съществува и по времето на Алма. Когато хората „започнаха по-пълно да установяват църквата ... хората на църквата започнаха да стават горделиви... (и) те се издигнаха в гордостта на очите

си, ... започ(наха) да бъдат високомерни един към друг и... започ(наха) да преследват онези, които не следват волята и желанието им“²⁶.

А именно това преследване е забранено: „Сега, съществуваше строг закон сред хората на църквата, че не трябва да има нито един човек, принадлежащ към църквата, който да се вдигне и да преследва онези, които не принадлежат към църквата, и че не трябва да имат преследване помежду си“²⁷. Светиите от последните дни спазват същия ръководен принцип. Не трябва да бъдем виновни в преследване на когото и да било в или извън Църквата.

Хората, които са били преследвани поради каквато и да е причина, знаят какво е несправедливост и тесногърдие. Като бях тийнейджър, живеещ в Европа през 60-те, чувствах, че постоянно ме обвиняват и тормозят заради това, че съм американец и член на Църквата. Някои от съучениците ми се отнасяха с мен все едно, че бях лично отговорен за непопулярни практики във външната политика на САЩ. Отнасяха се с мен и все едно религията ми бе обидна за

народите, в които живееш, защото бе различна от субсидираната от държавата религия. По-късно, в различни страни по света, съм виждал грозотата на предразсъдъците и дискриминацията, на които някои са подлагани поради тяхната раса или етнос.

Преследването може да приеме много форми: присмех, тормоз, отхвърляне и изолиране или омраза към другия. Трябва да се пазим от тесногърдието, което извисява грозния си глас към хората с различно мнение. Тесногърдието се проявява донякъде в нежеланието ни да предоставяме равна свобода на изразяване²⁸. Всички, включително религиозните хора, имат правото да изразяват мнението си на публично място. И никой няма правото да мрази другите, когато те изразяват тези мнения.

Църковната история предоставя достатъчно доказателства за това как към наши членове са проявявани омраза и тесногърдие. Колко тъжно би било, ако се отнасяме към другите така, както са се отнасяли към нас. Спасителят учи: „Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях“²⁹. За да изискваме уважение, трябва да сме уважителни. Освен това, искреното ни обръщане носи „кротост и смиреност на сърцето“, които канят „Светия Дух (и ни изпълват със) съвършена любов“³⁰, „нелицемерно братолюбие“³¹ към другите.

Нашият Добър Пастир е непроменилив и отношението Му днес към

греха и грешниците е същото, както и когато е ходил по земята. Той не се отдръпва от нас, защото грешим, дори и понякога вероятно да си мисли: „Ама каква овца!“ Той ни обича толкова много, че е предоставил начина, по който да се покаяваме и да станем чисти, за да можем да се завърнем при Него и Небесния ни Отец³². По този начин Исус Христос ни е дал и пример, който да следваме – да не изразяваме омраза към никой, а само уважение към всички.

Като Негови ученици, нека изцяло подражаваме на Неговата любов и се обичаме един друг толкова открито и изцяло, че никой да не се чувства изоставен, сам или безнадежден. Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Добър Пастир, Който ни обича и е загрижен за нас. Той ни познава и е положил живота Си за Своите овце³³. Той живее и за нас и желае да Го познаваме, и да упражняваме вяра в Него. Обичам Го и Го обожавам, и съм изключително благодарен за Него. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Lectures on Faith*, 1985 г., с. 38.
2. Романът *Клетниците* от Виктор Юго (1802–1885), разказва историята на Жан Валжан, който извършва дребно престъпление, като открадва самун хляб, за да нахрани семейството на сестра си. Осъден на 5 години затвор, Валжан прекарва 19 години в тежък труд поради четири неуспешни опита за бягство. Той излиза от затвора като закоравял и огорчен човек.
- Поради криминалното си минало, Валжан не може да си намери работа, храна и подслон. Изтощен и отчаян, той

накрая получава подслон при епископа на Дин, който проявява състрадание към Валжан. През нощта Валжан се поддава на усещането за безнадеждност и открадва сребърните прибори на епископа и избягва.

Валжан е заловен и върнат при епископа. Необяснимо и противно на очакванията на Валжан, епископът казва на полицията, че той е дал сребърните прибори на Валжан и настоява Валжан да вземе и два сребърни свещника. (Вж. Виктор Юго, „Клетниците“, 1987 г., книга 2, глави 10–12.)

3. Вж. Юго, „Клетниците“, книга 1, глава 10.
4. Разказвачът пита: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Юго, „Клетниците“, 1987 г., книга 1, глава 10.) *Gale*, във ветеринарната патология се отнася за множество кожни болести, причинявани от паразитни акари, при които има загуба на окосмяване и поява на лишей (на български е „крас-та“). Този израз е превеждан по различни начини на английски.
5. Хумористичният коментар на разказвача за отшелника е *Mais quelle brebis!* Понякога го превеждат като: „Ама каква черна овца“.
6. Учение и завети 1:31.
7. Вж. Йоан 10:11, 14; Ама 5:38; Учение и завети 50:44.
8. Исайя 40:11.
9. Йезекиил 34:16.
10. Исайя 1:6.
11. Вж. Исайя 1:18.
12. Вж. Лука 15:1–2.
13. Вж. Матей 18:11.
14. Вж. Йоан 8:3–11.
15. Joseph Smith Translation, John 8:11 (в John 8:11, бележка под линия c).
16. Вж. Д. Тод Кристоферсън, „Пребъдвайте в Моята любов“, *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 48.
17. Ама 11:34, 37.
18. Вж. Еламан 5:10–11.
19. Вж. 3 Нефи 27:14–15.
20. В днешно време Спасителят пояснява: „Онова, което нарушава закона и не съблюдава закона, а търси самото то да стане закон и иска да остане в грях, и напълно остава в грях, не може да бъде осветено от закон, нито от милост, нито от правосъдие, нито от възмездие. Ето защо, те трябва да останат нечисти и занапред“ (Учение и завети 88:35).
21. Вж. 2 Нефи 2:26–27.
22. Вж. Учение и завети 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Вж. Римляните 8:16–17; Учение и завети 84:38.
24. Вж. Матей 23:13.
25. Лука 18:9–14.
26. Ама 4:4, 6, 8.
27. Ама 1:21.
28. Вж. *Oxford English Dictionary*, „bigotry“ и „intolerance“, oed.com.
29. Матей 7:12.
30. Мороний 8:26.
31. 1 Петър 1:22.
32. Вж. Символът на вярата 1:3.
33. Вж. Йоан 10:11–15.

От старейшина Юлисис Соарес
От Президентството на седемдесетте

Доверявайте се на Бог без колебание

Ако сме непоклатими и непоколебими във вярата си, Господ ще увеличава нашата способност да преодоляваме предизвикателствата на живота.

Скъпи братя и сестри, искам да започна своето послание днес, като ви свидетелствам, че знам, че президент Томас С. Монсън е Божият пророк в наши дни. Неговите съветници в Първото президентство и Дванадесетте апостоли са също пророци, гледачи и откровители. Те представляват Господ Исус Христос и имат правото да провъзгласяват Неговите промисъл и воля, така както те са им откривани. Свидетелствам, че следването на техните напътствия осигурява безопасност. Господ ги вдъхновява да наблягат на укрепването на нашата вяра в Небесния Отец, Неговия Син Исус Христос и в Неговото Единение, за да не се колебаем, когато се изправяме пред трудностите на нашето време.

В Книгата на Мормон четем за мъж на име Амон, който бил изпратен от земята Зарахемла в земята Лехий-Нефи, за да се осведоми за братята си. В земята Лехий-Нефи, той открива цар Лимхий и неговия народ, който е в робство на ламанитите. Цар Лимхий се насърчава от нещата, които Амон разказва за своя

народ в Зарахемла. Сърцето му се изпълва с толкова голяма надежда и радост, че той събира своя народ при храма и казва:

„Ето защо, вдигнете главите си, ликувайте и се уповавайте на Бога. ...

... Ако се обърнете към Господа с пълно намерение в сърцето ... и Му служите с всичкото усърдие

на разума, ... Той ще ви избави от робство“¹.

Думите на Амон имат толкова дълбок ефект върху вярата на народа на цар Лимхий, че те сключват завет с Бог да Му служат и да спазват Неговите заповеди, независимо от своите трудни обстоятелства. Благодарение на своята вяра, те успяват да съставят план и да се избавят от ръцете на ламанитите².

Братя и сестри, моля вземете под внимание важността на поканата, която цар Лимхий отправя към своя народ и нейното значение за нас. Той казва: „Вдигнете главите си, ликувайте и се уповавайте на Бога“. С тези думи Лимхий кани своя народ да погледне с очи на вяра в бъдещето, да замести страха с породени от вяра оптимизъм и надежда и да не се колебае да се уповава на Бог, независимо от обстоятелствата.

Земният живот е период на проверка, в който ще бъдем изпитвани, за да се разбере дали ще вършим всички неща, които Господ, нашият Бог, ще ни заповяда³. Това ще изисква непоколебима вяра в Христос, дори и в моменти на големи трудности. Ще е необходимо да бързаме напред с увереност в Христа, водени от Духа, доверявайки се, че Бог ще осигурява нашите нужди⁴.

Към края на Своего земно служение, точно преди да бъде заловен, Спасителят учи Своите ученици: „В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света“⁵.

Помислете с мен за момент – Исус Христос, Единородният Син на Отца, живя безгрешен живот и преодоля всички изкушения, болки, трудности и беди на света. Той проля капки кръв в Гетсиманската градина; Той изстрада неописуемо ужасна болка. Той взе върху си нашите болки и болести. Той е готов да помага – да помага на всеки от нас – с всяко бреме. Чрез Неговия живот, страдания,

смърт и Възкресение, Той премахва всяка пречка за нашата радост и мир на тази земя. От Неговата единствена жертва могат да се възползват всички онези, които Го приемат и се отричат от себе си, както и всички, които носят кръста си всеки ден и Го следват като Негови истински ученици⁶. Ето защо, като упражняваме вяра в Исус Христос и в Неговото Единение, ние ще бъдем укрепвани, товарите ни ще стават по-леки и чрез Него ще побеждаваме света.

Братя и сестри, като размишляваме за силата и надеждата, които можем да получаваме от Спасителя,

наистина имаме причина да вдигнем главите си, да ликуваме, да бързаме напред без колебание, „защото който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. ... понеже (такъв човек) е колеблив, непостоянен във всичките си пътища“⁷.

По същия начин цар Лимхий увещава: „Обърнете (се) към Господа с пълно намерение в сърцето, ... и Му служ(е)те *всичкото* усърдие на разума, и ако направите това, Той ще ви избави от робство според собствената Си воля и желание“⁸.

Вслушайте се в собствените думи на Спасителя, Който ни моли настоячиво:

„Да не се смуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. ...

Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди. ...

Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде възлюбен от Моя Отец и Аз ще го възлюбя, и ще му се явя лично“⁹.

Бог ни благославя според нашата вяра¹⁰. Вярата е източникът на живот с божествена цел и вечна перспектива. Вярата е практически принцип, който ни вдъхновява към усърдие. Тя е жизнена сила, която се изразява в нашето позитивно отношение и желание доброволно да вършим всичко, което Бог и Исус Христос искат от нас. Тя ни кара да коленичим, да умоляваме Господ за напътствия, а след това да се изправяме и да действваме, уверени, че ще получим това, което е в съответствие с Неговата воля.

Преди години, докато служех като президент на мисия, приех обаждане от родителите на един от нашите обичани мисионери, с което ме информираха за смъртта на негова сестра. Спомням си, при деликатността на този момент, как обсъждах с мисионера удивителния Божий план за спасение на Неговите чеда и по какъв начин това знание щеше да му дава утеха.

Въпреки че бе поразен и натъжен от това нещастие, този мисионер – чрез своите сълзи и с вяра в Бог – изпита радост от живота на сестра си.

Той показва непоколебима увереност в нежните милости Господни. Той решително ми каза, че ще продължи да служи с цялата си вяра и усърдие в мисията, за да бъде достоен за обещанията, които Бог е дал на него и семейството му. В този момент на нужда, този верен мисионер обърна сърцето си към Бог, довери Му се и поднови своята отдаденост да служи на Господ с вяра и с цялото си усърдие.

Братя и сестри, ако непоклитомото доверие в Бог и желанието да Му служим не са вкоренени в нас, изпълнените с болка преживявания на земния живот могат да ни накарат да се чувстваме обременени от тежък товар и да загубим мотивация да живеем изцяло според Евангелието. Без вяра, накрая ще загубим способността да вникваме в замисъла на нашия Бог за нещата, които ще дойдат по-нататък в живота ни¹¹.

В тези моменти на изпитание, противникът – който винаги дебне – се опитва да използва нашата логика и разсъждения срещу нас. Той се опитва да ни убеждава, че е безполезно да живеем според принципите на Евангелието. Моля помнете, че логиката на естествения човек „не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост“¹². Помнете, че Сатана „е враг Божий и се бори непрестанно срещу Него, и подканва и (ни) примамва да грешим и непрестанно да вършим онова, което е зло“¹³. Не бива да му позволяваме да ни мами, защото когато правим това, нашата вяра отслабва и ние губим способността да получаваме Господните благословии.

Ако сме непоклитими и непоколебими във вярата си, Господ ще увеличава нашата способност да преодоляваме предизвикателствата на живота. Ние ще можем да укротим негативните пориви и ще развиваме способност да преодоляваме дори изглеждащите на пръв поглед непреодолими пречки. Точно това позволило на народа на цар Лимхий да постигне зрелищното бягство от робството на ламанитите.

Братя и сестри, каня ви да се осланяте изцяло на Бог и на ученията на Неговите пророци. Каня ви да подновявате своите завети с Бог, да Му служите с цялото си сърце, въпреки сложните житейски ситуации. Свидетелствам, че чрез силата на вашата непоколебима вяра в Христос, ще се освобождавате от пленничеството на греха, съмнението, неверието, нещастията, страданието и ще получавате всички обещани от нашия любящ Небесен Отец благословии.

Свидетелствам, че Бог наистина съществува. Той е жив. Обича ни. Той чува нашите молитви в моменти на щастие и в моменти на съмнение, тъга и отчаяние. Свидетелствам, че Исус Христос е Спасителят на света. Той е Изкупителят.

Завършвам своите слова днес с думи от химна „Не сега, но през идните години“, който е поместен в португалския сборник с химни:

Ако вместо слънце, облаци разпръснат сенки над сърцата ни,

ако ни поразява болка, да не се безпокоим, скоро ще узнаем кой си Ти.

Исус ни води със Своята ръка и Той ще ни каже защо; ако се вслушваме в гласа му, Той ще ни каже не след дълго. Да се уповаваме на Бог без колебание и Той ще ни подкрепя; пейте за Неговата безкрайна слава, скоро Той ще обясни¹⁴.

Казвам тези неща в святоото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мосия 7:19, 33.
2. Вж. Мосия 21:32; 22:1–14.
3. Вж. Авраам 3:25.
4. Вж. 1 Нефи 4:6–7; 2 Нефи 31:20.
5. Йоан 16:33.
6. Вж. Лука 9:23.
7. Посланието на Яков 1:6, 8.
8. Мосия 7:33, курсив добавен.
9. Йоан 14:1, 15, 21.
10. Вж. 2 Нефи 27:23, Алма 37:40, Етер 12:29.
11. Вж. Учение и завети 58:3.
12. 1 Коринтяните 2:14.
13. Мороний 7:12.
14. „Not Now but in the Coming Years“, преведен от „Agora Não, mas Logo Mais“, Химни на португалски, № 156.

От старейшина Марк А. Браг
От Седемдесетте

Все по-ярка и по-ярка до съвършения ден

Дори в най-трудните и мрачни моменти, има светлина и добрина навсякъде около нас.

Павел споделя следното прекрасно послание на надежда с коринтяните:

„Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние;

гонени сме, но не изоставени; поваляни сме, но не погубени“¹.

Какъв е източникът на надежда за Павел? Чуйте неговото обяснение: „Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос“².

Дори в най-трудните и мрачни моменти, има светлина и добрина навсякъде около нас. През миналия октомври президент Дитер Ухтдорф ни напомни: „Заобиколени сме от такова удивително богатство от светлина и истина, че се питам дали наистина оценяваме това, което имаме“³.

Въпреки това, противникът ще се опитва да насочва вниманието ни към „мъглите от мрак..., които заслепяват очите, ... вкоравяват сърцата... и... ги отвеждат..., за да... се изгубят“⁴.

Но въпреки всичко, със съвършено разбиране на съвременните трудности, Господ обещава: „Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден“⁵.

Ние сме Божии чедра. Да получаваме светлина, да постоянстваме в Бога и да получаваме повече светлина е

това, което сме създадени да вършим. От самото начало ние сме следвали светлината; ние сме следвали нашия Небесен Отец и Неговия план. Да търсим светлината е в нашето духовно ДНК.

Чух как тази вечна истина красиво се преподава на едно неочаквано място. Докато работех за голяма банка, бях поканен да участвам в една изпълнителна програма в Университета Мичиган. По време на програмата, професор Ким Камерън учеше на принципа за позитивното ръководене и неговият хелиотропичен ефект. Той обясни: „Това се отнася за тенденцията на всички живи същества към позитивната енергия (светлина) и отбягването на негативната енергия (тъмнина). От едноклетъчните организми до сложните човешки системи, всичко живо има присъща склонност към позитивното и отбягване на негативното“⁶.

Подкрепен от множество изследвания, той също така се съсредоточава върху три важни елемента за постигане на успешна среда на работното място: състрадание, прошка и благодарност⁷. Напълно логично е, че щом хората се обърнат към позитивното (светлината), съвършено проявените качества на Светлината на света – Исус Христос, са налице!

Братя и сестри, моля ви, бъдете спокойни, че има светлина за нас.

Нека споделя три области, където ние *винаги* ще намираме светлина:

1. Светлината на Църквата

Църквата е като фар в този все по-мрачен свят. Сега е прекрасен момент да бъдете член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни! Църквата е по-силна от когато и да било⁸ и в пълния смисъл на думата става все по-силна всеки ден с присъединяването на нови членове към нас, с образуването на нови конгрегации, с призоваването на нови мисионери и с отварянето на нови страни за Евангелието. Виждаме как изгубилите се за известно време в неактивност членове се завръщат в резултат на спасителните усилия, за които ни увещава президент Томас С. Монсън. Всеки ден се случват чудеса.

Наскоро посетих младежи от Парагвай, Уругвай, Чили и Аржентина по време на тяхната конференция за укрепване на младежите. Хиляди и хиляди млади мъже и жени прекараха една седмица, укрепвайки своята любов към Спасителя, след което се завърнаха при своите семейства и приятели, излъчвайки любовта и светлината на Христос.

Виждете, Църквата винаги ще бъде критикувана. Така е било от самото начало, така ще продължи и до края. Но не можем да позволяваме на тази критика да притъпява нашата чувствителност към светлината, която ни се дава. Като търсим и разпознаваме светлината, ще се подготвяме за още повече светлина.

В този все по-мрачен свят *светлината на Църквата* ще става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден.

2. Светлината на Евангелието

Светлината на Евангелието е пътеката, която „свети все по-ярко и по-ярко до съвършения ден“,⁹ и свети най-ярко в нашите семейства и в храмовете по света.

Проповядвайте моето Евангелие гласи: „Чрез светлината на Евангелието, семействата могат да разрешат неразбирателствата, препирните и предизвикателствата. Семействата,

разделени поради несъгласия, могат да се обединят отново чрез покаяние, прошка и вяра в силата на Единението на Исус Христос“¹⁰. Сега повече от всякога нашите семейства трябва да бъдат източници на голяма светлина за всички около нас. Светлината в семействата се засилва с нарастването на любовта и грижата сред тях. Като градим семейства на „вяра, ... покаяние, прошка, уважение, обич (и) състрадание“,¹¹ ние ще чувстваме увеличаване на любовта към Спасителя и един към друг. Семейството

ще расте по-силно и светлината във всеки един от нас ще блести по-ярко.

Четем в Bible Dictionary: „единствено домът може да се сравни с храма по своята святост“¹². Сега имаме 155 действащи храма и още ще бъдат осветени. Все повече и повече семейства се запечатват за времето и вечността. Членовете предават на храмовете все повече имена на предци, за да бъдат извършени спасителните обреди за тях. Наистина чувстваме огромна радост и ликуване и от двете страни на завесата!

В един все по-мрачен свят *светлината на Евангелието* ще свети все по-ярко и по-ярко до съвършения ден.

3. Светлината на Христос

Не можете да говорите за светлината в света, без да говорите за светлината на света, Исус Христос. Това, че всички, които идват на тази земя, са благословени със светлината на Христос, за да им помага да се завърнат у дома, е проявление на един любящ Небесен Отец. Президент Бойд К. Пакър учи: „Христовият Дух е винаги на разположение. ... Светлината на Христос е толкова универсална, колкото и самата слънчева светлина. Където има човешки живот, там има и Христов Дух“¹³. Светлината на Христос „подканва и подбужда да се върши добро непрестанно“¹⁴ и подготвя всички, които търсят доброто и истината, да приемат Светия Дух.

Спасителят учи, че Той е светлината, която „просветлява очите ви“, „оживотворява(а) разума ви“ и „дава живот на всички неща“¹⁵. Светлината на Христос ще ни помага да виждаме другите през очите на Спасителя. Ще сме по-любящи и съчувстващи към трудностите им. Тя ще ни помага да сме по-търпеливи с хората,

които може да нямат нашето поклонение и служение. Ще ни помага да разбираме по-цялостно великия план на щастие и да виждаме как всички ние сме част от този велик любящ план. Тя дава живот, значение и цел на всичко, с което се занимаваме.

Сега, колкото и голямо да е щастието, което ни изпълва, като разбираме по-пълно Светлината на Христос, то не би могло да се сравни с радостта, която изпитваме, виждайки Светлината на Христос да действа сред околните – роднини, приятели и дори напълно непознати.

Почувствах тази радост, когато чух за усилията на една смела група пожарникари, които се борели да спасят горящ колов център в Южна Калифорния през 2015 г. Докато пожарът бушувал, командващият отряда се обади на приятел светия от последните дни, за да попита къде се намират свещените реликви и чашките за причастие, за да може да ги запазят. Неговият приятел го уверил, че няма свещени реликви и че чашките за причастие лесно могат да бъдат заменени. Но командващият почувствал, че трябва да направи повече, така че изпратил пожарникари обратно в горящата сграда, за да свалят всички картини на Христос от стените и да ги запазят. Дори

поставили една в пожарната кола с надеждата, че пожарникарите ще бъдат предпазвани. Бях истински докоснат от вниманието, добротата и чувствителността на този командващ към Светлината в този опасен и труден момент.

В един все по-мрачен свят *Светлината на Христос* ще свети все по-ярко и по-ярко до съвършения ден!

Отново се връщам към думите на Павел: „Да вземем оръжието на светлината“¹⁶. Свидетелствам за Христос. Той е Светлината на света. Нека бъдем укрепвани от светлината, която съществува за нас чрез увеличено участие в Църквата и усърдното прилагане на евангелските принципи в нашите семейства. Нека постоянно виждаме Светлината на Христос в другите и да им помагаме да я виждат в себе си. Като получаваме тази светлина, ние ще бъдем благославяни с повече светлина чак до съвършения ден, когато отново ще видим „Отца на светлините“¹⁷, нашият Небесен Отец. За това свидетелствам в святоето име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Коринтяните 4:8–9.
2. 2 Коринтяните 4:6.
3. Дитер Ф. Ухтдорф, „О, колко велик е планът на нашия Бог!“ *Лиахона*, ноем. 2016 г., с. 20.
4. 1 Нефи 12:17.
5. Учение и завети 50:24.
6. Ким Камерън, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2-ро изд., 2012 г., с. xii; вж. също Kim S. Cameron, „Leading with Energy“, The Wheatley Institution, Fellow Notes, 17 фев., 2017 г., wheatley.byu.edu.
7. Вж. Ким Камерън, *Positive Leadership*, с. 33, 36, 39.
8. Вж. Куентин А. Кук, „Господ е моята светлина“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 65.
9. Притчи 4:18.
10. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., с. 3.
11. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
12. Bible Dictionary, „Temple“.
13. Бойд К. Пакър, „Светлината Христова“, *Лиахона*, апр. 2005 г., с. 13.
14. Мороний 7:13.
15. Учение и завети 88:11, 13.
16. Римляните 13:12.
17. Послание на Яков 1:17; Учение и завети 67:9.

Пожарник спасява картина на Спасителя от горяща сграда на кол в Калифорния, САЩ.

От президент Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Да получаваме силата на Исус Христос в живота ни

Евангелието на Исус Христос е изпълнено с Неговата сила, която е достижима за всички искрено търсещи синове и дъщери Божи.

Мои скъпи братя и сестри, живеем в една изключително трудна диспенсация. Заобиколени сме от трудности, противоречия и заплетени проблеми. Тези тежки времена са били видени от Спасителя. Той ни предупреждава, че в наши дни противникът ще подтиква сърцата на хората към гняв и ще ги отклонява¹. И въпреки това, нашият Небесен Отец никога не е планирал сами да скитаме из лабиринта от лични проблеми и социални трудности.

Бог ни е възлюбил толкова, че е изпратил Своя Единороден Син² да ни помага³. И Неговият Син, Исус Христос, е дал живота Си за нас. И всичко това има за цел да получаваме достъп до божествена сила – силата да носим товара, да преодоляваме пречките и изкушенията на нашето съвремие⁴. Днес бих искал да говоря за това *как* можем да получаваме в живота си силата на нашия Господ и Учител, Исус Христос.

Започваме, като учим за Него⁵. „Невъзможно е... да (бъдем спасени)

в невежество“⁶. Колкото повече узнаваме за служението и мисията на Спасителя⁷, колкото повече разбираме

Неговите учения⁸ и това, което е направил за нас, толкова повече ще знаем, че Той може да ни дава силата, от която се нуждаем в живота.

В началото на тази година поканих младите несемейни да отделят време всяка седмица за изучаване на *всичко*, което Исус казва и прави според записаното в стандартните произведения⁹. Поканих ги дадени-те в Topical Guide цитати за Исус Христос да станат тяхна лична учебна програма¹⁰.

Дадох им тази задача, защото вече сам я бях приел за себе си. Прочетох и подчертах *всеки* стих, даден за Исус Христос в 57-те подтеми в тематичния указател на английското ни издание¹¹. Когато приключих с това вълнуващо начинание, моята съпруга ме попита как ми е повлияло то. Казах й: „Различен човек съм!“

Почувствах подновена отдаденост към Него, докато в Книгата на Мормон четях какво Спасителят казва за Своята земна мисия. Той заявява:

„Аз дойдох в света, за да върша волята на Моя Отец, защото Моят Отец Ме изпрати.

И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста“¹².

Като светии от последните дни, ние наричаме Неговата мисия „Единението на Исус Христос“, чрез което възкресението става реалност за всички и вечният живот става възможен за тези, които се покаяват за греховете си и които приемат и спазват основни обреди и завети.

В доктринално отношение е непълно да говорим за Господната единителна жертва с къси изрази като „Единението“, „даващото сила Единение“, „прилагане на Единението“ или „укрепени от Единението“. С тези изрази има реален риск да насочим вярата си в погрешна посока, като гледаме на *събитието* сякаш *то* съществува и действа независимо от нашия Небесен Отец и Неговият Син, Исус Христос.

Според великия вечен план на Отца, именно Спасителят е страдал.

Именно Спасителят е скъсал връзките на смъртта. Именно Спасителят е платил цената за нашите грехове и прегрешения и ги изличава при условия на покаяние. Именно Спасителят ни е изbral от физическата и духовна смърт.

Не съществува никаква безформенна същност, наречена „Единението“, която можем да призовем за подкрепа, изцеление, опрощение или сила. Исус Христос е източникът на всичко. Свещени термини като *Единение* и *Възкресение* описват какво е направил Спасителят според плана на Отца, така че да можем да живеем с надежда в този живот и да получим вечен живот в идния свят. Единителната жертва на Спасителя – най-важното събитие в цялата земна история – се разбира и оценява най-добре, когато пряко и ясно я свързваме с Него.

Пророкът Джозеф Смит набляга върху значението на мисията на Спасителя: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, които принадлежат на нашата религия, са само допълнение към това“¹³.

Точно това изказване на Пророка подбуди 15 пророци, гледачи и откровители да издадат и подпишат своето свидетелство, за да отбележат 2 000-ната годишнина от Господното рождение. Това историческо свидетелство е озаглавено „Живият Христос“¹⁴. Мнозина са научили наизуст съдържащите се в него истини. Други само са чували за съществуването му. Ако се стремите да научите повече за Исус Христос, увещавам ви да изучавате „Живият Христос“.

Когато отделяме време да учим за Спасителя и Неговата единителна жертва, ние сме привлечени да участваме в още един ключов елемент за достъп до Неговата сила: избираме да имаме вяра в Него и да Го следваме.

Истинските ученици на Исус Христос са готови да се открояват, да бъдат различни от хората на света и гласовете им да бъдат чувани. Те са безстрашни, отдадени и смели. Разказах ми за такива ученици по време на скорошно пътуване до Мексико, където се срещнах с правителствени служители и ръководители на други вероизповедания. Всеки от тях ми благодари за героичните и успешни усилия на нашите членове в защитата и запазването на силни бракове и семейства в тяхната страна.

Няма нищо лесно или автоматично в това да станем такива въздействащи ученици. Нашият фокус трябва да бъде съсредоточен върху Спасителя и Неговото Евангелие. Нужни са умствени усилия да се стремим да гледаме към Него във *всяка* своя мисъл¹⁵. А когато правим това, нашите съмнения и страхове ни напускат¹⁶.

Неотдавна научих за една безстрашна млада жена. Тя била

поканена да участва в щатско състезание, за да представи своята гимназия през вечер, за която била обещала да участва в събрание на Обществото за взаимопомощ в кола. Когато осъзнала, че събитията са по едно и също време и обяснила на отговарящите за състезанието, че ще трябва да си тръгне рано, за да може да участва във важно събрание, ѝ казали, че ще бъде дисквалифицирана, ако направи това.

И какво направила тази млада жена? Спазила обещанието си да участва в събранието на Обществото за взаимопомощ. Както била предупредена, била дисквалифицирана от щатското състезание. Когато я попитали защо е взела това решение, тя просто отговорила: „Ами, Църквата е по-важна, нали?“

Вярата в Исус Христос ни подтиква да вършим неща, които иначе не бихме направили. Вярата, която ни мотивира да действаме, ни дава по-широк достъп до Неговата сила.

Ние също така получаваме повече от силата на Спасителя в живота си,

когато сключваме свещени завети и с точност спазваме тези завети. Сключването на завети ни обвързва с Него и ни дава божествена сила. Като верни ученици, ние се покаяваме и Го следваме във водите на кръщението. Вървим по пътя на заветите, за да приемаме други основни обреди¹⁷. И за наша благодарност, Божият план предоставя тези благословии и на нашите предци, които са починали без възможността да ги получат през смъртния си живот¹⁸.

Спазващите завети мъже и жени търсят начини да се пазят неопетнени от света, за да няма нещо, което да блокира техния достъп до силата на Спасителя. Една вярна съпруга и майка неотдавна написа: „Живеем в трудни и усилни времена. Колко сме благословени да разполагаме с разширеното знание за плана на спасение и с вдъхновеното напътствие от страна на обичащи ни пророци, апостоли и ръководители, които ни помагат да плаваме безопасно през тези бурни морета. Отказахме се от навика сутрин да пускаме радиото.

Вместо това всяка сутрин вече слушаме реч от обща конференция на мобилните си телефони, докато се подготвяме за деня“.

Друг елемент в получаването на силата на Спасителя в живота ни е да Го „достигнем“ с вяра. Това достигане изисква усърдни и съсредоточени усилия.

Помните ли библейския разказ за жената, която в продължение на 12 години страда от изтощителна болест?¹⁹ Тя упражнява голяма вяра в Спасителя, като възкликва: „Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея“²⁰.

Тази вярна и съсредоточена жена трябвало да положи максимални усилия, за да получи Неговата сила. Нейните физически усилия са символически израз на духовните ѝ усилия.

Мнозина сред нас са плакали от дълбините на душите си с някакъв вариант на думите на тази жена: „Само да мога да положа достатъчно духовни усилия да получа силата на Спасителя в живота си, ще знам как да се справя с тежкото си положение.

Ще знам какво да направя. И ще имам силата да го направя“.

Когато се опитвате да достигате Господната сила в живота си с енергия на давец се човек, който се опитва да си поеме въздух, силата на Исус Христос ще бъде ваша. Когато Спасителят знае, че наистина желаете да Го достигнете, когато Той може да почувства най-силното желание на сърцето ви да получите Неговата сила в живота си, ще можете да бъдете водени чрез Светия Дух да разбирате точно какво следва да правите²¹.

Когато полагате духовни усилия, надминаващи всички предходни ваши усилия, Негова сила ще се излива върху вас²². И тогава ще осъзнаете дълбокото значение на думите, които пеem в химна „Духът Божий“:

*Светиите Господ с прозрения
озари, ...
Със мъдрост безмерна и сила ни
надари;
и правдата вечна сега пак блести*²³.

Евангелието на Исус Христос е изгъланено с Неговата сила, която е достижима за всички искрено търсещи синове и дъщери Божии. Имам свидетелство, че когато получаваме Неговата сила в живота си, и Той и ние получаваме голяма радост²⁴.

Като един от Неговите специални свидетели, заявявам, че Бог е жив! Исус е Христос! Неговата Църква е била възстановена на земята! Божият пророк на земята днес е президент Томас С. Монсън, когото подкрепям с цялото си сърце. За това свидетелствам и изразявам своята обич и благослов към всеки един от вас, в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 28:19–30.
2. Вж. Йоан 3:16.
3. Исус е Помазаникът – помазан от Небесния Отец да бъде Негов личен представител във всички неща, отнасящи се до спасението на човечеството. Исус е помазан да бъде наш Спасител и Изкупител. Преди сътворението на света Исус е помазан да направи безсмъртното реалност и вечният живот възможен за всички Божии чеда (вж. Йоан 17:24, 1 Петър 1:20). Затова на Исус са дадени две само Негови звания: *Месията* (иврит) и *Христос* (гръцки) – като и двете означават „Помазаник“. (Вж. Ръководство към Писанията „Помазаникът“.)
4. Можем да се защитаваме чрез познаване и прилагане на словото Божие (вж. Ефесяните 6:17–18, 1; Учение и завети 27:18).
5. Под напътствието на Неговия Отец, Исус е Творец на земята (вж. Йоан 1:2–3) и още безброй светове (вж. Моисей 1:33). Много преди Своето раждане на земята, Исус е Великият Йехова – Богът на Стария завет. Именно Йехова общува с Моисей на планината Синай. Именно Йехова сключва завет с Авраам всички народи по земята да бъдат благословени чрез потомството на Авраам. И именно Йехова сключва завети със семействата от дома Израилев. Исус е също така обещаеният Емануил, както е пророкувано от Исайя (вж. Исайя 7:14).
6. Учение и завети 131:6.
7. Вж. Учение и Завети 76:40–41.
8. Вж. 2 Нефи 31:2–21.
9. Светата Библия, Книгата на Мормон, Учение и завети и Скъпоценен бисер.
10. Вж. Topical Guide, „Jesus Christ“. В допълнение на текста под това основно заглавие, за Него има още 57 подзаглавия. За издания на Писанията на език различен от английски, използвайте Ръководство към Писанията.
11. Над 2 200 препратки са дадени в тези 18 страници на Topical Guide.
12. 3 Нефи 27:13–14.
13. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2008 г., с. 53.
14. Вж. „Живият Христос: свидетелството на Апостолите“, *Лиакхона*, апр. 2000 г., с 2–3.
15. Вж. Еламан 8:15.
16. Вж. Учение и завети 6:36.
17. Исус Христос ни учи колко важни са светите обреди, като например кръщението (вж. Йоан 3:5), причастието (вж. Учение и завети 59:9), заедно с надаряването и запечатващите обреди на храма (вж. Учение и завети 124:39–42).
18. Вж. Учение и завети 124:29–32.
19. Вж. Лука 8:43–44.
20. Марк 5:28.
21. Вж. Учение и завети 88:63.
22. Когато тази вярна жена докосва дрехата на Спасителя, той незабавно казва: „Аз усетих, че сила излезе от мене“ (Лука 8:46, курсив добавен).
23. „Духът Божий“, *Химни*, № 2.
24. Вж. 3 Нефи 17:20.

Съботна следобедна сесия | 1 април 2017

Представен от президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Мои скъпи братя и сестри, президент Монсън ме покани да представя сега висшите ръководители и областни седемдесетници за вашия вот на подкрепа.

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото президентство и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото президентство.

Онези, които са „за“, могат да го покажат.

Които са „против“, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Ръсел М. Нелсън като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Онези, които са „за“, моля да го покажат.

Който е „против“, може също да го покаже.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

С благодарност отбелязваме службата на старейшина Брус Д. Портър, наш приятел и съслужител, който почина на 28 декември 2016 г. Изразяваме своята обич и сърдечни съболезнования към сестра Сюън Портър и техните деца и внуци. Благодарни сме, че служихме с този добър човек.

Предложено е да освободим Тейлър Г. Годой и Джон С. Пингрий мл. като областни седемдесетници. Всички, които желаят да изразят благодарността си към тези братя за тяхната служба, моля да го покажат.

Предложено е да освободим с искрена благодарност сестрите Линда К. Бъртън, Керъл М. Стивънз и Линда Ш. Рийвз от общото президентство на Обществото за взаимопомощ. Също така освобождаваме всички членове на Общия съвет на Обществото за взаимопомощ.

Всички, които желаят да се при-
сединят към нас в израза на благо-
дарност към тези сестри за тяхната
изключителна служба и отдаденост,
моля да го покажат.

Предложено е да освободим
сестра Джийн Б. Бингъм като първа
съветничка в общото президентство
на Неделното училище за деца и
Бони Н. Кордон като втора съвет-
ничка в общото президентство на
Неделното училище за деца.

Тези, които желаят да изразят бла-
годарността си към тези сестри, могат
да го направят с вдигане на ръката.

Предложено е да подкрепим
следните като нови висши ръково-
дители седемдесетници: Тейлър Г.
Годой, Джони Л. Кох, Адилсон де
Паула Парела, Джон С. Пингрий мл.,
Брайън К. Тейлър и Таниела Б. Уаколо.

Всички „за“, моля покажете го.

Които са против, да покажат със
същия знак.

Предложено е да подкрепим
Джийн Б. Бингъм да служи като обща
президентка на Обществото за вза-
имопомощ с Шерън Л. Юбанк като
първа съветничка и Рейна И. Абурто
като втора съветничка.

Предложено е да подкрепим сест-
ра Бони Н. Кордон вече да служи

като първа съветничка в общото
президентство на Неделното учи-
лище за деца и Кристина Б. Франко
да служи като втора съветничка в
общото президентство на Неделното
училище за деца.

Всички „за“, моля покажете го.

Които е „против“, може също да
го покаже.

Предложено е да подкрепим
следните като нови областни
седемдесетници: Луис Р. Арбизу,
Давид А. Бенаказар, Берн С.
Броудбент, Дейвид Л. Бъкнър,
Л. Тод Бъдж, Луизиано Каскарди,
Тинг Тсунг Чанг, Пабло Х. Чавез,
Реймънд А. Кътлър, Фернандо П.
Дел Карпио, Хосе Луис Дел Гуерсо,
Александр А. Драчъов, Идио
Реймънд Егбо, Карлос Р. Фуско мл.,
Хорхе А. Гарсия, Гари Ф. Гесел,
Гилермо И. Гуардия, Марсел Гуйей,
Хосе Ернандес, Карл Д. Хърст,
Рен С. Джонсън, Джей Б. Джоунз,
Анрътни М. Каку, Пол Н. Лекиас,
Джон А. Маккун, Томас С. Мердегия,
Артур Дж. Миранда, Ели К. Монга,
Хуан К. Позо, Антъни Куейзи,
Джеймс Р. Расбанд, Карлос Г.
Ревило мл., Мартин С. Риос, Джони Ф.
Руиз, К. Рой Туниклиф и Мойсес
Виянуева.

Онези, които са „за“, могат да го
покажат.

Които е „против“, може също да
го покаже.

Предложено е да подкрепим
останалите висши ръководители,
областните седемдесетници и об-
щите президентства на помощните
организации в настоящия им състав.

Всички „за“, моля покажете го.

„Против“, ако има?

Вотът е отбелязан. Каним члено-
вете, които са изразили несъгласие
с някои от тези предложения, да се
свържат със своите президенти на кол.

Мои скъпи братя и сестри, бла-
годарим ви за продължаващата ви
вяра и молитви за ръководителите
на Църквата.

Сега каним новите висши ръко-
водители седемдесетници и новото
общо президентство на Обществото
за взаимопомощ да заемат местата
си на подиума. Президент Монсън
казва: „Това е дълга разходка“. Бла-
годарим ви, сестри. Благодаря ви,
братя. За ваша информация, в мо-
мента сестра Франко служи на мисия
в Аржентина със съпруга си. Както
разбрахте, тя току ще беше подкре-
пена и ще започне службата си след
като се върне през месец юли. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2016 г.

Представен от Кевин Р. Джергенсън

Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Скъпи братя: Според получените чрез откровение напътствия в раздел 120 на Учение и завети, Съветът за разпореждане с десятка – състоящ се от Първото президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото епископство – упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Църковните единици изразходват средствата съгласно одобрените бюджети, правила и процедури.

Отделът за финансови ревизии на Църквата, който се състои от кредитирани професионалисти и е независим от всички други църковни отдели, има отговорността да провежда ревизии с цел да бъдат проверявани получените дарения, направените разходи и опазването на църковните активи.

Въз основа на извършените ревизии, Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2016 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни правила, одобрени бюджети и разпоредбите и процедурите на Църквата. Църквата следва даването на членовете напътствия да се харчи според бюджет, да се избягва задължняването и да се спестява за моменти на нужда.

Представен с уважение,
Отдел за финансови ревизии на Църквата

Кевин Р. Джергенсън
Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2016 г.

Представен от Брук П. Хейлз

Секретар към Първото президентство

Първото президентство публикува следния статистически отчет за растежа и състоянието на Църквата към 31 декември 2016 г.

Църковни единици

Колове	3 266
Мисии	421
Окръзи	556
Райони и клонове.	30 304

Брой членове на Църквата

Общ брой на членовете	15 882 417
Увеличаване броя на децата по картон.	109 246
Кръщения на обърнати във вярата.	240 131

Мисионери

Пълновременни мисионери.	70 946
Мисионери на църковна служба	33 695

Храмове

Осветени през 2016 г. храмове (Прово Сити център, Сапоро Япония, Филадельфия Пенсилвания, Форт Колинс Колорадо, Стар Вали Уайоминг и Хартфорд Кънектикът)	6
Повторно осветени храмове (Сува Фиджи и Фрайберг Германия).	2
Действащи храмове към края на годината	155

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да се превръщаме в ученици на нашия Господ Исус Христос

За да бъдем силни в тези последни дни, ни е необходимо цялото съзвездие от качества, които са резултат от вярата в Христос.

Какво означава да сме ученици на нашия Господ Исус Христос? Ученикът е човек, който е кръстен и желае да вземе върху си името на Спасителя и да Го следва. Ученикът се стреми да става по-подобен на Него, като спазва Неговите заповеди в смъртността, подобно на чирак, който се стреми да стане като майстора.

Много хора чуват думата *ученик* и си мислят, че означава само „последовател“. Но истинското ученичество е състояние на съществуване. То предполага не само изучаване и прилагане на списък с лични качества. Учениците живеят така, че Христовите качества да са вплетени в самата им същност, подобно на духовен гоблен.

Чуйте поканата на апостол Петър да станем ученици на Спасителя:

„Положете всяко старание и прибавете към вярата си добродетел, към добродетелта си – благоразумие, към благоразумието си – себеобуздание, към себеобузданието си – (търпение), към (търпението) си – благочестие, към благочестието си – братолюбие, и към братолюбието си – любов“¹.

Както виждате, бродирането на духовния гоблен на личното ученичество изисква повече от един конец. По времето на Спасителя има мнозина, които твърдят, че са праведни в един или друг аспект на живота си. Те практикуват това, което наричам „избирателно подчинение“. Например, те спазват заповедта да се въздържат от работа в Господния ден, но критикуват Спасителя, че изцелява през този свят ден². Те дават милостиня на бедните, но предлагат само излишъка си – това, от което те самите не се нуждаят³. Те постят, но с помрачени лица⁴. Те се молят, но само, за да ги виждат хората⁵. Исус казва: „Те се приближават до Мен с устните си, но сърцата им отстоят надалеч от Мен“⁶. Такива мъже и жени може да наблягат на усъвършенстването на конкретно качество или действие, но не стават непременно като Него в сърцата си.

За такива Исус заявява:

„В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твое име? И не изгонвахме ли бесове в Твое име? И не правехме ли много чудеса в Твое име?“

Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“⁷.

Качествата на Спасителя, както ги разбираме, не са сценарий за следване или списък, който да отмятаме. Те са взаимно преплетени качества, допълващи се едно друго, които се развиват в нас чрез взаимоотношенията ни един с друг. С други думи, не можем да придобием едно Христово качество, без да придобием и повлияем на други качества. Когато едно

качество става силно, такива стават и много други.

Във 2 Петър и в Учение и завети, раздел 4 научаваме, че вярата в Господ Исус Христос е основата. Ние измерваме вярата си чрез това, което ни подтиква да вършим – чрез подчинението ни. „Ако вие имате вяра в Мене – обещава Господ – ще имате сила да вършите всичко, което Ми е необходимо“⁸. Вярата е катализатор. Без дела, без добродетелен живот, вярата ни няма силата да задейства ученичеството. Тогава реално вярата е мъртва⁹.

И така, Петър обяснява: „Прибавете към вярата си добродетел“. Тази добродетел е повече от сексуална чистота. Тя е чистота и святост на ума и тялото. Добродетелта е и сила. Когато с вяра живеем според Евангелието, ще имаме силата да бъдем добродетелни във всички мисли,

чувства и действия. Нашите умове стават по-възприемчиви за подтиците на Светия Дух и Светлината Христова¹⁰. Ние ставаме въплъщение на Христос не само с това, което казваме и вършим, но и с нашата същност.

Петър продължава: „Прибавете към (своята) добродетел (знание)“. Когато водим добродетелен живот, опознаваме Небесния Отец и Неговия Син по един специален начин. „Ако някой иска да върши... воля(та на Отца), ще познае... учението“¹¹. Това познание е лично свидетелство, придобито от личен опит. Познанието е това, което променя същността ни, така че нашата „светлина се придържа към (Неговата) светлина“, а нашата „добродетел обича (Неговата) добродетел“¹². Чрез добродетелния си живот ние изминаваме пътя от „аз вярвам“ до славното „аз знам“.

Петър ни увещава да добавим към „благоразумието си – себеобуздание, към себеобузданието си – (търпение)“. Като обуздаващи себе си ученици ние живеем според Евангелието по един уравновесен и стабилен начин. Ние не „бяга(ме) по-бързо, отколкото има(ме) сила“¹³. Всеки ден вървим напред, невъзпирани от пречистващите ни трудности на смъртността.

Като обуздаваме себе си по този начин, ние развиваме твърдост и упование в Господ. Способни сме да разчитаме на Неговия план за живота ни, въпреки че не можем да го виждаме с природните си очи¹⁴. Следователно, можем да „(мълчим) и зна(ем), че (Той е) Бог“¹⁵. Докато преминаваме през бурите на проблемите, ние питаме: „Какво желаеш да науча от това преживяване?“ С Неговия план и Неговите цели в сърцата си, ние напредваме, не само като устояваме

Христос, тези черти ще бъдат впитани в нас, ще ни се добавят и ще се укрепват една друга в нас. Вече няма да има несъответствие между доброта, която показваме на враговете си, и добротата, която проявяваме към приятелите си. Ще бъдем толкова честни, когато никой не гледа, както когато ни гледат другите. Ще бъдем отдадени на Бог, както на площада, така и насаме.

Свидетелствам, че всеки може да бъде ученик на Спасителя. Ученичеството не се ограничава от възраст, пол, етнически произход или призвание. Посредством личното ни ученичество, ние като светии от последните дни натрупваме обща сила, за да благославяме своите братя и сестри по света. Сега е времето да се посветим отново да бъдем с цялото си устръдие Негови ученици.

Братя и сестри, ние сме призвани да бъдем ученици на нашия Спасител. Нека тази конференция бъде вашата възможност да „започнете както в стари времена (и дойдете) при Господа с цялото си сърце“²⁵. Това е Неговата Църква. Давам своето специално свидетелство, че Той е жив. Нека Той ни благославя във вечния ни стремеж да се превърщаме в отдадени и доблестни ученици. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Петър 1:5–7.
2. Вж. Лука 13:14.
3. Вж. Лука 21:4.
4. Вж. Матей 6:16.
5. Вж. Матей 6:5, вж. също Алама 38:13.
6. Джозеф Смит–История 1:19, вж. също Исайя 29:13, Лука 6:46.
7. Матей 7:22–23.
8. Мороний 7:33.
9. Вж. Послание на Яков 2:20.
10. Вж. 1 Коринтяните 2:16.
11. Йоан 7:17.
12. Учение и завети 88:40.
13. Мосия 4:27.
14. Вж. Учение и завети 58:3.
15. Учение и завети 101:16.
16. Вж. Учение и завети 121:8.
17. Учение и завети 98:12.
18. Учение и завети 50:24.
19. Вж. Лука 10:33.
20. Вж. Матей 5:44.
21. Мороний 7:47.
22. 1 Коринтяните 13:1–2.
23. Вж. Учение и завети 4:5.
24. 1 Коринтяните 13:13.
25. Мормон 9:27.

на всичко, но и като устояваме с търпение и добре¹⁶.

Това търпение, както учи Петър, ни води към благочестие. Тъй като Отец проявява търпение към нас, Неговите чедра, ние започваме да сме търпеливи един към друг, а също и към себе си. Ние се радваме на свободата на избор на другите и на възможността, която тя им предоставя да изразват „ред по ред“¹⁷, „по-ярк(о) и по-ярк(о) до свършения ден“¹⁸.

Същността ни се променя от себеобуждане към търпение и от търпение към благочестие. Придобиваме братолюбие, което е характерна черта на всички истински ученици. Подобно на добрия самарянин, ние прекосяваме пътя, за да служим на хората в нужда, дори и те да не са сред нашите приятели¹⁹. Благославяме онези, които ни проклинат. Вършим добро на онези, които ни гонят²⁰. Има ли някое качество, което е по-божествено или Христово?

Свидетелствам, че към положените усилия да се превърщаме в ученици на нашия Спасител, действително

ни се прибавя, докато не бъдем „притежавани“ от Неговата любов²¹. Тази любов е определящото качество на Христовите ученици:

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка.

И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм“²².

Вярата, надеждата и любовта ни правят подходящи за Божието дело²³. „И така, остават тези трите... но най-голяма от тях е любовта“²⁴.

Братя и сестри, сега повече от всякога, не можем да сме „наполовина ученици“! Не можем да бъдем ученици само по една или друга точка от учението. За да бъдем силни в тези последни дни, ни е необходимо цялото съзвездие от качества, които са резултат от вярата в Христос, включително обсъжданите днес.

Когато искрено се стремим да бъдем истински ученици на Исус

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Изпети и неизпети песни

Умолявам всеки от нас вярно да остане за постоянно в хора.

Светлина е днес в душата ми – пише Илайза Хюит – най-прекрасна на света. Моят Господ и Спасител Мой е тази светлина¹. С лъч светлина във всяка нота, този чудесен стар християнски химн е почти невъзможно да бъде изпят без усмивка. Но днес искам да обсъдя друго тълкувание на само една строфа от него, което може да помага в дни, когато ни е непосилно да пеем *или* да се усмихваме и когато така и *не* изглежда да настъпват моменти на мир и щастие. Ако за кратко не можете да запееете заедно с радостните мелодии на околните, ви моля непоколебимо да се придържате към частта от химна, в която се обещава, че Исус чува песните, които не можете да изпеете².

Сред аспектите на реалния живот, с които се сблъскваме като Божии чеда, живеещи в един паднал свят, е фактът, че някои дни са трудни; дни, когато вярата и смелостта ни биват изпитвани. Тези трудности може да произлизат от нещо, което липсва в нас самите, в околните или просто в живота, но каквато и да е причината, ние разбираме, че те могат да ни лишат от песните, които толкова много

искаме да запеем, и да помрачат обещанието за „пролет днес в душата ми“³, което Илайза Хюит споменава в един от нейните куплети.

И така, какво правим в такива моменти? Първо, с ентузиазъм приемаме съвета на апостол Павел и „се надяваме за онова, което не виждаме (и) с търпение го чакаме“⁴. В моментите, когато мелодията на радостта се понижи до нивото, на което вече не можем дори да я разпознаем,

може да останем безмълвни за малко и просто слушайки околните, да черпим сила от великолепието на музиката около нас. Много от нас, които изпитват трудности с пеенето, сме укрепвали своята увереност и значително сме подобрявали начина, по който пеем, като сме сядали близо до някого с по-силен и по-уверен глас. Със сигурност по същия начин, що се отнася до въпроси от вечно естество, ние трябва да стоим колкото ни е възможно по-близо до Спасителя и Изкупителя на света, Който владее нотите до съвършенство. Тогава черпим както смелост от Неговата способност да чува мълчанието ни, така и надежда от Неговото мелодично месианско застъпничество за нас. Наистина, когато „Господ близо е до мен, пее с радост гълъб на мира във този дивен ден“⁵.

В дните, когато чувстваме, че не сме в тон, че не сме на нивото на това, което мислим, че виждаме и чуваме от околните, бих помолил нас, особено младежите в Църквата, да помним, че по божествен проект не всички гласове в Божия хор са еднакви. За да създаваш красива музика, е необходимо разнообразие – сопрано и алт, баритон и бас. Ще цитирам един ред от веселите писма на две забележителни жени-светии от последните дни: „Всички Божии създания имат място в хора“⁶. Когато

омаловажаваме нашата уникална същност или се опитваме да се впишем в изфабрикуваните стереотипи – стереотипи, мотивирани от ненаситната потребителска култура и идеализирани до непостижимост от социалните медии – губим богатството на гласовете и тембъра, които Бог е имал за цел при създаването на един свят на разнообразие.

Сега, това не означава, че всеки в този божествен хор може просто да започне да крещи личната си оратория! Разнообразието не е какофония и хоровете изискват дисциплина – за целта ни днес, старейшина Хейлз, нека кажа ученичество – но веднъж приели божествено разкритите текст на песен и хармонична организация, композирани преди светът да бъде, Небесният Отец ще се наслаждава да пеем с нашия собствен глас, а не с нечий чужд. Вярвайте в себе си, вярвайте в Него. Не омаловажавайте ценността си и не подценявайте приноса си. И преди всичко, не изоставяйте ролята си в хора. Защо? Защото вие сте уникални; вие сте незаменими. Загубата на само един глас отслабва всеки друг изпълнителя

в този велик земен хор, включително загубата на тези, които чувстват, че не са от голяма значимост за обществото и в Църквата.

Но точно както насърчих всички *вас* да имате вяра относно трудните за изпълняване песни, веднага признавам, че поради различни причини *аз* изпитвам трудности с друг вид песни, които трябва, но все още не са изпети.

Когато виждам потресаващото икономическо неравенство по света, се чувствам гузен да пея с г-жа Хюит относно „радост чака ме във вечността и бащин благослов“⁷. Този куплет не може да бъде изпят предано и в пълнота, ако не сме се погрижили за бедните. Икономическата нищета е проклятие, което продължава да се стоварва година след година и поколение след поколение. Тя уврежда телата, осакатява духовете, вреди на семействата и унищожава мечтите. Ако можем да облекчим бедността, така както Исус ни заповядва неколккратно, някои от не толкова големите „късметлии“ може за първи път в живота си да изтананикат няколко думи от „Светлина е днес в душата ми“.

Трудно ми е да пея оптимистични и жизнерадостни песни, когато толкова много около нас страдат от психически и емоционални заболявания или от други омаломощаващи здравето състояния. За нещастие, това бреме понякога остава въпреки самоотвержените усилия на всички полагащи грижи хора, включително роднини. Моля се да не позволяваме тези Божии чеда да страдат в мълчание и да бъдем надарени с Неговата способност да чуваме песните, които те не могат да изпят.

И един ден се надявам един голям световен хор да приведе в хармония всички расови и етнически различия, заявявайки, че чрез оръжията, обидните и язвителни думи *не можем* да се справим с човешките конфликти. Небесните изявления ни призовават, че единственият начин за задоволително разрешаване на сложни обществени въпроси е като обичаме Бог и спазваме заповедите Му, така давайки възможност да се обичаме един друг като близки по един вечен, водещ до спасение начин. Пророкът Етер ни учи, че трябва да се „надява(ме) на един по-добър

свят“. Четейки тази мисъл хиляда години по-късно, изтощеният от войни и насилие Мороний заявява, че „по-превъзход(ният) път“ за света винаги ще бъде Евангелието на Исус Христос⁸.

Колко сме благодарни, че сред тези трудности понякога долита една различна песен, която не можем да запеем, но поради различна причина. Това се случва, когато чувствата са толкова дълбоки и лични, и дори свещени, че те или не може, или не трябва да бъдат произнасяни – точно като любовта на Корделия към нейния баща, за която тя казва: „Обичта си усещам ... по-богата от езика. ... Не мога да издигна сърце до устни“⁹. Идващи при нас като нещо свято, тези чувства са просто неизразими – духовно неописуеми – както молитвата, която изрича Исус за децата на нефитите. Свидетелите на това събитие записват:

„Око никога не е виждало, нито ухо чувало... толкова велики и чудни неща, каквито ние видяхме и чухме Исус да говори на Отца;

... *никой език не може да изкаже, нито пък някой човек да напише това, нито пък могат сърцата на людете да схванат великите и чудни неща, които ние видяхме и чухме Исус да говори*“¹⁰.

Тези свещени моменти остават неизказани, защото изразяването им, дори и да е възможно, би изглеждало като оскверняване.

Братя и сестри, живеем в един смъртен свят с много песни, които не можем или все още избираме да не пеем. Но умолявам всеки от нас вярно да остане за постоянно в хора, където ще можем да се наслаждаваме завинаги на най-ценния от всички химни – „песента на изкупващата любов“¹¹. За щастие, местата за точно това изпълнение са неограничени. Има място за тези, които говорят на различни езици, честват културното разнообразие и живеят на много места. Има място за несемейните, за семейните, за големите семейства и за тези без деца. Има място за тези, които някога са имали въпроси

относно вярата си, и място за тези, които все още имат. Има място за хората с различни сексуални влечения. Накратко, има място за всички, които обичат Бог и почитат Неговите заповеди като неприкосновен стандарт за лично поведение, тъй като, ако Божията любов е мелодията на нашата обща песен, то със сигурност необходимата хармония в песента е нашият общ стремеж да Му се подчиняваме. В този хор, ръководен от божествени заповеди за обич и вяра, покаяние и съчувствие, почтеност и опрощение, има място за всички, които искат да бъдат там¹². „Елате такива, каквито сте – любящият Отец ще каже на всеки от нас, но ще добави – Не мислете, че няма да се промените.“ Усмихваме се и не забравяме, че Бог е решен да направи от нас повече, отколкото сме мислели за възможно.

В тази велика оратория, която Той е запланувал за възвисяването ни, нека смирено да следваме диригентската Му палка и да работим над песните, които не можем да пеем, докато не „възп(еем) (нашия) Цар“¹³. Тогава, един ден, както се казва в много обичания ни химн:

*„Ще пеем, ще славим с небесното войнство осанна, осанна на Бог и Агнец ... Във слава сияйна Исус ще блести“*¹⁴.

Свидетелствам, че ще настъпи часът, когато Бог, нашият Вечен Отец, ще изпрати отново Своя Единороден Син на земята, но този път да управлява и царува като Цар на царете завинаги. Свидетелствам, че това е Неговата възстановена църква и че тя е движещата сила, чрез която ученията и спасителните обреди на Неговото Евангелие достигат до цялото човечество. Когато Неговото послание „проникне на всеки континент (и) посети всяка област“¹⁵, Исус наистина „с усмивка (ще ни) дари“¹⁶. В този ден ще има изобилие от светлина в душите. За настъпването на този обещан час се моля с копнеж в сърцето, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Светлина е днес в душата ми“, *Химни*, № 143.
2. *Химни*, № 143.
3. *Химни*, № 143.
4. Римляните 8:25.
5. *Химни*, № 143.
6. Bill Staines, „All God's Critters Got a Place in the Choir“, в Laurel Thatcher Ulrich и Emma Lou Thayne, *All God's Critters Got a Place in the Choir*, 1995 г., с. 4.
7. *Химни*, № 143.
8. Вж. Етер 12:4, 11.
9. Уилям Шекспир, *Крал Лир*, 1-во действие, 1 сцена, редове 79–80, 93–94.
10. 3 Нефи 17:16–17, курсив добавен.
11. Алама 5:26; вж. също Алама 26:13.
12. Вж. 2 Нефи 26:33.
13. *Химни*, № 143.
14. „Духът Божий“, *Химни*, № 2.
15. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2008 г., с. 152.
16. *Химни*, № 143.

От старейшина Гари Б. Сабин
от Седемдесетте

Да „стоим изправени отвътре“ и да „изваждаме всичко на масата“

Нека коригираме курса, ако се налага, и да гледаме напред с голяма надежда и вяра. Нека „стоим изправени отвътре“, бидейки неустрашими, „изваждайки всичко на масата“.

Преди няколко години, нашата малка внучка се затича към мен и развълнувано каза: „Дядо, Дядо, днес вкарах всичките три гола на мача ми по футбол!“

Аз ѝ отвърнах ентузиастично: „Това е страхотно Сара!“

Майка ѝ тогава ме погледна и шеговито каза: „Резултатът беше два на един“.

Не посмях да попитам кой е спечелил!

Конференцията е време за размишление, откровение и понякога *коригиране на посоката*.

Има една фирма за коли под наем с GPS система, наречена „Никога изгубени“. Ако някога направите погрешен завой, след като сте посочили координатите на желаната от вас дестинация, гласът на устройството не казва: „Глупак

такъв!“ Вместо това, с много приятен тон казва: „Пътят се преизчислява – при първа възможност направете обратен завой на позволено място“.

В Йезекиил четем следното прекрасно обещание:

„Но ако беззаконникът се отвърне от всички грехове, които е извършил, пази всичките Ми наредби и постъпва законно и право, непременно той ще живее, няма да умре.“

Никое от престъпленията, които е извършил, няма да се помни против него“¹.

Какво чудесно обещание, но то два пъти изисква *всичко*, за да се получи обещанието на третия път. Да се отвърне от всички грехове, да пази всички заповеди и тогава всичко му е простено. За това е нужно да „извадим всичко на масата“!

Не бива да бъдем като мъжа, който, както съобщава *списание Уол Стрийт*, изпратил пълен плик с пари заедно с анонимно писмо до Службата за събиране на данъци, в което писмо пишело: „Уважаеми служители, в плика ще намерите пари, които дължа за стари данъци. П.П. Ако и след това моята съвест продължава да ме гризе, ще ви изпратя и останалото“².

Не това е начинът, по който се прави! Ние не се държим настрана, за да видим какъв е минимумът, с който да ни се размине. Господ изисква сърце и драговолен ум³. Цялото ни сърце! Когато се кръщаваме, ние се потапяме изцяло под водата, като символ на нашето обещание да следваме напълно Спасителя, а не отчасти. Когато сме изцяло отдадени и „изваждаме всичко на масата“, небесата ще се разтресат за наше добро⁴. Когато сме донякъде или много слабо отдадени, ние губим някои от най-големите небесни благословии⁵.

Преди много години заведох скаутите на къмпинг в пустинята. Момчетата спаха около голям огън, който сами направиха, а като всеки добър скаутски водач, аз спях в каро-серията на пикапа си. На сутринта, когато станах и погледнах мястото за лагеруване, видях един скаут, когото ще нарека Пол, който изглеждаше доста навъсен. Попитах го как е спал, а той отговори: „Не много добре“.

Когато попитах защо, той каза: „Беше ми студено, огънят изгасна“.

Отвърнах: „Ами, така става с огньовете. Спалният ти чувал не беше ли достатъчно топъл?“

Мълчание.

Тогава едно от другите момчета се обади: „Той не е използвал спалния си чувал“.

С недоумение попитах: „Защо не Пол?“

Тишина – тогава най-последно срамежливкото отговори: „Ами, помислих си, че ако не развивам спалния си чувал, няма да се налага после да го навивам“.

История по истински случай – той мръзнал в продължение на часове, защото се опитал да спести пет минути

работа. Може да си помислим: „Колко глупаво! Кой изобщо би направил такова нещо?“ Всъщност, ние го правим постоянно по много по-опасни начини. Ние, на практика, отказваме да развиваме своите духовни спални чували, когато не отделяме време да се молим искрено, да изучаваме и наистина да живеем според Евангелието всеки ден; не само че огънят ще изгасне, но и ние ще останем незащитени и изстинем духовно.

Когато имаме самодоволно отношение към заветите си, ние ставаме отговорни за последствията. Господ ни е посъветвал „да внимава(ме) относно (нас) самите и усърдно да се вслушва(ме) в словото на вечния живот“⁶. По-нататък Той заявява: „Кръвта Ми няма да ги очисти, ако те не Ме чуят“⁷.

В действителност е много по-лесно да „извадим всичко на масата“, отколкото само някои неща. Когато имаме избирателна пропускливост или изобщо никаква пропускливост, тогава има – казано на езика на „Междузвездни войни“ – „смущение в силата“. Ние не сме в унисон с Божията воля и поради това не сме в унисон с естеството на щастieto⁸. Исайя казва:

„Нечестивите са като развълнувано море, защото то не може да утихне и водите му изхвърлят тиня и кал.

Няма мир за нечестивите, казва моят Бог“⁹.

За щастие, без значение къде сме или къде сме били, ние не сме извън обсега на Спасителя, който казва: „Затова, който се покае и дойде при Мене като малко дете, него ще приема, защото на такъв е царството Божие. Ето, за такива отдадох живота Си и Си го възвърнах отново“¹⁰.

Като се покаяваме постоянно и се уповаваме на Господ, ние получаваме сила отново да придобием смирението и вярата на малко дете,¹¹ обогатени с мъдростта на житейския опит. Йов заявява: „А праведният ще се държи в пътя си и който има чисти ръце, ще увеличава силата си“¹². Тенисън пише: „Силата ми е като на десетима, защото сърцето ми е чисто“¹³.

Господ ни съветва: „Застанете на свети места и бъдете непоклитими“¹⁴.

Нашият син Джъстин почина на 19 години, след дълга борба със заболяване, продължило през целия му живот. В реч в причастното събрание, която изнесе малко преди да ни напусне, той сподели история, която явно беше важна за него: за един баща и неговия малък син, които отишли в магазин за играчки, където имало надуваема боксова круша във формата на човек. Момчето удряло надуваемия мъж, който се накланял назад и след това веднага изскачал напред след всеки удар. Бащата попитал сина си защо мъжът непрекъснато се връщал обратно нагоре. Момчето се замислило за момент и след това отвърнало: „Не знам. Предполагам, защото стои изправен отвътре“. За да „извадим всичко на масата“, ние трябва да „стоим изправени отвътре“, „каквото и да става“¹⁵.

Ние стоим изправени отвътре, когато търпеливо чакаме Господ да премахне нашите тръни в плътта или да ни даде сила да се справим с тях¹⁶. Тези тръни могат да бъдат болести, увреждания, психични заболявания,

смърт на любими хора и много други проблеми.

Ние стоим изправени отвътре, когато издигаме ръцете, които са отпуснати. Ние стоим изправени отвътре, когато браним истината от нечестивия свят, за който светлината става все по-неудобна, който нарича злото добро, а доброто – зло¹⁷ и който „осъжда праведните заради тяхната праведност“¹⁸.

Да стоим изправени отвътре, независимо от трудностите, е възможно благодарение на чистата съвест, укрепващата и утешителна увереност, идваща от Светия Дух, и на вечната перспектива, която надминава всяка представа на човешкия ум¹⁹. В нашия доземен живот, ние сме възклищавали от радост при възможността да преживеем смъртността²⁰. Ние сме „извадили всичко на масата“, когато развълнувано сме взели решение да станем храбри защитници на плана на нашия Небесен Отец. Време е отново да вземем решение и да защитим Неговия план!

Моят 97-годишен баща наскоро почина. Когато и да го питаше някой как се чувства, неговият неизменен

отговор бе: „По скалата от 1 до 10, аз съм около 25!“ Дори и когато този мил човек не можеше повече да стои или да седи, и когато изпитваше голяма трудност да говори, неговият отговор си оставаше същият. Той винаги стоеше изправен отвътре.

Когато баща ми беше на 90, бяхме на едно летище и аз го попитах дали да му взема инвалидна количка. Той каза: „Не Гари – може би, когато остарея“. И тогава добави: „Освен това, ако се изморя да ходя, винаги мога да тичам“. Ако не сме в състояние да „изваждаме всичко на масата“ по пътя, който сме поели, тогава може би ще трябва да тичаме, може би ще трябва да преизчисляваме своя маршрут. Дори може да ни се наложи да направим обратен завой. Може да ни се наложи да учим по-внимателно, да се молим по-искрено или просто да изоставим някои неща, за да обърнем повече внимание на други, които наистина си струват. Може да ни се наложи да пуснем света, за да се хванем за вечността. Баща ми разбираше това.

Когато той бил във флота по времето на Втората световна война, там били онези от величественото и обширно здание,²¹ които се подигравали на хората с принципи, с изключение на двама негови другари – Дейл Мадокс и Дон Дейвидсън. Те питали: „Сабин, защо си толкова различен от всички останали? Имаш високи морални стандарти – не пиеш, не пушиш, не ругаеш – а изглеждаш спокоен и щастлив“.

Тяхното позитивно впечатление за баща ми не съвпадало с нещата,

които им говорили за мормоните и баща ми могъл да ги учи и да ги кръсти. Родителите на Дейл били много разстроени и го предупредили, че ако се присъедини към Църквата, ще изгуби своята любима Мери Олив, но по негова молба тя се срещнала с мисионерите и също била кръстена.

Към края на войната, президент Хибър Дж. Грант призовавал мисионери, включително и някои женени мъже. Дейл и съпругата му Мери Олив решили, че Дейл трябва да служи, въпреки че очаквали първото си дете. В крайна сметка, те имали девет деца, три момчета и шест момичета. Всичките девет отслужили мисии, последвани от Дейл и Мери Олив, като самите те служили на три мисии. Десетки внуци също служили. Двама от техните синове, Джон и Матю Мадокс, понастоящем са членове на Хора на Табернакъл, както и зетът на Матю – Райн. Семейство Мадокс сега са 144 човека и са прекрасен пример за това да „извадим всичко на масата“.

Когато преглеждахме нещата на баща ми, попаднахме на едно писмо от Дженифър Ричърдс, една от петте дъщери на другаря на баща ми, Дон Дейвидсън. Тя пише: „Вашата праведност промени живота на всички ни. Трудно е да си представим какъв щеше да бъде животът ни без Църквата. Баща ми почина, обичайки Евангелието и опитвайки се да живее според него до последния си дъх“²².

Трудно е да се измери доброто влияние, което всеки отделен човек може да окаже, когато стои изправен

отвътре. Моят баща и неговите двама другари по кораб отказали да слушат хората от величественото и обширно здание, които сочели презрително с пръст²³. Те знаели, че е далеч по-добре да следваш Създателя отколкото тълпата.

Апостол Павел може би описва нашите дни, когато казва на Тимотей, че „някои, като не улучиха целта, отклониха се в празнословие“²⁴. Днес има много „празнословие“, което се шири по света. Това е общуването на хората във величественото и обширно здание²⁵. То често се появява под формата на рационално оправдаване на нечестия или неговото проявление, когато хората увеличават скоростта в погрешната посока. Понякога идва от тези, които не са платили цената, за да „извадят всичко на масата“ и предпочитат да следват естествения човек вместо пророка.

За щастие, ние знаем как приключват нещата за верните. Когато „изваждаме всичко на масата“, ние имаме всеобхватната гаранция, че „всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога“²⁶. Старейшина Нийл А. Максуел казва: „Не се страхувайте, просто живеете праведно“²⁷.

Моят тъст преподаваше в Университета Бригъм Йънг и обичаше отбора по американски футбол, но не можеше да гледа техни мачове, защото се притесняваше за резултата. Тогава се случи нещо прекрасно, измислиха видео рекордера, което му позволяваше да записва срещите. Ако неговият отбор печелеше, той щеше да гледа записа със съвършена увереност, абсолютно сигурен в изхода на двубоя! Ако те биваха несправедливо наказвани, контузовани или изглеждаше, че ще загубят в последната минута, той не се притесняваше, защото знаеше, че ще спечелят. Може да се каже, че той имаше „съвършена светла надежда“²⁸.

Така е и с нас. Когато сме верни, можем да имаме същата сигурност, че накрая нещата ще се наредят. Господните обещания са сигурни. Това не означава, че в този земен

университет ще бъде лесно или без много сълзи, но както Павел пише: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат“²⁹.

Братя и сестри, няма как да съгрешим утре. Нека коригираме курса, ако се налага, и да гледаме напред с голяма надежда и вяра. Нека „стоим изправени отвътре“, бидейки неустрашими, „изваждайки всичко на масата“. Нека бъдем чисти и смели в това да защитаваме плана на нашия Небесен Отец и мисията на Неговия Син, нашия Спасител. Давам ви моето свидетелство, че нашият Отец е жив, че Исус е Христос, както и за реалността на великия план за щастие. Моля се най-избраните Господни благословии да бъдат ваши и правя това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Йезекиил 18:21–22.
2. Вж. например Roy B. Zuck, съст., *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions*, 2009 г., с. 107–108.
3. Вж. Учение и завети 64:34.
4. Вж. Учение и завети 21:6.
5. Вж. Откровението 3:15–16.
6. Учение и завети 84:43.
7. Учение и завети 29:17.
8. Вж. Алма 41:11.
9. Исая 57:20–21.
10. 3 Нефи 9:22.
11. Вж. 3 Нефи 11:37–38.
12. Йов 17:9.
13. Alfred Tennyson, „Sir Galahad“, в *Poems of the English Race*, съст. Raymond MacDonald Alden, 1921 г., с. 296.
14. Учение и завети 87:8.
15. Вж. Джозеф Б. Уъртлин, „Каквото и да става, харесвай го“, *Лиакхона*, ноем. 2008 г., с. 26–28.
16. Вж. 2 Коринтяните 12:7.
17. Вж. Исая 5:20.
18. Еламан 7:5.
19. Вж. Филипяните 4:7.
20. Вж. Йов 38:7.
21. Вж. 1 Нефи 8:26.
22. Писмо от Дженифър Ричърдс до Марвин Сабин с дата 5 юли 2009 г.
23. Вж. 1 Нефи 8:27, 33.
24. 1 Тимотей 1:6.
25. Вж. 1 Нефи 8:26–28.
26. Римляните 8:28.
27. Вж. Bangambiki Nabyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions*, 2013 г.
28. 2 Нефи 31:20.
29. 1 Коринтяните 2:9.

От старейшина Валери В. Кордон

От Седемдесетте

Езикът на Евангелието

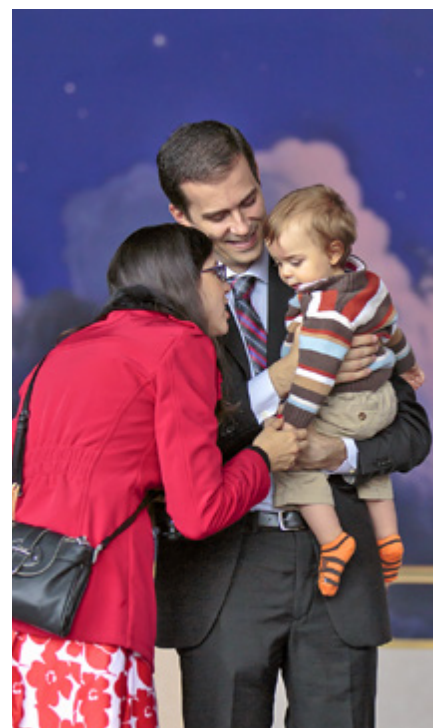
Доброто преподаване е изключително важно за запазване на Евангелието в нашите семейства. За това са нужни усърдие и усилие.

След като бях призован за висш ръководител, аз и моето семейство се преместихме от Коста Рика в Солт Лейк Сити за моето първо назначение. Тук в Съединените щати съм благословен да посещавам чудесни хора от различни етноси и култури. Сред тях има много, които като мен са родени в Латинска Америка.

Забелязал съм, че мнозина от първото поколение латиноамериканци в САЩ говорят испански като основен език и достатъчно английски, за да общуват с другите хора. Второто поколение, които са родени в Съединените щати или са дошли на много млада възраст и ходят на училище тук, говорят много добре английски и може би малко развален испански. И често при третото поколение, испанският, родният език на техните предци, се загубва¹.

В лингвистиката това се нарича „езикова загуба“. Такава езикова загуба може да се получи, когато семействата се преместват в чужда страна, където родният им език не е преобладаващ. Това се случва не само сред латиноамериканците, но и сред населението по целия свят, където родният език е заменен в полза на някой нов². Дори Нефи, пророк

от Книгата на Мормон, е загрижен за загубата на родния език на неговите бащи, когато се подготвя да замине за обетованата земя. Нефи пише: „И ето, мъдрост Божия е за нас да вземем тези летописи, за да *можем да запазим за децата си езика на нашите бащи*“³.

Но Нефи също е загрижен за загубата на един друг вид език. В следващия стих той продължава: „А също и за да *можем да запазим за тях словата, които са били изречени чрез устата на всички свети пророци*, които са им били предадени чрез Духа и силата Божия от началото на света чак до наше време“⁴.

Забелязах сходство между запазването на майчиния език и запазването на Евангелието на Исус Христос в нашия живот.

Днес, в моята аналогия, бих искал да наблегна не на някой конкретен земен език, а на един вечен език, който трябва да бъде запазен в семействата ни и никога да не бъде загубен. Говоря за езика⁵ на Евангелието на Исус Христос. Под „езика на Евангелието“ разбирам всички учения на нашите пророци, нашето подчинение на тези учения и нашето спазване на праведни традиции.

Ще обсъдя три начина, по които този език може да бъде запазен.

Първо: Да бъдем по-усърдни и по-загрижени у дома

В Учение и завети, Господ кани много видни членове на Църквата, един от които е Нюъл К. Уитни, да сложат домовете си в ред. Господ казва: „Моят служител Нюъл К. Уитни... също има нужда да бъде

укорен и да сложи в ред семейството си, и да гледа *те да са по-усърдни и загрижени въщи*; и да се молят винаги или те ще бъдат отстранени от мястото им“⁶.

Един фактор, който влияе върху загубата на език, е когато родителите не отделят време да учат децата си на родния им език. Не е достатъчно само езикът да се *говори* въщи. Ако родителите желаят да запазят своя език, той трябва да бъде *преподаван*. Изследванията показват, че родители, които полагат съзнателни усилия да съхранят родния си език, успяват да постигнат това⁷. Така че, какво може да представлява съзнателното усилие за запазване езика на Евангелието?

Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли предупреждава, че „слабото преподаване на Евангелието и липсата на пример у дома“ е значителен фактор при прекъсване между поколенията от семейства в Църквата⁸.

Ето защо можем да стигнем до извода, че доброто преподаване е изключително важно за запазване на Евангелието в нашите семейства. За това са нужни усърдие и усилие.

Много пъти сме били канени да развиваме навика ежедневно да изучаваме Писанията самостоятелно и със семействата ни⁹. Много семейства, които правят това, са

благославяни всеки ден с по-голямо единство и по-близки взаимоотношения с Господ.

Как става всекидневното изучаване на Писанията? Когато родителите вземат Писанията в ръка и с любов поканят семейството да се събере заедно за изучаване. Трудно е да си представим как по друг начин може да се случи това изучаване.

Бащи и майки, не пропускайте тези големи благословии. Не чакайте да стане твърде късно!

Второ: Въздействащ пример у дома

Един специалист по лингвистика пише, че за да се съхрани един роден език, „вие трябва да *оживотворявате езика* за децата си“¹⁰. Ние „оживотворяваме езика“, когато нашето преподаване и нашият пример работят заедно.

Когато бях млад, през ваканциите работех във фабриката на баща ми. Първото нещо, което баща ми ме питаше, след като си получа заплатата, беше „Какво ще правиш с парите си?“.

Знаех отговора и му казвах: „Ще си платя десятъка и ще спестявам за мисия“.

След като работих с него около осем години и той постоянно ми задаваше този въпрос, баща ми реши, че вече ме е научил как да си плащам десятъка. Той не осъзнаваше, че аз бях научил този важен принцип само за една събота и неделя. Нека ви кажа как научих този принцип.

След някои събития, свързани с гражданска война в Централна Америка, бизнесът на баща ми фалира. От около 200 работници на пълно работно време той остана с по-малко от пет шивачи, които работеха в гаража ни, когато имаше поръчка. Един ден, през тези трудни времена, аз чух родителите ми да обсъждат дали трябва да платят десятък или да купят храна за децата.

В неделята аз следях баща си, за да видя какво ще направи. След църковните събрания го видях да взема плик и да поставя десятъка си в него. Това беше само част от урока. За мен оставаше въпросът какво ще ядем.

Рано сутринта в понеделник
някакви хора почукаха на вратата
ни. Когато отворих, те попитаха за
баща ми. Аз го извиках и когато той
дойде, посетителите му казаха, че
имат спешна поръчка, която им тряб-
ва възможно най-бързо. Те му казаха,
че поръчката е толкова спешна, че
ще му платят предварително. В онзи
ден научих принципите на плащане-
то на десетък и благословиите, които
следват от това.

В Новия завет Господ говори
за даването на пример. Той казва:
„Истина, истина ви казвам: Синът не
може да върши от Себе Си нищо,
освен това, което вижда да върши
Отец; понеже каквото върши Той,
същото върши и Синът“¹¹.

Не е достатъчно само да *говорим*
на децата си за важността на брака
в храма, за поста и за освещаване-
то на Господния ден. Те трябва да
ни виждат как намираме време да
посещаваме храма толкова често,
колкото можем. Те трябва да виждат
нашата отдаденост в редовния пост¹²
и в освещаването на Господния ден.
Ако нашите младежи не могат да
постят за две хранения, ако не могат

да изучават Писанията редовно и
не могат да изключат телевизора
по време на голям мач в неделя, ще
имат ли духовната самодисциплина
да устояват на огромните изкушения
в изпълнения с предизвикателства
свят днес, включително изкушението
на порнографията?

Трето: Традиции

Друг начин, по който един език
може да се изгуби или промени, е
когато други езици или традиции се
смесват с майчиния език¹³.

В ранните дни на възстановената
Църква Господ кани много видни
членове на Църквата да сложат до-
мовете си в ред. Той започва покана-
та Си, като говори за два начина, по
които можем да изгубим светлината
и истината от домовете си: „И нечес-
тивецът идва, и *отнема светлина*
и истина от чедата човешки чрез
неподчинението и *поради предани-*
ята на бащите им“¹⁴.

Като семейства, трябва да избягва-
ме всякакви традиции, които ще ни
попречат да освещаваме Господния
ден или всекидневно да изучаваме
Писанията и да се молим у дома.

Необходимо е да затворим диги-
талните врати на дома ни за порно-
графия и всички други зли влияния.
За да се преборим със светските
традиции на нашите дни е необ-
ходимо да използваме Писанията и
гласа на нашите съвременни проро-
ци, за да учим децата си за тяхната
божествена същност, тяхната цел
в живота и божествената мисия на
Исус Христос.

Заключение

В Писанията намираме няколко слу-
чая за „езикова загуба“¹⁵. Например:

„Сега стана така, че имаше много
люде от подрастващото поколение,
които *не можеха да разберат слова-*
та на цар Вениамин, бидейки малки
деца по времето, когато той говори
на своя народ, и те не вярваха в пре-
данието на бащите си. ...

И сега, поради тяхното неверие *те*
не можеха да разберат словото Бо-
жие; и сърцата им бяха закоравели“¹⁶.

За подрастващото поколение
Евангелието се превръща в чужд
език. И докато ползите от съхранява-
не на родния език понякога се оспор-
ват, то в плана на спасение *няма*
спор относно вечните последствия
от загубването на езика на Евангели-
ето в нашите домове.

Като чеда на Бог ние сме несъвър-
шени хора, опитващи се да научим
един съвършен език¹⁷. Точно както
една майка съчувства на своите
малки деца, така и нашият Небесен
Отец е търпелив към несъвършен-
ствата и грешките ни. Той оценява и
разбира и най-неуверения наш изказ,
промърморен искрено, все едно е из-
тънчена поезия. Той ликува при звука
на първите изречени от нас думи от
Евангелието. Той ни учи със съвър-
шена любов.

Никакво постижение в този жи-
вот, колкото и важно да е то, няма
смисъл, ако изгубим езика на Еванге-
лието в семействата си¹⁸. Моето сви-
детелство е, че Небесният Отец ще
ни благославя в нашите усилия, като
се стремим да възприемаме Неговия
език, докато започнем да говорим
свободно на онова по-високо ниво

на общуване, което винаги е било нашият майчин език. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Сред латиноамериканците до третото поколение „нивото на говорещите само на английски е 72%“ (Richard Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates,” Migration Policy Institute, Feb. 1, 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).
2. „Говоренето само на английски става преобладаващ модел до към третото поколение“ (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates“).
3. 1 Нефи 3:19; курсив добавен.
4. 1 Нефи 3:20; курсив добавен.
5. Езикът може да бъде определен като „система за общуване, използвана от определена страна или общност“ (Oxford Living Dictionaries, „language,” oxforddictionaries.com).
6. Учение и завети 93:50, курсив добавен.
7. „(Съхраняването на родния език) е възможно, но изисква отдаденост и планиране“ (Eowyn Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). „Например, немскоговорящите в Средния запад на САЩ имат успех в запазването на майчиния си език в следващите поколения“ (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates“).
8. Дейвид А. Беднар, Среци на ръководителите по време на Общата конференция, април 2015 г., broadcasts.lds.org.
9. Един съвременен пример е следното напътствие от Първото президентство: „Ние съветваме родители и деца да дават най-голям приоритет на семейната молитва, семейната домашна вечер, изучаването и преподаването на Евангелието, както и на благотворните семейни дейности“ (First Presidency letter, 11 февруари 1999 г.).
10. „Трябва да *осигуворите езика* за своите деца, така че те да могат да разбират, да общуват и да се чувстват като част от хората, представлявани от езика“ (Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”; курсив добавен).
11. Йоан 5:19.
12. „Един правилен начин за спазване на деня за пост обикновено включва въздържане от храна и напитки за две последователни хранения в периода на 24 часа, посещаване на събрание за пост и свидетелство, и даване на щедро дарение от пост за помощ на нуждаещите се“ (*Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 21.1.17).
13. Вж. Омний 1:17.
14. Учение и завети 93:39, курсив добавен.
15. В духа на тази реч, „езикова загуба“ се отнася за това как Евангелието може да бъде загубено (вж. Съдии 2:10; Омний 1:17; 3 Нефи 1:30).
16. Мосия 26:1, 3; курсив добавен.
17. Вж. Матей 5:48; 3 Нефи 12:48.
18. Вж. Матей 16:24–26.

От старейшина Нийл Л. Андерсън

От Кворума на дванадесетте апостоли

Да побеждаваме света

Побеждаването на света не представлява един решителен момент в живота, а цял живот от моменти, които определят вечността.

Преди много години президент Дейвид О. Маккей разказа едно красиво свое преживяване, докато плавал с лодка към Самоа. Сподели какво се случило, след като заспал: „Във видение видях нещо безпределно величествено. В далечината – каза той – видях един красив бял град. ... Дървета със сочни плодове... и съвършено цъфнали цветя изобилстваха навсякъде. ... Едно голямо множество хора наближаваше града. Всеки един носеше красива бяла роба. ... Вниманието ми незабавно беше... привлечено към техния ръководител и въпреки че можех да Го видя само в профил ... , веднага Го разпознах като

моя Спасител! Сиянието... на лицето Му беше славно. ... Около Него се чувстваше божествен... покой!“

Президент Маккей продължава: „Градът... беше Неговият... Вечен Град, а тези, които Го следваха, щяха да обитават там в мир и вечно щастие“.

Президент Маккей се зачудил: „Кои (са) те? (Кои са тези хора?)“

Той обяснява какво се случило след това:

„Сякаш Спасителят прочете мислите ми и отговори, като посочи полукръг, който... се появи над (хората) (с думи), ... написани със злато ... :

„Това са тези, които победиха света,

*тези, които наистина бяха
родени отново!*¹.

От десетилетия помня тези думи:
„Това са тези, които победиха света“.

Благословиите, които Господ е
обещал на тези, които победят света,
са изключителни. Те ще се облекат
„в бели дрехи... и (имената им ще
бъдат записани в) книгата на живо-
та“. Господ „ще изповяд(а имената
им) пред От(ца) и пред Неговите
ангели“². Всеки от тях ще има „дял
в първото възкресение“³, ще получи
вечен живот⁴ и „няма вече да изл(езе)
вън“⁵ от присъствието Божие.

Възможно ли е да победим света
и да получим тези благословии? Да,
възможно е.

Обич към Спасителя

Победилите света развиват една
всеобхватна обич към нашия Господ
и Спасител Исус Христос.

Неговото божествено раждане,
съвършеният Му живот, Неговото
безпределно Единение в Гетсиман-
ската градина и на Голгота осигуря-
ват възкресение за всеки от нас. И
при условие на искрено покаяние,
единствено Той може да ни пречис-
ти от нашите грехове, като така ни
позволява да се завърнем в Божието
присъствие. „Ние обичаме Него,
защото първо Той възлюби нас“⁶.

Исус казва: „Дерзайте: Аз побе-
дих света“⁷.

По-късно добавя: „Аз искам вие да
победите света“⁸.

Побеждаването на света не пред-
ставява един решителен момент в
живота, а цял живот от моменти, които
определят вечността.

Този процес може да започне,
когато сме деца и с благоговение
пеем: „(Опитвам се) като Исус аз да
бъда“⁹. Той продължава, като изуча-
ваме живота на Спасителя в Новия
завет и размишляваме върху силата
на Неговото Единение в Книгата на
Мормон.

Да се молим, да се покаяваме, да
следваме Спасителя и да получаваме
Неговата благодат ни вдъхновява
по-добре да разбираме защо сме тук
и кои можем да станем.

Алма описва това по следния на-
чин: „В техните сърца също ста(ва)
голяма промяна, и те се смир(яват),
и започ(ват) да се уповават на истин-
ския и жив Бог... оста(вайки) верни
до края“¹⁰.

Тези, които побеждават света, зна-
ят, че ще носят отговорност пред своя
Небесен Отец. Искрената промяна
и покаянието за греховете ни вече
не действат ограничаващо, а осво-
бождаващо, когато „греховете... като
мораво... става(т) бели като сняг“¹¹.

Отговорност пред Бог

Светските хора изпитват трудности
с отговорността пред Бог – подобно
на дете, което е вдигнало купон в
дома на родителите си, докато тях ги
няма, и се радва на данданията, без
да мисли за последствията, когато
родителите му се завърнат 24 часа
по-късно.

Светът се стреми повече да раз-
гледва естествения човек, отколкото
да го подчинява.

Побеждаването на света не е една
глобална инвазия, а лична, скрита

битка, за която е нужно да влезем в
близък бой с вътрешните си врагове.

Да побеждаваме света означава
да следваме най-голямата заповед:
„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с
цялото си сърце, с цялата си душа, с
всичкия си ум и с всичката си сила“¹².

Християнският писател К. С.
Люис описва това по следния начин:
„Христос казва: „Дайте Ми Всичко.
Не желая само част от времето ви,
част от парите ви или част от усилия-
та ви: Искам Вас самите“¹³.

Да побеждаваме света означава да
спазваме дадените на Бог обещания
– сключените кръщелни и храмови
завети, нашата клетва за вяност към
вечния ни спътник. Побеждаването
на света всяка седмица смирено ни
води до причастната маса, където
молим за прошка и обещаваме да
„си спомн(яме) винаги за Него,... за
да може винаги да има(ме) Неговия
Дух да бъде с (нас)“¹⁴.

Нашата обич към Господния ден
не приключва, когато вратите на
срадата за събрания се затворят зад
нас, а вместо това тя отваря врати за
един ден на обновление от рутинни-
те задачи – ден за изучаване, молитва,
общуване с роднини и други хора,
които се нуждаят от вниманието
ни. Вместо да въздъхваме с облек-
чение след края на събранията и да
се устремим в търсене на телевизор
преди да започне футболния мач, нека
нашите мисли останат съсредоточени
върху Спасителя и Неговия свят ден.

Светът непрекъснато се ръководи
от един хор примамващи и подлъг-
ващи гласове¹⁵.

Да побеждаваме света означава
да се уповаваме на единствения
глас, който предупреждава, утешава,
просветлява и дава мир не „както
светът дава“¹⁶.

Себеотрицание

Да побеждаваме света означава
да се съсредоточаваме върху други-
те, като помним втората заповед¹⁷:
„А по-големият между вас нека ви
бъде служител“¹⁸. Щастieto на
нашия брачен партньор е по-важно
от нашето собствено удоволствие.

Да помагаме на децата си да обичат Бог и да спазват Неговите заповеди е основен приоритет. С желание споделяме получените материални благословии, като даваме десятък, дарения от пост и помощ на нуждаещите се. И когато нашите „духовни антени“ са насочени към небесата, Господ ни води към хората, на които можем да помагаме.

Светът изгражда своята вселена около себе си, като с гордост провъзгласява: „Виж ме, сравни ме с другите! Погледни моите притежания! Виж колко съм важен!“

Светът лесно се дразни, губи интерес, изисква, обича хвалебствията на тълпата, а когато побеждаваме света, това ни дава смирение, съчувствие, търпение и състрадание към хората, които се различават от нас.

Безопасност в следване на пророците

Да побеждаваме света винаги ще означава, че ще имаме някои вярвания, на които светът ще се присмива. Спасителят казва:

„Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил.

Ако бяхте от света, светът щеше да обича своето“¹⁹.

Президент Ръсел М. Нелсън каза тази сутрин: „Истинските ученици на Исус Христос са готови да се открояват, да бъдат различни от хората на света и гласовете им да бъдат чувани“²⁰.

Една последователка на Исус Христос няма да се разтревожи, ако пост за нейната вяра не получи 1 000 харесвания или дори няколко приятелски емотикона.

Да побеждаваме света означава да се грижим по-малко за нашите онлайн взаимоотношения и повече за небесната ни връзка с Бог.

Господ ни дава безопасност, когато се вслушваме в напътствията на Неговите живи пророци и апостоли.

Президент Томас С. Монсън казва: „Светът може да бъде... трудно място за живеене. ... (Когато ходим в храма), ... ще бъдем по-способни да понесем всяко изпитание и да преодолеем всяко изкушение. ... Ще ни бъдат давани нови сили“²¹.

С нарастващи изкушения, разсейващи влияния и изопачаване на истината, светът се опитва да примамва

верните да се отказват от богатите духовни преживявания на миналото, като им дава ново определение: глупави заблуди.

Да побеждаваме света означава, дори когато сме обезсърчени, да помним моментите, в които сме чувствали обичта и светлината на Спасителя. Старейшина Нийл А. Максвел обяснява едно от тези преживявания по следния начин: „Бил съм благославян и знаех, че Бог знае, че знам, че съм бил благославян“²². Дори временно да се чувстваме забравени, ние не забравяме.

Да побеждаваме света не означава, че живеем един вид отшелнически живот, защитени от несправедливостта и трудностите на земния живот. По-скоро така ни се разкрива едно по-дълбоко разбиране за вярата, което ни води към Спасителя и Неговите обещания.

Въпреки че съвършенството не се постига в този живот, побеждаването на света запазва жива нашата надежда, че един ден ще застанем пред нашия Изкупител, ще „вид(им) лицето Му с удоволствие“²³ и ще Го чуем да казва: „Елате, вие, благословени

от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас“²⁴.

Примерът на старейшина Брус Д. Портър

На 28 декември миналата година нашият скъп приятел и възлюбен висш ръководител старейшина Брус Д. Портър приключи своето земно пътуване. Той беше на 64 години.

Запознах се с Брус, докато бяхме студенти в Университета Бригъм Йънг. Той беше сред най-добрите и най-умните. След като се дипломира с докторска степен от университета Харвард със специалност руска външна политика, изводите на Брус и написаното от него му дадоха известност, която можеше да го отклони, но богатството и хвалебственията на света не успяха да замъглят погледа му²⁵. Той беше предан на Спасителя Исус Христос, на вечната си спътница Сюзън и на своите деца и внуци.

Брус бе роден с увредени бъбреци. Претърпя операция, но с времето състоянието на бъбреците му се влошаваше.

Скоро след призоваването на Брус като висш ръководител през 1995 г., ние служихме заедно с

Старейшина и сестра Портър като млади заедно с децата им.

Семейство Портър докато служат заедно в Русия.

нашите семейства във Франкфурт, Германия, където неговата работа се съсредоточаваше върху Русия и Източна Европа.

Животът на старейшина Портър се промени драстично, когато през 1997 г. състоянието на бъбреците и здравето му започнаха да се влошават. Семейство Портър се завърна в Солт Лейк Сити.

За 22-те години служба като седемдесетник, Брус многократно бе приеман в болница и претърпя 10 операции. На два пъти лекарите казаха на Сюзън, че Брус няма да преживее нощта, но това не се случи.

Брус бе на диализа за пречистване на кръвта в продължение на повече от 12 години от неговата служба като висш ръководител. През значителна част от този период за диализата бяха нужни пет вечери от седмицата по четири часа за всяка процедура, за да може той да служи в призованието си през деня и да приема отговорности за речи за конференции през уикендите. Когато здравето му не се подобри след няколко свещенически благословии, Брус бе объркан, но знаеше на кого се е доверил²⁶.

През 2010 година Брус получи бъбрек от сина си Дейвид. Този път тялото му не отхвърли трансплантирания орган. Това беше едно чудо, което доведе до подобряване на здравето му и след време

това позволи Брус и Сюзън да се завърнат в така обичаната от тях Русия и той да служи в Областното президентство.

На 26 декември миналата година, след като се беше борил с продължителни инфекции в болница в Солт Лейк Сити, той помоли лекарите да напуснат стаята. Брус каза на Сюзън, че „знае чрез Духа, че лекарите няма какво повече да направят, за да спасят живота му. Той знаеше, ... че Небесният Отец ще го отведе у дома. Беше изпълян с мир“²⁷.

На 28 декември Брус се завърна в своя дом при семейството си. Няколко часа по-късно, заобиколен от обичните си хора, той се завърна в своя небесен дом.

Преди години Брус Портър написа следните думи на своите деца:

„Даденото ми свидетелство за реалността и обичта на Исус Христос е служило като компас в моя живот. ... Това (е) едно чисто, горящо свидетелство от Духа, че Той е жив, че е мой Изкупител и Приятел във всеки момент на нужда“²⁸.

„Нашата задача ... е да опознаваме (Спасителя) ... и чрез вяра в Него да преодоляваме изпитанията и изкушенията на света“²⁹.

„Нека бъдем верни и истинни, като се уповаваме на Него“³⁰.

Брус Дъглас Портър успя да победи света.

Нека всеки от нас полага малко повече усилия да побеждава света, като не извинява сериозните прегрешения и в същото време има търпение към малките подхлъзвания и падания, като с желание все повече и по-щедро помага на околните. Ако по-пълно се уповавате на Спасителя, аз ви обещавам по-голям мир в този живот и по-силна увереност във вечната ви съдба, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., с. 1–2.
2. Откровението 3:5.
3. Учение и завети 76:64.
4. Вж. Revelation 2, въведение на главата.
5. Откровението 3:12.
6. 1 Йоан 4:19.
7. Йоан 16:33.
8. Учение и завети 64:2.
9. „Да бъда като Исус“, *Сборник детски песни*, с. 40.
10. Алма 5:13.
11. Исайя 1:18.
12. Марк 12:30.
13. C. S. Lewis, *Mere Christianity*, 1960 г., с. 153.
14. Учение и завети 20:77.
15. Вж. Джеймс Е. Фауст, „The Voice of the Spirit“ (вечер край огнището в Университета Бригъм Йънг, 5 септ. 1993 г.), speeches.byu.edu.
16. Йоан 14:27.
17. Вж. Марк 12:31.
18. Матей 23:11.
19. Йоан 15:18–19.
20. Ръсел М. Нелсън, „Да получаваме силата на Исус Христос в живота ни“, *Лиакхона*, май 2017, с. 40.
21. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Лиакхона*, май 2011 г., с. 93.
22. Личен разговор със старейшина Нийл А. Максвел във връзка със споделен от него разказ в речта „Спомнете си колко милостив е бил Господ“ по време на общата конференция през април 2004 г. (вж. *Лиакхона*, май 2004 г., с. 44–46).
23. Енос 1:27.
24. Матей 25:34.
25. Пример за интелектуалната способност на старейшина Портър е книгата от 400 страници със заглавие *War and the Rise of the State*, написана преди 23 години. Тя все още се публикува и е широко разпространена сред политолозите.
26. Лична кореспонденция от Сюън Портър с дата 6 март 2017 г.
27. Лична кореспонденция от Сюън Портър с дата 6 март 2017 г.
28. Брус Д. Портър, *The King of Kings*, 2000 г., с. 14, 15.
29. Брус Д. Портър, *The King of Kings*, с. 7.
30. Брус Д. Портър, *The King of Kings*, с. 18.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Върнете се и получите

Връщането в Божието присъствие и получаването на вечни благословии, резултат от сключване и спазване на завети, са най-важните цели, които можем да си поставим.

Мои братя и сестри, сега имам задачата да ви говоря, а вашата задача е да слушате. Моята цел е да успея да изпълня своята задача, преди вие да изпълните вашата. Ще дам най-доброто от себе си.

През годините съм забелязал, че тези, които постигат най-много в този свят, са тези, които имат ясна представа какво желаят, и цели, които им помагат да се съсредоточават над желаното, заедно с план за действие как да го постигат. Да знаем къде отиваме и как смятаме да стигнем до там може да дава смисъл и цел на живота ни, а също и чувство, че сме постигнали нещо.

За някои хора е трудно да разграничават целите от плановете, докато не научат, че целта е това, към което се стремим или *завършекът на нещо*, докато планът е пътят, по който постигаме целта. Например, можем да имаме цел да стигнем до дадено непознато място и, както знаят някои от вас, скъпи сестри, ние, мъжете често мислим, че знаем как да стигнем там, в резултат на което често казваме: „Знам къде е, трябва да е точно след следващия завой“. Съпругата ми сигурно сега се усмихва. Целта може да е ясна,

но да липсва добър план за стигане до желаното място.

Да си поставяме цели основно представлява да започваме с края предвид. А планирането е разработване на план как да постигнем желаното. Ключът към щастието се крие в това да разбираме какво е наистина важно и след това да отделяме време и внимание и да полагаме усилия за нещата, които ще ни водят сигурно към него.

Бог, нашият Небесен Отец, ни е дал съвършен пример за поставяне на цели и разработване на плановете.

Неговата цел е „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“¹ и средството за постигането ѝ е планът на спасение.

Според плана на нашия възлюбен Небесен Отец ни е даден този смъртен живот, за да израстваме, да полагаме усилия и да се учим, за да можем да ставаме по-подобни на Него. Подучаването на смъртни тела от страна на вечните ни духове, животът според ученията и заповедите на Неговия Син, Господ Исус Христос, а също и създаването на вечни семейства ни позволява с помощта на Единението на Спасителя да изпълняваме целта на Бог Неговите чеда да получат безсмъртие и вечен живот с Него в селестиялното царство.

Разумното поставяне на цели включва разбирането, че краткосрочните цели имат смисъл, само ако водят до постигане на ясно очертани дългосрочни цели. Вярвам, че един важен ключ към щастието е да се учим как да си поставяме лични цели и да разработваме своите планове в съответствие с вечния план на нашия Небесен Отец. Ако сме съсредоточени върху тази вечна пътека, накрая ще можем да се върнем в Неговото присъствие.

Добре е да имаме цели и планове за своята кариера, образование, дори и за играта ни на голф. Също така е важно да имаме цели за своите бракове, семейства, съвети и призвания в Църквата – това важи особено за мисионерите. Но нашите най-съществени и важни цели трябва да са в хармония с вечния план на Небесния Отец. Исус казва: „Но първо търсете царството Божие и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави“².

Специалистите по поставяне на цели ни казват, че колкото по-просто формулирана и ясна е една цел, толкова по-голям ще бъде резултатът. Когато можем да обобщим дадена цел, използвайки един единствен ясен образ или една-две силни и символични думи, тази цел след това може да стане част от нас и да ни

води в почти всичко, което мислим и правим. Вярвам, че има две думи, които в този смисъл разкриват целите на Бог за нас и нашите най-важни лични цели. Думите са *върнете се и получите*.

Връщането в Неговото присъствие и *получаването* на вечни благословии, резултат от сключване и спазване на завети, са най-важните цели, които можем да си поставим.

Ние се *върщаме* и *получаваме*, като имаме „непокатима вяра в (Господ Исус Христос), уповава(ме) се изцяло на“ Неговите заслуги, бърза(ме) „напред с увереност в Христа, има(ме) съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човещи... , угощава(ме) се със словото Христово и усто(яваме) до края“³.

Луцифер не е приел плана на Отца, който ни позволява да се

върнем в Неговото присъствие и да *получим* Неговите благословии. Всъщност, Луцифер се е разбунтувал и се е опитал да промени плана на Отца с желанието да получи славата, почитта и силата на Бог за себе си. В резултат на това той и неговите последователи са били изгонени от Божието присъствие и „той стана Сатана, да, тъкмо дяволът, бащата на всички лъжи, за да мами и заслепява човеците, и да ги отвежда в робство според волята си, тъкмо толкова от тях, колкото не се вслушват в гласа (Господен)“⁴.

Поради своите избори в доземния живот, Сатана не може нито да се *върне*, нито да *получи*. Остава му единствено да се противопоставя на плана на Отца, използвайки всички възможни съблазни и изкушения, за да ни завлече надолу и да бъдем

окаяни като него⁵. Планът на Сатана за постигане на тази зловеща цел засяга всеки човек, всяко поколение, култура и общество. Той използва силни гласове, гласове, които целят да заглушават тихия и тънък глас на Светия Дух, който може да ни показва „всичко“, което трябва да правим, за да се *върнем* и да *получим*⁶.

Това са гласовете на тези, които не почитат истините на Евангелието и които използват Интернет, социалните мрежи, печатните медии, радиото, телевизията и филмите, за да представят по примамлив начин неморалността, насилието, грубия език, мерзостите и мръсотията, за да ни отклоняват от нашите цели и планове за вечността.

Тези гласове могат да бъдат и на добронамерени хора, които са заслепени от човешките философии в света, които се стремят да унищожават вярата и да отклоняват от вечните цели тези, които просто се опитват да се *върнат* в Божието присъствие и да *получат* „всичко, което (нашият) Отец има“⁷.

Установил съм, че за да оставам съсредоточен върху *върщането* и *получаването* на обещаните благословии, редовно трябва да отделям време, за да си задавам въпроса: „Как се справям?“

Все едно провеждаме лично интервю сами със себе си. Ако такава дейност ви се струва странна, помислете кой на този свят ви познава по-добре от вас самите? Вие познавате своите мисли, своите лични действия, своите желания, своите мечти, цели и планове. И знаете по-добре от всеки друг как напредвате по пътя към *върщането* и *получаването*.

За напътствие по време на тези самоанализи обичам да чета и да размишлявам над въпросите за самооценка в пета глава на Алма, където Алма пита: „Родени ли сте духовно от Бога? Получили ли сте Неговия образ на лицето си? Испитали ли сте тази голяма промяна в сърцата си?“⁸ Въпросите на Алма ни напомнят какво трябва да включват нашите цели и планове, за да можем да се *върнем* и *получим*.

Спомнете си следната покана на Спасителя: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си“⁹.

Като увеличаваме вярата си в силата на Господ Исус Христос да дава успокоение на душите ни, да

опрощава нашите грехове, да изкупва несъвършенствата ни, да изцелява духовните рани, които ни пречат да израстваме, да ни укрепва и помага да развиваме Христови качества, ще можем по-дълбоко да оценяваме значимостта на Единението на Господ Исус Христос¹⁰.

През следващите седмици отделяйте време да прецените целите си в живота и плановите си, за да се уверите, че са в хармония с великия план на Небесния Отец за нашето щастие. Ако е необходимо да се покаете и промените, каня ви да го направите сега. Отделете време с молитва да помислите какви промени са необходими, за да могат очите ви да бъдат „отправени единствено към славата Божия“¹¹.

Трябва да се стараем ученията и Евангелието на Исус Христос да заемат централно място в нашите цели и планове. Без Него нито една вечна цел не е възможна и плановите ни за постигане на вечните ни цели със сигурност ще пропаднат.

Допълнителна помощ ни дава документът „Живият Христос: свидетелството на апостолите“¹², представен на Църквата на 1 януари 2000 г. Поставете го на видно място и отделяйте време да преглеждате всички твърдения, намиращи се в това вдъхновено свидетелство за Христос от Неговите специални свидетели, които са го подписали.

Бих ви насърчил да го изучавате заедно със „Семейството: прокламация към света“. Често говорим за прокламацията за семейството, но ви моля да я четете в контекста на спасителната сила на живия Христос. Без живия Христос най-съкровениите ни надежди не биха се осъществили. Както четем в прокламацията: „Божественият план на щастие позволява семейните връзки да се обезсмъртят. Свещените обреди и завети, достъпни в светите храмове, дават възможност на отделните хора да се завърнат в присъствието на Бога, а на семействата да бъдат свързани за вечността“¹³.

Това е възможно само защото живият Христос е извършил Единението и е Спасителят и Изкупителят на света.

Във връзка с това можете също задълбочено да изучавате Писанията, за да задълбочавате разбирането си за конкретните истини от „Живият Христос“.

Да четем с молитва „Живият Христос“ е като да четем свидетелствата на Матей, Марк, Лука, Йоан и пророците от Книгата на Мормон. Това ще увеличава вярата ви в Спасителя и ще ви помага да оставате съсредоточени върху Него, докато следвате своите планове за постигане на вечните ви цели.

Въпреки нашите грешки, недостатъци, отклонявания и грехове, Единението на Исус Христос ни позволява да се покаяваме, подготвяйки се да се *върнем* и да *получим* неописуемите обещани от Бог благословии – да живеем вечно с Отца и Сина в най-висшата степен на слава на селестриалното царство¹⁴.

Както всички знаете, никой не може да избяга от смъртта и затова

нашата дългосрочна цел и план трябва да бъдат, когато се *върнем* при нашия Небесен Отец, да *получим* всичко, което Той има приготвено за всеки от нас¹⁵.

Свидетелствам, че няма по-велика цел в смъртността от тази да живеем вечно с нашите Небесни родители и нашия Възлюбен Спасител Господ Исус Христос. Но това е повече от просто *наша* цел, това е и *Тяхната* цел. Тяхната любов към нас е съвършена, по-силна, отколкото можем да си представим. Тяхната цел е изцяло, напълно и вечно свързана с нас. Ние сме Тяхното дело. Нашата слава е Тяхната слава. Те повече от всичко желаят да бъдем приети отново у дома, да се *върнем* и да *получим* щастие в Тяхното присъствие.

Мои скъпи братя и сестри, след една седмица ще празнуваме Връбница, отбелязвайки тържественото влизане на Христос в Йерусалим. След две седмици ще празнуваме Великден, отбелязвайки победата на Христос над смъртта.

Докато се съсредоточаваме над Спасителя по време на тези две специални недели, нека си спомняме за Него и да подновим отдадеността си да спазваме Неговите заповеди. Нека преоценяваме живота си, да си поставяме лични цели и да изготвяме планове си в хармония с Господния план така, че да ни водят към нашата свещена привилегия да се *върнем* и да *получим*, за това се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:39.
2. 3 Нефи 13:33.
3. 2 Нефи 31:19–20.
4. Моисей 4:4.
5. Вж. 2 Нефи 2:18.
6. Вж. 2 Нефи 32:5.
7. Учение и завети 84:38.
8. Алма 5:14.
9. Матей 11:28–29.
10. Вж. „Becoming Like God“, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Учение и завети 4:5.
12. Вж. „Живият Христос: свидетелството на Апостолите“, *Лиахона*, апр. 2000 г., с. 2–3.
13. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
14. Вж. Учение и завети 62; 70.
15. Вж. Учение и завети 84:38.

Обща свещеническа сесия | 1 април 2017

От президент Томас С. Монсън

Доброта, милосърдие и любов

Нека прегледаме живота си и вземем решението да следваме примера на Спасителя, като сме добри, любящи и милосърдни.

Скъпи мои братя, за мен е чест да имам привилегията да говоря пред вас на това световно събрание на верни носители на Божието свещеничество. Тази вечер ще засегна тема, по която съм говорил преди.

Пророкът Мормон отбелязва една от основните черти на Спасителя, към която учениците Му трябва да се стремят. Той казва:

„Ако човек е кротък и смирен по сърце, и изповяда чрез силата на Светия Дух, че Исус е Христос, той

трябва да има милосърдие; защото ако няма милосърдие, той не представява нищо; ето защо, той трябва да има милосърдие.

И милосърдието дълго търпи и е любезно, и не завижда, не се възгордява, не търси своето си, не се дразни лесно. ...

Затова, възлюбени мои братя, ако нямате милосърдие, вие сте нищо, защото милосърдието никога не свършва. Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат,

а милосърдието е чистата любов Христова и устоява навеки; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре“¹.

Братя, ние не почитаме Божието свещеничество, ако не сме добри към другите.

Моят скъп приятел и съмишленик, старейшина Джозеф Б. Уъртлин, наистина бе добър човек. Той казва:

„Добротата е същността на селестиялния живот. Добротата е начинът, по който един подобен на Христа човек се отнася към околните. Добротата трябва да изпълва всички наши думи и дела на работното ни място, в

Църквата и най- вече в домовете ни.

Исус, нашият Спасител, е върховният пример за доброта и съчувствие².

Писанията ни учат, че праведното упражняване на свещеничеството зависи от това дали живеем според принципите на добротата, милосърдието и любовта. В Учение и завети четем:

„Никаква сила или влияние не може и не трябва да се упражняват чрез свещеничеството, а само чрез убеждаване, ... чрез благодат, кротост и чрез любов нелицемерна,

чрез доброта и чисто познание, което ще уголеми душата, без лицемерие и без хитрост“³.

Братя, нека прегледаме живота си и вземем решението да следваме примера на Спасителя, като сме добри, любящи и милосърдни. И по този начин ще сме по-подготвени да призоваваме небесните сили за себе си, за нашите роднини и за нашите близки в това понякога трудно пътуване към небесния ни дом. За това се моля в името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 7:44–47.
2. Джозеф Б. Уъртлин, „Добротата като добродетел“, *Лиакхона*, май 2005 г., с. 26.
3. Учение и завети 121:41–42.

От старейшина Дейвид А. Беднар

От Кворума на дванадесетте апостоли

Призовани за делото

Назначението за работа в конкретно място е съществено и важно, но по-второстепенно от призоваване за делото.

Президент Монсън, вълнуваме се да чуем гласа ви и да получим вашите поучения. Обичаме ви, подкрепяме ви и винаги се молим за вас.

Моля се за помощта на Светия Дух, докато разглеждаме заедно принципите, отнасящи се до великото дело по проповядване на благовестието на всеки народ, племе, език и люде¹.

Призовани да служим и назначени да извършваме мисионерска работа

Всяка година десетки хиляди младежи, мъже и жени и много възрастни двойки, нетърпеливо очакват да получат едно специално писмо от Солт Лейк Сити. Съдържанието на това писмо променя завинаги живота на човека, до когото е адресирано, на неговите близки и на много други хора. След пристигането на писмото, пликът може грижливо и внимателно да бъде отворен или на мига да бъде разкъсан с въодушевление. Четенето на това писмо е преживяване, което не може да бъде забравено.

Писмото е подписано от президента на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, а първите две изречения гласят следното: „Вие сте призовани да служите като мисионер на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Назначени сте да работите в мисия _____“.

Обърнете внимание, че първото изречение е призоваване за служба като пълновременен мисионер във възстановената църква на Господ. Второто изречение посочва конкретно място и мисия за извършване на мисионерската работа. Важно е за всички нас да разбираме

ясно изразената разлика в тези две изречения.

На езика на Църквата, ние често казваме, че някой е призван да служи в държава като Аржентина, Полша, Корея или Съединените щати. Но мисионерите не са призвани в дадено място, по-точно казано, те са призвани да служат. „Ако имате желания да служите Богу, вие сте призвани за делото“ – заявява Господ чрез Пророка Джозеф Смит през 1829 г.²

Всички призвания за мисия и назначения, или по-нататъшни преназначения, са резултат на откровение чрез Господните служители. Призоваването за делото идва от Бог чрез президента на Църквата. Назначението в една от над 400 мисии, в момента организирани по целия свят, идва от Бог посредством един от членовете на Кворума на дванадесетте апостоли, който е упълномощен от живия Господен пророк. Духовните дарове на пророчеството и откровението съпътстват всички призвания за мисия и всички назначения.

В Раздел 80 на Учение и завети се разказва за призоваването за мисия на

Стивън Бърнет, дадено му от Пророка Джозеф Смит през 1832 г. Изучаването на това призвание на брат Бърнет ще ни помогне: първо – да разберем по-ясно разликата между това да бъдем „призовани за делото“ като мисионери и това да бъдем „назначени да работим“ в конкретно място и второ – да оценим в по-пълна степен своята лична и божествено постановена отговорност да проповядваме Евангелието.

Стих 1 от този раздел е призвание за служба: „Наистина, тъй казва Господ на теб, служителю Мой Стивън Бърнет: Тръгни, тръгни по света и проповядвай евангелието на всяко създание, до което достига гласът ти“³.

Интересно е, че стих 2 осведомява брат Бърнет кой е определен да му бъде колега като мисионер: „И тъй като пожела спътник, Аз ще ти дам Моя служител Идън Смит“⁴.

Стих 3 посочва мястото, в което тези двама мисионери ще работят: „Прочее, тръгнете и проповядвайте евангелието Ми, няма значение дали на север или на юг, на изток или на запад, защото вие не можете да сгрешите“⁵.

Не вярвам, че изразът „няма значение“, както е използван от Господ в този стих, навежда на мисълта, че Той не се интересува от това къде ще работят Неговите служители. Всъщност, Той дълбоко се интересува. Тъй като делото по проповядването на Евангелието е Господно дело, Той вдъхновява, напътства и ръководи Своите овластени служители. Докато мисионерите се стремят да бъдат по-достойни и по-способни оръдия в Неговите ръце и дават всичко от себе си, за да изпълняват предано своите задължения, тогава с Неговата помощ те „не мо(гат) да сгреш(ат)“, където и да служат. Може би един от уроците, на които ни учи Спасителят в това откровение е, че назначението за работа в конкретно място е съществено и важно, но по-второстепенно от призоваване за делото.

Следващият стих подчертава важни качества за всички мисионери: „Затова провъзгласявайте нещата,

които сте чули, в които наистина вярвате и знаете, че са истинни“⁶.

Последният стих напомня на брат Бърнет и на всички нас, от Кого в действителност идва призоваването за служба: „Ето, това е волята на Оногова, Който ви е призовавал, вашият Изкупител, тъкмо Исус Христос. Амин“⁷.

Преодоляване на неправилното разбиране

Някои от вас може би се чудят защо съм избрал да говоря по време на свещеническата сесия на общата конференция за тази очевидна разлика между това да бъдем призвани за делото и назначени да работим някъде. Отговорът ми на този въпрос е доста простичък – опитът ме е научил, че тези принципи не са добре разбирани от много членове на Църквата.

Единствената и най-главна причина да избира тази тема е това, което съм научил през годините относно загрижеността, безпокойството и дори вината, изпитвана от много мисионери, на които по различни причини назначението е било променяно по време на тяхната служба. Понякога тази промяна е породена от събития и обстоятелства като злополуки и наранявания, закъснения и пречки при получаване на визи, политическа нестабилност, създаване на нови мисии и попълване на броя хора, служещи в тях или от непрекъснато променящите се нужди в делото по проповядване на Евангелието по света⁸.

Когато един мисионер се преназначава на друго място, процесът е абсолютно същият, както при първоначалното назначение. Членове от Кворума на дванадесетте се молят за вдъхновение и напътствие за извършването на всички тези промени.

Неотдавна разговарях с един верен мъж, който сподели с мен най-съкровени чувства на сърцето си. Аз току-що бях обяснил, по време на събрание, разликата между това да сме призвани за делото и това да сме назначени някъде да работим. Този добър брат ми стисна ръката и просълзено ми каза: „Нещата,

които ми помогнахте да науча днес, ме освободиха от товар, който нося над 30 години. Като млад мисионер, първоначално получих назначение за работа в Южна Америка. Но не успях да получа виза и затова моето назначение бе променено на Съединените щати. През всичките тези години не спирах да се чудя защо не успях да служа на мястото, където бях призван. Сега осъзнавам, че бях призван за делото, а не за дадено място. Разбирането на този принцип ми помогна по начин, който не мога да ви опиша“.

Сърцето ме болеше за този добър мъж. Когато съм преподавал тези основни принципи по целия свят, безброй хора са изразявали насаме с мен същите чувства, които изпитваше мъжът, когото описах. Днес засягам тази тема, защото нито един член на Църквата не бива да носи ненужния товар, състоящ се в неправилно разбиране, несигурност, терзание и вина за назначение за мисионерска работа.

„Прочее, тръгнете и проповядвайте евангелието Ми, няма значение дали на север или на юг, на изток или на запад, защото вие не можете да сгрешите“⁹. Като размишлявате над думите в този стих и отворите сърцата си, надявам се и се моля

да поканите Светия Дух да отправи дълбоко в душите ви разбирането, изцелението и възстановяването, от които навярно се нуждаете.

Още една причина, поради която се чувствам вдъхновен да говоря по тази тема, е моят личен опит в назначаването на мисионери през годините. За дванадесетте апостоли, няма нещо, което по по-въздействащ начин да потвърждава реалността на продължаващото откровение в последните дни от стремежа да се разпознава Господната воля при изпълняване на отговорността по назначаване на мисионерите на техните съответни места за служба. Свидетелствам, че Спасителят познава и помни всеки от нас „един по един“ и име по име.

Подготовка за призоваване за делото

Сега искам накратко да обърна внимание на един основен, но често пренебрегван аспект от подготовката за призоваване за делото.

Три взаимосвързани думи определят начина за подготовка и напредък на синовете Божии: *свещеничество, храм, мисия*. Понякога в ролята си на родители, приятели и членове на Църквата, ние се съсредоточаваме толкова много върху подготовката

за мисия на младите мъже, че е възможно да пренебрегваме до голяма степен останалите жизнено важни стъпки по пътя на завета, които трябва да бъдат изпълнени преди започването на пълновременна мисия. Мисионерската работа със сигурност е един, но не и единственият важен градивен елемент в процеса на създаване на здрава основа за живот, изпълнен с духовно развитие и служба. Свещеничеството и благословиите на храма – двете неща, предхождащи пристигането на определеното за работа място, са също необходими за нашето духовно укрепване и усиляване през целия ни живот.

Млади мъже, когато изпълнявате своите задължения и почитате Аароновото свещеничество или по-низшето свещеничество, вие се подготвяте да приемете и спазвате устръдно клетвата и завета на Мелхиседековото свещеничество или по-висшето свещеничество¹⁰. Личното достойнство е най-важното условие за получаване на по-висшето свещеничество. Предстои ви цял един отдаден на безкористна служба в свещеничеството живот. Подгответе се сега, като често извършвате съдържателна служба. Моля ви, научете се да

обичате да бъдете достойни и да се поддържате такива. Бъдете достойни. Поддържайте достойнството си.

След като приеме свещеничеството на Мелхиседек и призование да служи, един млад мъж може да е въоръжен със сила¹¹ чрез заветите и обредите на светия храм. Посещаването на храма и усещането на духа, царящ там, предхождат една ефективна пъловременна мисия. Личното достойнство е единственото, най-важно условие за получаване на благословиите на храма за вас млади мъже и за всички членове на Църквата. Като живеете според евангелските стандарти, вие можете да влизате в дома Господен и през младежките години да вземате участие в свещени обреди. Любовта и разбирането на храмовите обреди ще ви дават сила и ще ви благославят през целия ви живот. Моля ви, научете се да обичате да бъдете достойни и да се поддържате такива. Бъдете достойни. Поддържайте достойнството си.

Много млади мъже и жени вече имат валидна храмова препоръка за ограничено ползване. Като носители на свещеничеството на Аарон, вие намирате имена на ваши починали близки и извършвате кръщения и потвърждавания за тях в храма. Притежаването на валидна храмова

препоръка показва вашето достойнство, а службата на другите в храма е важна част от подготовката за получаване на свещеничеството на Мелхиседек.

Млади мъже, сега всеки от вас е мисионер. Навсякъде около вас, всеки ден има приятели и съседи „които са възпирани да стигнат до истината, само защото не знаят къде да я намерят“¹². Според напътствията на Духа, можете да споделяте мисъл, покана, обикновено или туитър съобщение – нещо, което да запознава приятелите ви с истините на възстановеното Евангелие. Няма нужда и не трябва да чакате да получите официалното си призование, за да бъдете ревностно заети с мисионерска работа.

Когато свещеничеството, храма и благословиите на мисията са събрани „(всички) ... в Христос“¹³ и действат хармонично в сърцето, ума и душата на един млад мисионер, това го прави подходящ за делото¹⁴. Така нараства неговата способност да изпълнява своята отговорност да представлява с власт Господ Исус Христос. Силната духовна комбинация от: почитането на свещеничеството и храмовите завети; получаването на „силата на божествеността“¹⁵ чрез обредите на свещеничеството;¹⁶ безкористната

служба и проповядването на вечното Евангелие на Божиите чедра, превръща младия мъж в „непоколебим и постоя(нен) във вярата“¹⁷ и „вкоренен и назидаван в (Христос)“¹⁸.

В своите домове и в Църквата, ние трябва да наблягаме равномерно и на трите елемента от Господния начин за подготовка и напредък на верните Божии синове: *свещеничество, храм, мисия*. И за трите е нужно да обичаме да бъдем достойни и да се поддържаме такива. Бъдете достойни. Поддържайте достойнството си.

Обещание и свидетелство

Мои обичани братя, обещавам ви, че духовният дар на откровението ще съпътства вашето призоваване за делото по проповядване на Евангелието и вашето назначаване за работа на конкретно място или места. Като се подготвяте старателно, чрез безкористна свещеническа и храмова служба, вашето свидетелство за живата реалност на Господ ще бъде усилено. Обичайте Господ и Неговото дело ще изпълнява сърцето ви. Като се учите да обичате да бъдете достойни, вие ще се превръщате в могъщо оръдие в ръцете Господни, което ще благославя и служи на много хора.

С радост ви свидетелствам, че нашият Небесен Отец и Неговият Възлюбен Син Исус Христос са живи. Да сме заети в Тяхната служба е една от най-великите благословии, които някога можем да получим. За това свидетелствам в свящото име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 133:37.
2. Учение и завети 4:3.
3. Учение и завети 80:1.
4. Учение и завети 80:2.
5. Учение и завети 80:3.
6. Учение и завети 80:4, курсив добавен.
7. Учение и завети 80:5.
8. Вж. Учение и завети 124:49.
9. Учение и завети 80:3.
10. Вж. Учение и завети 84:33–44.
11. Вж. Учение и завети 109:22.
12. Учение и завети 123:12.
13. Ефесяните 1:10.
14. Вж. Учение и завети 84:5.
15. Учение и завети 84:20.
16. Вж. Учение и завети 84:19–21.
17. Еламан 15:8.
18. Колосияните 2:7.

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Гари Е. Стивънсън

Дейл Г. Ренлънд

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Л. Уитни Клейтън

Доналд Л. Халстром

Ричард Д. Мейла

Крейг К. Йорсенън

Юлгис Сварес

Лин Г. Робинс

Герит У. Гонг

ВИСШИ РЪКОВОДИТЕЛИ ОТ СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Марос А. Алаукагилс

Хосе П. Алонсо

Улфард У. Андерсон

Иън С. Ардрон

Мервин Б. Арнолд

У. Марк Баер

Девид С. Бакстър

Рандол К. Бенет

Шем М. Бораън

Марк А. Браг

Крейг А. Карден

Юн Хуан Чой

Ким Б. Кларк

Ленарфорд Т. Клейтман

Лурънс Е. Корбридак

Валерий Б. Корзун

Дж. Деен Кориш

Клаудио Р. М. Коста

Хоскин Е. Коста

Лерван Р. Курисимил

Максим Де Фео

Бенкамин Де Хойос

Ебадуд Дубе

Кевин Р. Данкан

Тимазхи Дж. Дайакс

Лари Дж. Ейо Хук

Степлиг Г. Елнис

Дейвид Ф. Ебнас

Ейрхке Р. Ослабабла

Рами Д. Флак

Ебадуд Гаварет

Робърт К. Гай

Карлос А. Годой

Тейлар Г. Годой

Кристифан Годан

Уолпар Ф. Гонзалез

С. Скот Грей

О. Винсант Халек

Кевин С. Хамилтан

Деймс Дж. Хамула

Алан Д. Хейин

Поп В. Джонсон

Лари С. Кечир

Патрик Кийфан

Вон Г. Клич

Джони П. Коч

Ерик У. Кощике

Лари Р. Лоркак

Уго Е. Мартинез

Деймс Б. Мартино

Пилар Ф. Мурис

Хуго Монтоя

Маркос Б. Неш

К. Брет Наррес

С. Гифард Нилсан

Брент Х. Нилсен

Адриан Оса

Алан Ф. Пакар

С. Марк Палмер

Адалсон де Паула Паравала

Антони Д. Паркинс

Пог Б. Пайпар

Джон К. Пингери

Рафаел Е. Пино

Майск Т. Рингуд

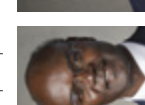
Гари Б. Саблин

Евай А. Шумц

Репдан А. Шуйтшир

Джонаф У. Сигати

Стивен Е. Снуу

Вари П. Старфлор

Бравлен К. Тейлор

Майкл Джон Х. Те

Хосе А. Тейксефда

Хуан А. Усада

Арунфоро Валенсуела

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩОТО ЕПИСКОПСТВО

Дийн М. Делавиз
Първи съветник

Жералд Хосе
Председателстващ епископ

У. Кристوفر Удай
Втори съветник

ВИСШИ СЛУЖИТЕЛИ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

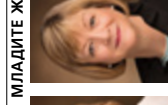
Дейвин Т. Доран
Първи съветник

Тад Р. Каллистур
Президент

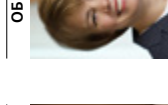
Брайлен К. Аулын
Втори съветник

Каръл Ф. Маконки
Първи съветник

Бони Л. Оскарон
Президент

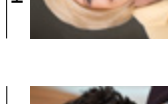
Шарин Юбанк
Първи съветник

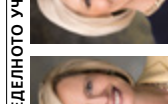
Дийонин Б. Бингам
Президент

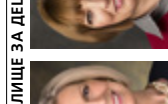
Рейна И. Абурто
Втори съветник

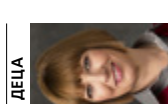
Бони Х. Гордын
Първи съветник

Джон Д. Дьонис
Президент

Кристина Б. Франко
Втори съветник

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

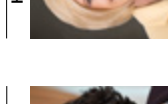

Джон Д. Дьонис
Президент

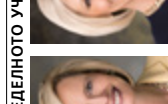

Джон Д. Дьонис
Президент

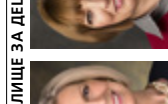
НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

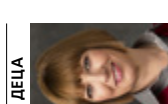
Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

МЛАДИ МЪЖЕ

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

Джон Д. Дьонис
Президент

От епископ Жералд Косе
Председателстващ епископ

Пригответе пътя

Въпреки че са свързани с различни отговорности и власт, свещеничеството на Аарон и свещеничеството на Мелхиседек са неразделни партньори в делото на спасението.

Когато бях на 30 години, започнах работа в една търговска верига във Франция. Един ден директорът на фирмата, добър човек от друга вяра, ме повика в своя офис. Неговият въпрос ме учуди: „Току-що научих, че си свещеник в твоята църква. Това вярно ли е?“

Отвърнах: „Да, вярно е. Носител съм на свещеничеството“.

Видимо заинтригуван от моя отговор, той попита още: „Но учил ли си в духовна семинария?“

„Разбира се – отговорих, – между 14 и 18-годишна възраст изучавах уроците в Семинара почти всеки ден!“ Той едва не падна от стола си.

За мое голямо учудване, няколко седмици по-късно, той ме повика отново в своя офис, за да ми предложи длъжността изпълнителен директор на една от фирмите на веригата. Бях смаян и изразих своето притеснение за това, че съм твърде млад и неопитен, за да поема такава важна отговорност. С любезна усмивка, той каза: „Това може и да е вярно, но не е от значение. Запознат съм с твоите принципи и знам какво си научил в твоята църква. Имам нужда от теб“.

Той беше прав за това, което бях научил в Църквата. Последвалите

години бяха изпълнени с предизвикателства и не знам дали бих имал какъвто и да било успех без опита, който натрупах, служейки в Църквата от времето, когато бях млад мъж.

Имах благословията да израсна в малък клон. Понеже имаше малко на брой членове, младежите бяха призовани да участват активно във всички дела на клона. Бях много зает

и ми харесваше да се чувствам полезен. В неделите подготвях масата за причастие, служех в своя свещенически кворум и изпълнявах различни други призвания. През седмицата често придружавах баща ми и други мъже, носители на свещеничеството, докато преподавахме на членовете като домашни учители, утешавахме болните и страдащите и помагахме на нуждаещите се. Никой изглежда не мислеше, че бях твърде млад да служа и дори да ръководя. За мен, всичко изглеждаше нормално и естествено.

Службата, която извършвах през младежките си години, ми помогна да изграждам своето свидетелство и укрепвам живота си в устоите на Евангелието. Бях заобиколен от добри и състрадателни мъже, които бяха отдадени на упражняването на свещеничеството, за да благославят живота на околните. Искях да бъда като тях. Служейки с тях, се научих, много повече отколкото осъзнавах по онова време, да бъда ръководител в Църквата, а също и в света.

Много млади мъже, които са носители на свещеничеството на Аарон, тази вечер присъстват, гледат или слушат това събрание. Като гледам присъстващите в залата, виждам, че много от вас седят до зрели мъже,

вероятно вашите бащи, дядовци, по-големи братя или свещенически ръководители – всички те носители на свещеничеството на Мелхиседек. Те ви обичат и са дошли тук главно, за да бъдат с вас тази вечер.

Това събиране на поколенията дава чудесна представа за единството и братството, съществуващи между двете Божии свещеничества. Въпреки че са свързани с различни отговорности и власт, свещеничеството на Аарон и свещеничеството на Мелхиседек са неразделни партньори в делото на спасението. Те вървят ръка за ръка и взаимно се нуждаят едно от друго.

Взаимоотношенията между Исус и Йоан Кръстител са съвършен модел на тясната връзка, която съществува между двете свещеничества. Би ли могъл изобщо някой да си представи Йоан Кръстител без Исус? Каква щеше да бъде мисията на Спасителя без подготвителната работа, извършена от Йоан?

На Йоан Кръстител се дава една от най-прекрасните мисии, съществували някога: „да подготви пътя на Господа“¹, да Го кръсти с вода и да подготви хората да Го приемат. Този праведен и свят човек², който е ръкоположен в по-низшето свещеничество, е добре запознат както

с важността, така и с границите на своята отговорност и на своята власт.

Хората се тълпят около Йоан, за да го чуят и да бъдат кръстени от него. Хората го почитат и уважават, защото е Божий човек. Но когато Исус идва, Йоан смирено се подчинява на Онзи, Който е по-велик от него и заявява: „Аз кръствам с вода. Но сред вас стои Един, ... Който идва след мене, Който беше преди мене, на Когото аз не съм достоен да развържа ремъка на сандалите Му“³.

Исус Христос, Единородният на Отца, Който е носител на по-висшето свещеничество, смирено признава властта на Йоан. Спасителят казва за него: „Между родените от жени не се е издигнал по-голям от Йоан Кръстител“⁴.

Замислете се само какво ще се случва в нашите свещенически кворуми, ако отношенията между носителите на двете свещеничества се вдъхновяват от модела, установен от Исус и Йоан Кръстител. Мои млади братя от свещеничеството на Аарон, също като Йоан, вашата роля е да „подготв(яте) пътя“⁵ за славната работа на свещеничеството на Мелхиседек. Вие вършите това по много различни начини. Вие отслужвате обредите на кръщението и причастието. Вие подготвяте хора за Господ, като преподавате Евангелието, като „посещава(те) домовете на всички членове“⁶ и като „бди(те)... над църквата“⁷. Вие помагате на бедните и на нуждаещите се, като събирате даренията от пост и участвате в поддръжката на сградите за събрания на Църквата и на другите материални ресурси. Вашата роля е важна, необходима и свещена.

Мои възрастни братя – дали сте бащи, епископи, съветници в Младите мъже или просто носители на свещеничеството на Мелхиседек – вие можете да следвате примера на Спасителя, като се обръщате към вашите братя, носители на по-низшето свещеничество и ги каните да работят с вас. В действителност, тази покана идва от Самия Господ. Той казва: „Затова вземайте със себе си онези, които са поставени в по-низшето свещеничество

и ги изпращайте преди вас да правят уговорки и да подготвят пътя, и да изпълняват уговорки, които вие самите не можете да изпълните“⁸.

Когато каните по-младите си братя „да подготвят пътя“, вие им помагате да разпознават и почитат свещената власт, която имат. Така им помагате да се подготвят по свой собствен начин за деня, в който ще получат и упражняват по-висшето свещеничество.

Позволете ми да споделя истинската история на Алекс – един скромен, спокоен и интелигентен млад свещеник. Една неделя, епископът на Алекс го забелязал да стои сам и тъжен в една класна стая. Младият мъж обяснил колко непосилно трудно е за него да идва на църква без баща си, който не бил член. След това той просълзено казал, че вероятно ще е по-добре за него, ако напусне Църквата.

С истинска тревога за този млад мъж, епископът веднага мобилизирал съвета на района да помогне на Алекс. Той имал простичък план: за да поддържат Алекс активен и да му помагат да развива истинско свидетелство за Евангелието, те трябвало да „го обградят с добри хора и да му възложат да върши важни неща“.

Братята свещеници и всичките членове на района бързо се събрали да помагат на Алекс, изразявайки своята обич и подкрепа. Ръководителят на групата на висшите свещеници, мъж с огромна вяра и любов, бил избран да бъде неговият колега домашен учител. Членовете на епископството го взели под крилото си и го направили техният най-близък сътрудник.

Епископът казал: „Ние поддържаме Алекс активно зает. Той разпределяше хората по техните места при сватби и погребения, присъстваше на освещаването на гробове, кръсти няколко нови члена, ръкополагаше млади мъже в сановите на свещеничеството на Аарон, преподаваше уроци на младежите, преподаваше заедно с мисионерите, отключваше сградата за конференции и я заключваше късно вечер след конференции. Той изпълняваше проекти за служба, придружаваше ме при посещения на възрастни членове в хосписи, изнасяше речи в събранието за причастие, раздаваше причастие на болни членове в болници или в техните домове и се превърна в един от шепата хора, на които изцяло можех да разчитам като епископ“.

Малко по малко, Алекс се променил. Неговата вяра в Господ нараснала. Той придобил увереност в себе си и в силата на свещеничеството, на което бил носител. Епископът заключил: „Алекс беше и винаги ще си остане една от най-големите ми благословии като епископ. Беше привилегия да общувам с него. Искрено вярвам, че няма млад мъж, който някога да е отивал на мисия по-подготвен от своето свещеническо служение“⁹.

Скъпи мои епископи, вие имате свещеното призвание да служите като президенти на Аароновото свещеничество и на кворума на свещениците, като част от вашето ръкополагане и отделяне като епископ на вашия район. Наясно съм с тежкото бреме, което носите, но вие трябва да превърнете изпълнението на своя дълг към тези млади мъже в един от най-големите си приоритети. Не бива да пренебрегвате или да делегирате ролята си в тази отговорност на други.

Каня ви да помислите за всеки от младите носители на свещеничеството на Аарон във вашия район. Нито един от тях не бива да се чувства отхвърлен или безполезен. Сещате ли се за млад мъж, на когото вие и другите братя свещеници бихте могли

да помогнете? Поканете го да служи рамо до рамо с вас. Прекалено често, ние се опитваме да забавляваме нашите млади мъже и ги поставяме в ролята на странични наблюдатели, когато е най-благоприятното време за развиване на техните вяра и любов към Евангелието чрез отдадена служба в свещеничеството. Когато активно участват в делото на спасението, те ще бъдат свързани с небесата и ще осъзнават своя божествен потенциал.

Аароновото свещеничество е нещо повече от просто една възрастова група, програма за обучение или дейности, или дори термин за обозначаване на младите мъже в Църквата. То представлява силата и властта да се участва във великото дело по спасяването на души – както душите на тези млади мъже, негови носители, така и душите на онези, на които те служат. Нека поставим Аароновото свещеничество на полагащото му се, специално място – място за служба, подготовка и постижения за всички млади мъже на Църквата.

Мои скъпи братя от свещеничеството на Мелхиседек, каня ви да укрепвате най-важната връзка, обединяваща двете свещеничества на Бог. Вдъхвайте сили на младежите от Аароновото свещеничество, за да подготвят пътя пред вас. Заявявайте им с увереност: „Нуждаем се от вас“. За вас млади носители на свещеничеството на Аарон, аз се моля, че докато служите с вашите по-големи братя, ще чувате гласа Господен да ви казва: „Благословен си ти, защото ще извършиш велики неща. Ето, ти беше изпратен тъкмо както Йоана, за да подготвиш пътя пред Мен“¹⁰. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Нефи 10:7.
2. Марк 6:20.
3. Йоан 1:26–27.
4. Матей 11:11.
5. Учение и завети 35:4.
6. Учение и завети 20:51.
7. Учение и завети 20:53.
8. Учение и завети 84:107.
9. Лична кореспонденция.
10. Учение и завети 35:4.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

По-големият между вас

Най-великата Божия награда се получава от хората, които служат без да очакват награда.

Мои скъпи братя, скъпи приятели, колко благодарен съм да бъда с вас по време на тази вдъхновяваща свещеническа сесия, достигаща до целия свят. Президент Монсън, благодаря ви за вашето послание и благословия. Винаги ще взимаме присърце вашите слова на напътствие, съвет и мъдрост. Ние ви обичаме, подкрепяме и винаги се молим за вас. Вие наистина сте Господният пророк. Вие сте нашият президент. Подкрепяме ви и ви обичаме.

Преди близо две десетилетия храмът Мадрид Испания бе осветен

и започна да служи като свещен дом Господен. С Хариет добре си спомняме за това, защото по онова време служех в президентството на област Европа. Заедно с мнозина други, ние прекарахме безброй часове в планиране и организиране на събитията, предшествващи освещаването.

Като наближи датата на освещаването, забелязах, че все още не съм получил покана да присъствам на него. Това бе малко неочаквано. В крайна сметка, поради това, че бях президент на областта, бях силно ангажиран в този храмов проект и

чувствах, че той до малка степен ми принадлежи.

Попитах Хариет дали е видяла покана. Не беше.

Дните минаваха, а безпокойството ми нарастваше. Чудех се дали поканата ни се е загубила, вероятно скрита под възглавниците на нашия диван. Вероятно бе изхвърлена по погрешка с рекламните материали от пощата. Съседите имаха един любопитен котарак и дори започнах да го гледам подозрително.

Накрая бях принуден да приема факта: не бях поканен.

Но как бе възможно това? Да не би да бях обидил някого? Да не би някой да бе предположил, че ни е твърде далеч, за да пътуваме до там? Да не ме бяха забравили?

Накрая осъзнах, че този ред на мислене води до едно място, в което не желая да се озовавам.

С Хариет си напомнихме, че в храмовото осветяване важните не сме *ние*. Не е важно кой заслужава да бъде поканен или да не бъде. Не са важни нашите чувства или усещането, че ни се полага.

Важното е осветяването на една свещена сграда, храм на Всевишния Бог. За членовете на Църквата в Испания това бе ден за радост.

Ако бях поканен да присъствам, с удоволствие щях да отида. Но ако не ме бяха поканили, нямаше да се радвам по-малко. С Хариет щяхме да се радваме отдалеч с нашите приятели, нашите възлюбени братя и сестри. Щяхме да славим Бог за тази чудесна благословия толкова ентусиазирано от дома ни във Франкфурт, както и ако бяхме в Мадрид.

Синове на гърма

Измежду Дванадесетте, които Исус призовава и ръкополага, има двама братя, Яков и Йоан. Помните ли прякора, който им дава Той?

Синове на гърма (Воанергес)¹.

Такъв прякор не се получава без интересна предистория. За съжаление, Писанията не предоставят много обяснение за произхода на прякора. Все пак получаваме бегла представа

за характера на Яков и Йоан. Това са същите братя, които предлагат да бъде призван огън от небесата върху едно село в Самария, заради това, че не са поканени в него².

Яков и Йоан са рибари, вероятно малко грубовати, но предполагам запознати с природните стихии. Определено са мъже на действието.

В един случай, докато Спасителят се подготвя за последното Си пътуване до Йерусалим, Яков и Йоан се обръщат към Него със специална молба, вероятно достойна за прякора им.

„Учителю, искаме да направиш за нас, каквото и да поискаме от Теб“ – казват те.

Мога да си представя Исус да им се усмихва, когато отговаря: „Какво желаете да направя за вас?“

„Дай ни да седнем – един отядно на Теб, а друг отляво на Тебе в Твоята слава“.

Сега Спасителят ги кани да се замислят малко по-сериозно върху желанията си и после казва: „Да седнете отядно на Мене или отляво на Мене, не е Мое да дам, а ще се даде на онези, за които е било приготвено“³.

С други думи, не можете да получите чест в царството небесно, като претендирате за нея. Нито можете с „връзки“ да достигнете вечната слава.

Когато останалите десет апостола чуват за тази молба от синовете на гърма, те не са особено доволни.

Исус знае, че Му остава малко време и вероятно е обезпокоен от споровете сред онези, които ще продължат Неговото дело.

Той говори на Дванадесетте за естеството на силата и как тя засяга онези, които се стремят към нея и я притежават. „Онези, които са признали за князе на народите – казва Той, – господаруват над тях и големците им властват над тях“.

Почти виждам Спасителя, Който гледа с безкрайна любов лицата на онези верни и вярващи ученици. Почти мога да чуя умоляващия Му глас: „Между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, нека ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките“⁴.

В Божието царство величието и ръководството означават да виждаме другите каквито са всъщност – както ги вижда Бог – и после да им помагаме и да им служим. Означава да се радваме с щастливите, да ридаем със скърбящите, да утешаваме страдащите и да обичаме ближните си, както ни обича Христос. Спасителят обича всички Божии чеда, независимо от техните социално-икономически обстоятелства, раса, религия, език, политическа ориентация, националност и различията, породени по какъвто и да било друг признак. Това и наше задължение!

Най-великата Божия награда се получава от хората, които служат без да очакват награда. Получава се от този, който не тръби за службата си; който тихо търси начини да помага на другите; който служи на околните, просто защото обича Бог и Божиите чед⁵.

Не се главозамайвай

Малко след като бях призован за висш ръководител, имах привилегията да придружа президент Джеймс Е. Фауст за едно реорганизиране на кол. Докато карах колата до местоназначението ни в красивата южна Юта, президент Фауст бе достатъчно мил да използва времето да ме упъти и поучи. Един урок няма да забравя. Той каза: „Членовете на Църквата са благосклонни към висшите ръководители. Ще се държат любезно и ще казват хубави неща за теб“. После спря за момент и каза: „Дитер, *винаги* бъди благодарен за това, но никога не се главозамайвай“.

Този важен урок за служба в Църквата се отнася за всеки носител на свещеничеството във всеки кворум в Църквата. Отнася се за всички нас в тази Църква.

Когато президент Дж. Рубен Кларк-мл. съветва хора, призовани

на високи позиции в Църквата, той винаги им казва да не забравят правилото номер шест.

Неизбежно, човекът пита: „Кое е правило номер шест?“

„Не се приемай толкова сериозно“ – казва той.

Разбира се, това води до следващия въпрос: „Кои са останалите пет правила?“

Развеселен, президент Кларк казва: „Няма такива“⁶.

За да бъдем ефективни църковни ръководители, трябва да научим следния важен урок: ръководенето в Църквата не е толкова свързано с напътстване на другите, а с нашата готовност да бъдем напътствани от Бог.

Призованията като възможности за служба

Като светии на Всевишния Бог, ние следва да „си спомня(ме) за бедните и нуждаещите се, за болните и огорчените, защото този, който не върши тези неща, същият не е Мой ученик“⁷. Възможностите да вършим добро и да служим на другите са необятни. Можем да ги откриваме в нашите общности, райони и клонове и определено в домовете ни.

Освен това, на всеки член на Църквата се дават конкретни официални възможности за служба. Наричаме тези възможности „призования“ – термин, който трябва да ни напомня кой ни призовава да служим. Ако подхождаме към призованията си като към възможности да служим на Бог и да служим на другите с вяра и смирение, всяко наше действие на служба ще бъде стъпка по пътя на ученичеството. По този начин Бог не само изгражда Църквата Си, но и изгражда служителите Си. Църквата е предназначена да ни помага да се превърнем в истински и верни ученици на Христос, добри и благородни Божии синове и дъщери. Това става не само като ходим на събранията и слушаме речи, а и когато мислим за другите и им служим. Така ставаме „големи“ в царството Божие.

Ние приемаме призования с готовност, смирение и благодарност.

Когато бъдем освободени от тези призования, ние приемаме промяната със същите готовност, смирение и благодарност.

За Бог няма призование в царството, което е по-важно от друго. Нашата служба, независимо дали голяма или малка, усъвършенства духа ни, разтваря небесните отвори и изсипва Божиите благословии не само над онези, на които служим, но и над нас. Когато помагаме на другите, можем да знаем със смирена увереност, че Бог одобрява нашата служба. Той се радва, когато вършим тези искрени състрадателни дела, особено делата, които не са видими или забелязвани от другите⁸.

Всеки път, когато даваме на другите от себе си, ние ставаме по-добри и истинни ученици на Онзи, Който даде всичко от Себе Си за нас – на нашия Спасител.

От председателстване до парада

По време на 150-тата годишнина от пристигането на пионерите в долината Солт Лейк, брат Майрън Ричинс служил като колов президент в Хенефър, Юта. Празненството включвало пресъздаване на преминаването на пионерите през града.

Президент Ричинс бил силно ангажиран в плановите за празненството и посещавал много събрания с висши ръководители и други, за да обсъди събитията. Той бил напълно отдаден.

Непосредствено преди самото празненство, колът на президент Ричинс бил реорганизиран и той бил освободен като президент. На следващата неделя, докато присъствал на събранието на свещеничеството в неговия район, ръководителите помолили за доброволци, които да помагат по време на празненството. Президент Ричинс, заедно с още други, вдигнал ръка и получил указание да се облече с работни дрехи, да докара пикапа си и да донесе лопата.

Дошла сутринта на голямото събитие и президент Ричинс се явил да изпълни задачата си.

Само няколко седмици по-рано той бил важен помощник в планирането

и организирането на това важно събитие. В този ден, обаче, задачата му се състояла в това да следва конете в парада и да почиства след тях.

Президент Ричинс го правил с желание и радост.

Той разбирал, че няма служба, която да е по-важна от друга.

Той знаел и приложил на практиката следните слова на Спасителя: „А по-големият между вас нека ви бъде служител“⁹.

Да служим правилно

Понякога, подобно на синовете на гърма, ние желаем важни позиции. Стремим се към признание. Стремим се да ръководим и да имаме запомнящ се принос.

Няма нищо лошо в това да желаем да служим на Господ, но ако се стремим да придобием влияние в Църквата за наша полза, за да може другите да ни хвалят и да ни се възхищават, ще си получим заслуженото. Когато позволяваме хвалбата от другите да ни „главозамайва“, точно тази хвалба ще бъде нашата награда.

Кое е най-важното призоваване в Църквата? То е това, което

изпълнявате в момента. Независимо колко дребно или важно изглежда то, призованието, което изпълнявате сега, е това, което ще ви позволи не само да помагате на другите, но и да станете такива, каквито Бог ви е създал да бъдете.

Мои скъпи братя в свещеничеството, вдигайте там, където сте застанали!

Павел учи филипяните: „Не правете нищо от съперничество или от тщеславие, но нека всеки със смиреномъдрие смята другия по-горен от себе си“¹⁰.

Да служим с чест

Стремежът към почит и известност в Църквата за сметка на истинската и смирена служба на околните е като търговията на Исав¹¹. Може да получим земна награда, но тя идва на висока цена – загубата на одобрението от небесата.

Нека следваме примера на нашия Спасител, Който бе смирен и кротък, Който не търсеше човешките похвали, а вършеше волята на Отца Си¹².

Нека служим на другите смирено – с енергия, благодарност и чест.

Въпреки че службата ни може да изглежда проста, скромна или с малка стойност, онези, които помагат с доброта и състрадание към другите, някой ден ще узнаят стойността на тяхната служба от вечната и блажена благодат на Всевишния Бог¹³.

Скъпи мои братя, скъпи приятели, нека размишляваме, разбираме и спазваме следния важен урок за ръководство в Църквата и в Свещеничеството: „А по-големият между вас нека ви бъде служител“. Това е моята молитва и благословия в свято то име на нашия Учител, нашия Изкупител, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Марк 3:17.
2. Вж. Лука 9:54.
3. Вж. Марк 10:35–40, New International Version (2011) and King James Version.
4. Вж. Марк 10:42–44.
5. Вж. Матей 6:4.
6. Вж. John E. Lewis, „The Gospel and a Sense of Humor, Too“, *Ensign*, юни 1974 г., с. 24.
7. Учение и завети 52:40.
8. Вж. Матей 6:1–2.
9. Матей 23:11.
10. Филипяните 2:3, New English Translation (2005).
11. Вж. Битие 25:33.
12. Вж. Йоан 5:41, 6:38.
13. Вж. Матей 25:31–46.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

„Ходи с Мен“

Нашето ръкополагане в свещеничеството е покана от Господ да ходим с Него, да вършим това, което Той върши и да служим, както Той служи.

Мои възлюбени братя в свещеничеството, моята цел днес е едновременно да ви вдъхна увереност и да ви насърча в свещеническата ви служба. Донякъде това е подобно на целта, която си представям, че Спасителят е имал, когато срещнал богат млад мъж, който попитал: „Какво добро да направя, за да имам вечен живот?“ (Матей 19:16). Може би сте дошли на тази конференция, както този млад мъж е отишъл при Спасителя, чудейки се дали вашата служба е била приета. И в същото време може да чувствате, че има още какво да се направи – вероятно много повече! Моля се да мога да предам любящото Божие одобрение за всичко, което вече сте направили, докато в същото време и ви предложи насърчаващи идеи за това, което, с Неговата помощ, допълнително бихте могли да постигнете, като носители на Неговото свято свещеничество.

Богатият млад мъж бил помолен да продаде всичко, което имал, да даде на бедните и да последва Спасителя; вашият бъдещ напредък може да не изисква това, но ще изисква известна жертва. И в двата случая се надявам моето послание да не ви накара да

си „отиде(те) наскърбен(и)“, както е сторил младият мъж (вж. Матей 19:20–22). По-скоро вярвам, че всички вие „възрадвани (ще) продължите по пътя си“ (У. и 3. 84:105), защото искате да се усъвършенствате и мислите, че можете.

Дори и да е така, съвсем естествено е да се чувстваме некомпетентни, когато имаме предвид това, което Господ ни е призовал да вършим. Въсъщност, ако ми кажете, че се чувствате напълно способни да изпълнявате вашите свещенически задължения, бих се притеснил, че вие по-скоро не ги разбирате. От друга страна, ако ми кажете, че желаете да се откажете, тъй като тази задача е отвъд възможностите ви, тогава бих желал да ви помогна да разберете как Господ усилва и укрепва носителите на Неговото свещеничество да вършат неща, които сами никога не биха могли да извършат.

Това важи както за моето призвание, така и за вашето. Никой от нас не може да върши свещеническата работа, и то добре, разчитайки изцяло на собствената си мъдрост и таланти. Това е така понеже това не е нашето дело, а Божието. Ето защо, единственият начин да имаме успех

е да разчитаме на Него, независимо дали сме наскоро призван дякон, поверен със задачата да придава духовна сила на обряда за причастие; или млад домашен учител, призван от Господ да обича и служи на семейство, което не познава и което изглежда не желае нашата любов и служба; или баща, който разбира, че трябва да председателства в дома си в праведност, но може би е несигурен как да го направи, а времето лети, тъй като тези деца порастват бързо и светът изглежда толкова суров и враждебен.

И така, ако ви идва малко в повече, вземете това за добър знак. Това показва, че вие можете да усещате степенята, в която Бог ни се доверява. Това означава, че вие имате малка представа какво наистина е свещеничеството.

Има много малко хора в света, които имат това разбиране. Дори и тези, които могат да декларират правилно неговата дефиниция, може да не го разбират. Има няколко стиха, които, чрез силата на Духа, който носят, могат да задълбочат нашето чувство на благоговейно отношение към свято свещеничество. Ето и някои от тях:

„Силата и властта на по-висшето или на Мелхиседековото свещеничество е да държи ключовете на всички духовни благословии в Църквата:

да има правото да получава тайнствата на Небесното царство, да му бъдат отваряни небесата, да

общува с общото събрание и църквата на Първородния, и да се радва на общуването и присъствието на Бога-Отец и Исус, Ходатая на Новия завет.

Силата и властта на... Аароновото свещеничество е да държи ключовете на служението на ангелите“ (У. и З. 107:18–20).

„В неговите обреди (на свещеничеството) е видна силата на божествеността. ...

Защото без това никой човек не може да види лицето на Бога, тъкмо на Отца, и да живее“ (У. и З. 84:20, 22).

„Това висше свещеничество е според реда на Неговия Син, който ред беше от основаването на света, или сиреч без начало на дни или без край на години, бидейки приготвен от вечност до вечност, според предумислението Му за всички неща“ (Алма13:7).

„Всеки, който бъде поставен съгласно този ред и призование, ще има сила чрез вяра да събаря планини, да разделя моретата, да пресушава води, да ги отклонява от хода им;

да предизвиква войските на народите, да разделя земята, да разкъсва всякакви връзки, да застане в присъствието на Бога и да прави всичко съобразно Неговата воля, съгласно заповедта Му, да подчинява княжества и власти; и това по волята на Сина Божий, Който беше отпреди основаването на света“ (П. Дж. С., Битие 14:30–31, в Ръководство към Писанията).

Един от начините да се реагира при такива величествени описания на силата на свещеничеството е да се предположи, че те не се отнасят за нас. Друг подход е в сърцата да си задаваме предизвикващи дълбока самооценка въпроси, например като тези: Някога чувствал ли съм се сякаш небесата са били отворени за мен? Някой би ли използвал израза „служение на ангели“, за да опише моята свещеническа служба? Внасям ли „силата на божествеността“ в живота на тези, на които служа? Местил ли съм някога планина, изправял ли

съм се пред армия, освобождавал ли съм някого от веригите му, или подчинявал ли съм светските сили – дори само образно – за да се изгълни Божията воля?

Такава интроспекция винаги носи усещане, че бихме могли да извършваме повече в Господната служба. Надявам се, че тя също така ви носи усещане, че *искате* да направите повече – копнеж да участвате по-пълноценно в чудотворното Господно дело. Такива чувства са първата стъпка да се превърнете в мъжете, които свещеническа служба цели да станете.

Следващата стъпка е описана в разговор между Йехова и Енох. Познаваме Енох като силен пророк, който е установил Сион на сред голямо нечестие. Но преди да стане силен пророк, Енох гледал на себе си като на „едно момче...“, бав(но) в говора“ и мразено от всички хора (Моисей 6:31). Чуйте думите на Господ, които Той използва да насърчи Енох. Те са Неговите думи и за вас,

които сте призвани като носители на свещеничеството да служите на другите:

„И Господ каза на Енох: Иди и прави според както съм ти заповядал, и никой човек няма да те нарани. Отвори устата си и тя ще бъде изпълнена, и аз ще ти дам говор, защото всичката плът е в ръцете Ми, и ще сторя според както Ми се види за добре. ...

Ето, Духът Ми е върху теб, ето защо, всички твои слова аз ще оправдая; и планините ще се отдръпват пред теб, и реките ще обръщат посоката си; и ти ще пребиваваш в Мен, и аз в теб, ето защо, ходи с Мен“ (Моисей 6:32, 34).

Братя, нашето ръкополагане в свещеничеството е поканата от Господ да ходим с Него. И какво означава това да ходим с Господ? Това означава да вършим онова, което Той върши, да служим, както Той служи. Той жертва собствените си удобства, за да благославя нуждаещите се, затова и ние се стремим да го правим. Той обръща специално внимание на хора, които са пренебрегвани и дори избягвани от обществото, така че това трябва да се опитваме да правим и ние. Той свидетелства смело и с любов за истинното учение, което получил от Своя Отец, дори и да не било общоприето, това трябва да правим и ние. Той казва на всички: „Елате при Мене“ (Матей 11:28), и ние казваме на всички: „Елате при Него“. Като носители на свещеничеството, ние сме Негови представители. Ние не

действаме за себе си, а за Него. Говорим не нашите слова, а Неговите. За ради нашата служба хората, на които служим, Го опознават по-добре.

Веднага, след като приемем Господната поканата: „Ходи с Мен“, естеството на нашата свещеническа служба се променя. Тя става изведнъж по-висша и по-благородна, но също и по-постижима, понеже ние знаем, че не сме сами. Почувствах това най-силно, когато президент Томас С. Монсън положи ръцете си върху главата ми преди девет години и ме благослови, за да започна службата си в настоящето ми призвание. В тази благословия той цитира следните слова на Спасителя: „И който ви приеме, там ще съм и аз, защото ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“ (У. и З. 84:88).

Разчитал съм на това обещание много пъти и съм го виждал изпълнено по множество начини през моите 72 години на свещеническа служба. Това се случи, когато бях нов носител на Аароновото свещеничество със задача да раздавам причастие. Ужасен, че ще допусна грешка, излязох навън от сградата преди да започне събранието и отчаяно се помолих Бог да ми помогне. Отговорът дойде. Чувствах, че Господ беше с мен. Чувствах Неговата увереност в мен и така почувствах увереност в моето участие в Неговото дело.

Случи се отново, докато служех като епископ. Получих телефонно обаждане от жена, която беше направила сериозна грешка и беше изправена пред трудно, променящо живота решение. Като я посетих, чувствах, че знам отговора на проблема ѝ, но също така силно почувствах, че аз не трябва да ѝ давам този отговор – тя трябваше сама да достигне до него. Моите думи към нея бяха: „Вярвам, че Бог ще ти каже какво да правиш, ако Го попиташ“. По-късно тя съобщи, че Го е попитала и Той ѝ е казал.

В друг случай, докато бях епископ, получих друго телефонно обаждане,

този път от страна на полицията. Казаха ми, че пиян шофьор катастрофирал своята кола през стъклото, във фоеето на банка. Когато зашеметеният водач видял охраната да вади оръжието си, той извикал: „Не стреляйте! Аз съм мормон!“.

Стана ясно, че пияният шофьор бе едва наскоро кръстен член на моя район. Докато чаках да говоря с него в офиса на епископа, планирах какво да му кажа, за да го накарам да чувства угризения за начина, по който е нарушил своите завети и е опетнил Църквата. Но като седнах до него и го загледах, чух глас в съзнанието да ми казва толкова ясно все едно някой ми говореше наистина: „Аз ще ти позволя да го видиш, както аз го виждам“. И след това, само за кратък миг, целият му вид се промени пред мен. аз не виждах един млад обръкан мъж, а свят, благороден син на Бог. Изведнъж почувствах любовта на Господ към него. Тази представа промени нашия разговор. Също така промени мен.

Научих важни поуки от тези преживявания, ходейки с Господ, вършейки Неговото дело. Бих искал да споделя с вас три от тях. Първата е, че Бог обръща внимание и подкрепя дори и най-новия и най-младия дякон. Никога не трябва да се чувствате твърде малки или твърде незначителни за Него, за да забележи вас и службата, която отдавате в Негово име.

Втората поука е, че в Господното дело не само се разрешават проблеми; в него се изгражда характера на хората. Така че, като ходите с Него в свещеническа служба, можете да откриете, че понякога това, което изглежда като най-доброто решение, не е предпочитаното от Господа решение, понеже не позволява на хората да израстват. Ако се вслушвате, Той ще ви посочва Своите пътища. Не забравяйте, че Божието дело и слава нямат за цел просто да ръководят една успешна организация; а „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“ (Моисей 1:39). Това е, в края на краищата, причината Той да даде Своята свещеническа

власт на изпълнени с недостатъци смъртни хора като вас и мен и да ни покани да участваме в Неговото дело. Нашият напредък е Неговото дело!

Сега третата поука: Да ходим със Спасителя, извършвайки свещеническа служба ще промени начина, по който гледаме на другите. Той ще ви научи да ги виждате през Неговите очи, което означава, да гледате отвъд външния вид и в сърцето (вж. 1 Царе 16:7). Това е начинът, по който Спасителят е успял да види Симон не като импулсивен рибар, а като Петър, устойчив като скала бъдещ ръководител на Неговата Църква (вж. Лука 5:1–11). Това е начинът, по който Той е успял да види Закхей не като корумпиран бирник, както другите го виждали, а като честен, почтен син на Авраам (вж. Лука 19:1–9). Ако ходите със Спасителя достатъчно дълго, ще се научите да гледате на всички като Божии чеда с неограничен потенциал, независимо от това, какви са били в миналото. И ако продължите да ходите със Спасителя, вие ще развиете друга дарба, която Той притежава – способността да помагате на хората да виждат този потенциал в себе си и така да се покайват.

Мои скъпи братя от свещеничеството, в много отношения, ние сме като двамата ученици, които вървят по пътя за Емаус в първата неделя на Великден. Това било сутринта на Възкресението, но те не били все още сигурни дали има възкресение или дори какво означавало то. Те „се надявах(а), че (Исус от Назарет) ще избави Израил“, но те бяха „мудни по сърце да вярва(т)“ на всичко, на което учат Писанията за възкресението. Докато вървели по пътя и се опитвали да разсъждават заедно за него, „сам Исус се приближи и вървеше с тях; но силата на очите им бе отслабена, за да не Го познаят“ (Вж. Лука 24:13–32).

Свидетелствам, че когато вървим по пътя на свещеническата служба, Спасителят Исус Христос върви с нас, защото това е Неговата пътека, Неговият начин. Неговата светлина озарява пътя ни, а Неговите ангели

ни обкръжават. Може да нямаме пълна представа за същността на свещеничеството или как да го упражняваме по начина, по който Той го прави. Но ако обръщаме по-голямо внимание на тези моменти, когато нашите сърца „гор(ят) (вътре) в нас“ (Лука 24:32), очите ни могат да се отворят и да видим ръката Му в живота ни и в нашата служба. Свидетелствам, че Го опознаваме най-добре, като работим с Него и Му служим в това велико дело за довеждането до спасение на Божиите чеда. „Защото как човек може да познава господар, на когото не е служил и който е чужденец за него и е далеч от мислите и намеренията на сърцето му?“ (Мосия 5:13). Исус Христос е нашият Учител. Това е Неговата Църква. Ние сме носители на Неговото свещеничество.

Нека изберем да ходим с Него и да разпознаваме как Той ходи с нас.

Давам ви тържествено свидетелство, че Исус е Христос, нашият възкръснал Господ. Давам ви своето свидетелство, че свещеничеството, което Той ни е поверил, е властта да говорим и действаме в Негово име. Ние сме чеда на един любящ Небесен Отец, Който отговоря на нашите молитви и ни изпраща Светия Дух, за да ни подсила във всяка свещеническа отговорност, която сме благословени да получаваме. Джозеф Смит е видал Отца и Сина. Той е получил ключовете на свещеничеството, които са били предадени на президент Томас С. Монсън, който ги упражнява днес. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

Неделна сутрешна сесия | 2 април 2017

От президент Томас С. Монсън

Силата на Книгата на Мормон

Сърдечната ми молба е всички с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден.

Скъпи братя и сестри, приветствам ви най-сърдечно на тази чудесна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Преди да започна речта си днес, бих искал да обявя пет нови храма, които ще бъдат построени на следните места: Бразилия, Бразилия; Манила, Филипини; Найроби, Кения;

Покатело, Айдахо, САЩ; и Саратога Спрингс, Юта, САЩ.

Тази сутрин ще говоря за силата на Книгата на Мормон и жизненоважната нужда, която ние, като членове на тази Църква, имаме да изучаваме, обмисляме и прилагаме нейните учения в живота си. Важността на това да имаме непоклатимо и сигурно свидетелство за Книгата на Мормон не бива да се подценява.

Живеем във време на големи беди и нечестие. Какво може да ни предпазва от широко разпространените грехове и зло в днешния свят? Заявявам, че силното свидетелство за нашия Спасител Исус Христос и Неговото Евангелие ще ни помага през опасностите. Ако не четете Книгата на Мормон ежедневно, моля ви, правете го. Ако я четете с молитва и искрено желание да знаете истината, Светият Дух ще ви я стори знайна. Ако тя е истинна, аз тържествено свидетелствам, че тя е, тогава Джозеф Смит е пророк, който е видял Бог Отец и Неговия Син Исус Христос.

Тъй като Книгата на Мормон е истинна, Църквата на Исус Христос

на светиите от последните дни е Господната Църква на земята и свя-
тото свещеничество на Бог е било
възстановено за полза и благосло-
вия на Неговите чедра.

Ако нямате непоклатимо сви-
детелство за тези неща, направете
необходимото да го получите.
Исклучително важно е да имате
собствено свидетелство в тези труд-
ни времена, защото свидетелствата
на други хора ще ви отведат само
донякъде. Обаче, веднъж получе-
но, свидетелството следва да бъде
поддържано жизнено и живо чрез
постоянно спазване на заповедите
Божии и чрез ежедневна молитва
и изучаване на Писанията.

Скъпи мои приятели в Господ-
ното дело, сърдечната ми молба
е всички с молитва да изучаваме
и размишляваме над Книгата на
Мормон всеки ден. Ако правим
това, ще можем да чуваме гласа
на Духа, да устояваме на изкушени-
ята, да преодоляваме съмнения и
страхове и да получаваме небесна
помощ в живота си. За това сви-
детелствам от цялото си сърце, в
името на Исус Христос, амин. ■

От Джой Д. Джоунс

Обща президентка на Неделното училище за деца

Поколение, което може да устоява на греха

*Като учите, водите и обичате децата, можете да получавате
лично откровение, което ще ви помага да създадете и въоръжите
смели, устояващи на греха деца.*

Преди година и половина прези-
дент Ръсел М. Нелсън говори
за нуждата „да преподава(ме)
и помага(ме) за създаването на

поколение, което може да устоява на
греха“¹. Този израз – „поколение, което
може да устоява на греха“ – придоби
дълбоко духовно значение за мен.

Ние почитаме децата, които се
стремят да водят чист и изпълен с
послушание живот. Виждала съм си-
лата на много деца по целия свят. Те
остават непоколебими, „постоянни и
непоклатими“² в най-различни труд-
ни обстоятелства и среди. Тези деца
разбират своята божествена същност,
чувстват любовта на Небесния Отец
към тях и се стремят да се подчиня-
ват на волята Му.

Обаче, има и деца, за които е
трудно да бъдат „постоянни и непо-
клатими“ и чиито крехки улове биват
наранявани³. Те биват атакувани от
всички страни от „огнените стрели
на противника“⁴ и се нуждаят от
укрепване и помощ. Те са изумител-
на мотивация за нас да сме по-актив-
ни и да водим война срещу греха в
усилията си да отглеждаме своите
деца в Христос.

Вслушайте се в словата на ста-
рейшина Брус Р. Макконки отпреди
близо 43 години:

„Като членове на Църквата ние участваме в мащабен конфликт. Ние сме във война. Застъпили сме се за Христовата кауза да се борим против Луцифер. ...

Беликата война, която бушува навсякъде и която, за съжаление, води до много жертви, някои от които фатални, не е нещо ново. ...

Сега няма и не може да има никой неутрален в тази война“⁵.

Днес войната продължава с още по-голяма ожесточеност. Битката засяга всички нас, а децата ни са в най-предните редици лице в лице със силите на врага. Затова е все по-необходимо да укрепваме своите духовни стратегии.

Укрепването на децата, за да са способни да устояват на греха, е задача и благословия за родителите, бабите и дядовците, близките, учителите и ръководителите. Всички ние имаме отговорността да помагаме. Обаче, Господ е казал конкретно на *родителите* да учат децата си „да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух“ и „да се молят и да ходят праведно пред Господа“⁶.

Как да „да възпитава(ме) децата си в светлина и истина“⁷ може да е труден въпрос, тъй като е различно за всяко семейство и всяко дете, но Небесният Отец ни е дал подходящи за всички насоки, които да ни помагат. Духът ще ни вдъхновява за най-подходящите начини, по които да можем духовно да имунизирате децата си.

Като начало, важно е да достигнем разбиране за значимостта на тази отговорност. Трябва да разбирате своята и тяхната божествена същност и цел, преди да можем да помагаме на децата си да разбират *кои* са и *защо* са тук. Трябва да им помагаме да узнаят без съмнение, че са синове и дъщери на един любящ Небесен Отец и че Той има божествени очаквания към тях.

Второ, разбирането на учението за покаянието е съществено в стремежа ни да се учим да устояваме

на греха. Да можем да устояваме на греха не означава да сме безгрешни, а предполага, че постоянно се покаяваме, бдим и смело вървим напред. Вероятно способността да устояваме на греха идва като благословия от постоянното устояване на греха. Както казва Яков: „Противете (се) на дявола той ще бяга от вас“⁸.

Младите войни „бяха извънредно храбри и сърцати ... но ето, това не беше всичко, те бяха... предани на всичко, което им е поверено. Да,... те бяха учени да спазват заповедите Божии и да ходят правдиво пред Него“⁹. Тези млади мъже отиват на война, използвайки Христовите добродетели като оръжие срещу врага. Президент Томас С. Монсън ни напомня, че „поканата за смелост идва постоянно при всеки от нас. През всеки ден от нашия живот ни трябва смелост – не само за моментни събития, а най-често при вземане на решения или реагиране на обстоятелства около нас“¹⁰.

Нашите деца слагат духовни доспехи, когато установяват модели на лично ежедневно ученичество. Вероятно подценяваме способността на децата в осъзнаването на идеята за ежедневното ученичество. Президент Хенри Б. Айринг ни съветва: „започнете отрано и бъдете постоянни“¹¹. И така, третият ключ, чрез който ще помагаме на децата да се учат да устояват на греха, е в много ранна възраст да започваме с любов да им преподаваме основни евангелски учения и принципи – взети от Писанията, Символът на вярата, брошурата *За укрепването на младежите*, песните от Неделното училище за деца и личните ни свидетелства – които ще водят децата към Спасителя.

Създаването на навици за редовна молитва, изучаване на Писанията, семейна домашна вечер и почитане на Бог в Господния ден води до пълнота, вътрешно постоянство и силни морални ценности, с други думи, до

духовна почтеност. В днешния свят, в който почтеността е почти на изчезване, децата ни заслужават да разбират какво е истинската почтеност и защо е така важна, особено, когато ги подготвяме да сключват и спазват свещени завети при кръщението и в храма. Както учим от *Проповядвайте Моето Евангелие*: „Спазването на обещанията подготвя хората (включително много младите хора) да сключват и спазват свещени завети“¹².

Старейшина Джефри Р. Холанд казва: „Когато говорим за спазване на завети, говорим за дълбоката същност на нашата цел в смъртността“¹³. Получаваме необикновена сила, когато сключваме и спазваме завети с нашия Небесен Отец. Противникът знае това и затова е направил неясна идеята за сключване на завети“¹⁴. Да помагаме на децата да разбират, сключват и спазват свещени завети е друг ключ към създаването на поколение, което устоява на греха.

Как да подготвяме децата си да сключват и спазват свещени завети, когато стъпят на пътеката на заветите и напредват по нея? Когато учим децата да спазват прости обещания, докато са малки, това ще им дава сили да спазват свещени завети по-късно в живота.

Нека ви дам един прост пример: По време на семейна домашна вечер един баща попитал: „Как се разбираме като семейство?“ Петгодишната Лизи се оплакала, че батко ѝ Кевин се заяжда с нея твърде много и наранява чувствата ѝ. Кевин с нежелание признал, че Лизи е права. Майката на Кевин го попитала какво може да прави, за да се разбира по-добре със сестра си. Кевин си помислил и решил да обещае на Лизи, че един цял ден няма да се заяжда с нея.

В края на следващия ден, когато всички се събрали за семейна молитва, бащата на Кевин го попитал как се е справил. Отговорът на Кевин бил: „Тате, спазих обещанието си!“ Лизи радостно се съгласила и семейството поздравило Кевин.

После майката на Кевин предложила, че щом може да спазва

обещанието си един ден, защо да не го направи за два дни? Кевин се съгласил да опита отново. Изминавали два дни и Кевин успял да спази обещанието си, а Лизи била още по-благодарна! Когато баща му го попитал защо толкова добре спазва обещанията си, Кевин казал: „Спазих обещанието си, защото казах, че ще го направя“.

Поредицата от малки, успешно спазени обещания води до почтеност. Постоянното спазване на обещания е духовна подготовка за децата за приемане на първия завет при кръщението и дара на Светия Дух, когато те сключват завет да служат на Бог и да спазват Неговите заповеди¹⁵. Обещанията и заветите са неразделими.

В Даниил учим за Седрах, Мисах и Авденаго, които отказват да се покланят на идола на цар Навуходоносор¹⁶. Царят ги предупреждава, че ще бъдат хвърлени в пламтяща огнена пещ, ако не се подчинят. Те не се съгласяват и казват:

„Ако е така, нашият Бог, на Когото ние служим, може да ни отърве от пламтящата огнена пещ. ...

но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим“¹⁷.

„Но ако не“. Помислете за значението на тези три думи и как са

свързани със спазването на сключените завети. За тези трима млади мъже подчинението не се основава на това да бъдат спасени. Дори и ако не бъдат спасени, те ще спазят обещанието си към Господ, защото са казали, че ще го направят. Това дали ще спазваме заветите никога не зависи от обстоятелствата. Тези трима млади мъже, точно като младите войни, са прекрасен пример за децата ни как да са устояват на греха.

Как тези примери могат да бъдат приложени в нашите домове и семейства? „Ред по ред, правило след правило“¹⁸ помагаме на децата да постигат успех малко по малко. Като спазват дадените обещания, те чувстват Духа в живота си. Старейшина Джозеф Б. Уъртлин учи, че „най-голямата награда за почтеността е постоянното спътничество на Светия Дух“¹⁹. Тогава „ще нараства увереността (на децата ни), когато (са) в присъствието Божие“²⁰. От почтеността произлиза едно дарено със сила поколение, което устоява на греха.

Братя и сестри, дръжте малките си деца близо, толкова близо, че да виждат ежедневното ви поведение на вярващи и да наблюдават как спазвате дадените обещания и

сключените завети. „Децата са изключителни подражатели и затова им давайте чудесни примери, на които да подражават“²¹. Наистина помагаме на едно поколение да се учи и израства в Господа така, че да може да устоява на греха обещание по обещание и завет по завет.

Свидетелствам, че Исус Христос води тази Църква. Като учите, водите и обичате децата както би го правил Спасителят, можете да получавате лично откровение, което ще ви помага да създадете и въоръжите смели, устояващи на греха деца. Моля се децата ни да повтарят словата на Нефи: „Ще ме направиш ли да треперя при появата на греха?“²² Свидетелствам, че нашият Спасител е платил за греховете на света²³ – защото каза, че ще го направи – и че ни обича повече, отколкото ние смъртните можем изобщо да си представим²⁴ – защото каза, че ще го направи. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръсел М. Нелсън, „Молба към моите сестри“, *Лиакхона*, ноем. 2015 г.
2. Мосия 5:15.
3. Вж. Послание на Яков 2:9.
4. 1 Нефи 15:24, вж. също Еламан 5:12.
5. Брус Р. Макконки, „Be Valiant in the Fight of Faith“, *Ensign*, ноем. 1974 г., с. 33, 34.
6. Учение и завети 68:25, 28.
7. Учение и завети 93:40.
8. Послание на Яков 4:7, вж. също Алма 19:33.
9. Алма 53:20–21.
10. Томас С. Монсън, „Бъдете силни и смели“, *Лиакхона*, май 2014 г., с. 67.
11. Хенри Б. Айринг, „Духовната подготовка: започнете отрано и бъдете постоянни“, *Лиакхона*, ноем. 2005 г., с. 37.
12. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба* 2004 г., с. 224.
13. Джефри Р. Холанд, „Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission“, *New Era*, ян. 2012 г., с. 2.
14. Вж. 1 Нефи 8:26–28.
15. Вж. Мосия 18:10.
16. Вж. Даниил 3.
17. Даниил 3:17–18.
18. 2 Нефи 28:30.
19. Джозеф Б. Уъртлайн, „Personal Integrity“, *Ensign*, май 1990 г.
20. Учение и завети 121:45.
21. Анонимен автор.
22. 2 Нефи 4:31.
23. Вж. 3 Нефи 27:14–15.
24. Вж. Йоан 15:13.

От старейшина Юн Хуан Чой
от Седемдесетте

Не се оглеждайте встрани, гледайте нагоре!

Нашата цел е да каним хората да дойдат в Христа и можем да изпълняваме тази цел, ако гледаме нагоре към Исус Христос.

Моята цел е да „каня другите да дойдат в Христа“¹. Това е също и ваша цел. Можем да изпълняваме тази цел, като гледаме нагоре към Исус Христос.

Бях кръстен заедно с моите родители, когато бях на 16 години. Моят по-малък брат Кюнгу Хуан, който беше на 14 години, се присъедини към Църквата чрез моя чичо Йънг Жик Лий и ни покани на църква. Всеки от 10-те членове на семейството ни принадлежеше към различна църква, затова бяхме щастливи да открием истината и искахме да споделяме щастието, което открихме в Евангелието на Исус Христос, след като се кръстихме.

Баща ми се вълнуваше най-много от всички да научава и споделя истината. Той ставаше рано сутрин и изучаваше Писанията в продължение на повече от два часа всеки ден. След работа почти всеки ден той посещаваше заедно с мисионерите наши роднини, приятели и съседи. Седем месеца след като бяхме кръстени, 23-ма от моите

близки и далечни роднини вече бяха станали членове на Църквата. Това бе последвано от чудото да видя как 130 души бяха кръстени през следващата година в резултат на мисионерските усилия на баща ми.

Семейната история също бе важна за него и той успя да събере информация за осем поколения от нашите предци. Оттогава плодовете на нашето семейно обръщане във вярата, започнало с моя 14 годишен брат, се умножиха по безброй начини не само сред живите, но и сред мъртвите. Като резултат на работата на баща ми и други хора, сега нашето родословно дърво включва 32 поколения, а също извършваме храмова работа по много разклонения. Днес съм удивен и чувствам голяма радост от това да свързвам предците ни с нашите потомци.

Президент Гордън Б. Хинкли е имал подобно преживяване в храма Кълъмбъс Охайо:

„Размишлявайки над живота на (моите прадедо, дядо и баща),

докато седях в храма, аз сведох поглед към моята дъщеря, към нейната дъщеря ... и нейните деца, мои правнуци. Изведнъж разбрах, че стоя точно в средата на тези седем поколения – три преди мен и три след мен.

В този свят дом през ума ми мина чувство за огромното ми задължение да предам всичко онова, което съм получил като наследство от моите предци, на поколенията след мен².

Всички ние сме част от едно вечно семейство. Нашата роля може да бъде повратна точка, при която могат да се случат значителни промени в положителна или отрицателна посока. Президент Хинкли продължава: „Никога *не си позволявайте* да се превърнете в слабо звено във веригата, свързваща поколенията“³.

Вашата вяност в Евангелието ще укрепва семействата ви. Какво можем да правим, за да бъдем силно звено в своето вечно семейство?

Един ден, няколко месеца след моето кръщение, чух някои членове да се критикуват един друг в църквата. Бях много разочарован. Прибрах се вкъщи и казах на баща ми, че може би не трябва повече да ходя на църква. Беше ми трудно да гледам как членове критикуват други хора по такъв начин. След като ме изслуша, баща ми ме научи, че Евангелието е било възстановено и е свършено, но членовете на Църквата все още не са, нито той самият, нито пък аз. Той категорично заяви: „Не губи вярата си заради хората около теб, а изграждай силна връзка с Исус

Христос. Не се оглеждай встрани, гледай нагоре!“

Гледай нагоре към Исус Христос – мъдрият съвет на моя баща укрепва вярата ми, когато имам трудности в живота. Той ме научи как да прилагам ученията на Христос, като ми четеше Неговите слова: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“⁴.

Докато ръководах мисия Вашингтон Сиатъл, валеше през много дни от годината. Въпреки това, на нашите мисионери беше казано да излизат навън и да проповядват в дъжда. Казвах им: „Излизайте навън в дъжда, гледайте към небето, отваряйте устите си и пийте! Когато гледате нагоре, ще бъдете укрепвани да говорите с всички, без да се страхувате“. Това беше символичен урок за тях да гледат нагоре, когато срещат трудности, дори и след мисията. Моля ви, не опитвайте това в замърсени райони.

Докато още служех в мисия Сиатъл, получих телефонно обаждане от най-големия си син Сънбийм, който е пианист. Той каза, че ще има привилегията да свири в Карнеги хол в Ню Йорк, тъй като бе спечелил международен конкурс. Ние бяхме изключително щастливи и се вълнувахме за него. Въпреки това, през онази вечер, докато се молеше с благодарност, жена ми осъзна, че няма да можем да отидем на неговото участие и каза на Небесния Отец нещо подобно: „Небесни Отче, благодарна съм за благословията, която даде на Сънбийм. Между другото, съжалявам че няма да мога да отида. Щях да отида, ако бе дал тази благословия преди или след тази мисия. Не се оплаквам, но изпитвам леко чувство на съжаление“.

Скоро след като приключи молитвата си, тя чу ясен глас: „Точно защото нямаш възможност да отидеш, на сина ти беше дадена тази привилегия. Би ли искала да беше обратното?“

Жена ми бе изненадана. Тя знаеше, че децата ще бъдат благославяни поради вярната работа на техните родители в Господното царство,

но за пръв път разбра своята роля толкова ясно. Тя отговори на Бог веднага: „Не, не, няма проблем да не отида. Нека той да има тази чест“.

Скъпи братя и сестри, за нас не е лесно да разпознаваме любовта на Небесния Отец, когато гледаме с нашите човешки очи, защото първо виждаме неудобство, загуба, трудности или самота. От друга страна, можем да осъзнаваме колко сме благословени, ако гледаме нагоре. Бог ни е разкрил: „И когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на който тя се основава“⁵. Всички вие, които се отправяте в *каквато и да било служба на Бог*, знайте, че чрез вас Той благославя вашите предци и поколенията след вас.

Днес съм благодарен да видя, че много от членовете на нашите семейства вярно следват пътя на заветите, но се натъквам, като си представям, че някой може да не е сред нас. Старейшина М. Ръсел Балард казва: „Ако изберете да станете неактивни или да напуснете възстановената Църква на Исус Христос на светиите

от последните дни, къде ще отидете? Какво ще правите? Решението да „не ход(ите) вече“ с членовете на Църквата и избраните от Господ ръководители ще има дълготрайно влияние, което не винаги може да бъде разбрано веднага“⁶. Президент Томас С. Монсън ни насърчава: „Нека винаги избираме по-трудното правилно, вместо по-лесното грешно“⁷.

Никога не е твърде късно да погледнем нагоре към Исус Христос. Той винаги ще ви приеме с отворени обятия. Има поколения преди нас и след нас, които разчитат ние да следваме Христос, за да можем да бъдем вечно Божие семейство.

Когато бях освободен от призованието ми като президент на кол, синовете ми се вълнуваха, че ще можем да прекарваме повече време заедно. Три седмици по-късно бях призован като седемдесетник. Отначало си мислех, че те ще се разочароват, но смиреният отговор на най-малкия ми син беше: „Татко, не се притеснявай. Ние сме вечно семейство“. Колко проста и ясна истина! Аз бях леко притеснен,

защото се оглеждах встрани първо в този смъртен живот, а моят син беше щастлив, защото не гледаше встрани, а нагоре, с очи, отправени към вечността и Господните цели.

Невинаги е лесно да гледаме нагоре, когато родителите ни се противопоставят на Евангелието, когато сме членове на малка Църковна единица, когато сме все още несемейни, въпреки най-отдадените ни усилия да сключим брак, когато някое от децата ни се е отклонило от пътя, когато имаме физически или емоционални проблеми, когато страдаме поради бедствия и т.н. Дръжте се за вярата си в тези трудни моменти. Гледайте нагоре към Христос за сила, стабилност и изцеление. Чрез силата на Единението на Исус Христос „всички неща ще действат заедно за (ваше) добро“⁸.

Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Спасител и Изкупител. Когато следваме нашия жив пророк, президент Томас С. Монсън, ние гледаме нагоре към Исус Христос. Когато се молим и изучаваме Писанията ежедневно и с искрено намерение вземаме от причастието всяка седмица, ние придобиваме силата *винаги* да гледаме нагоре към Него. Щастлив съм да бъда член на тази Църква и да съм част от едно вечно семейство. Обичам да споделям това прекрасно Евангелие с хората. Нашата цел е да каним хората да дойдат в Христа и можем да изпълняваме тази цел, ако гледаме нагоре към Исус Христос. Смирено свидетелствам за тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., с. 1.
2. *Учения на президентите на Църквата: Гордън Б. Хинкли* 2016 г., с. 86.
3. Гордън Б. Хинкли, „Keep the Chain Unbroken“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 30 ноем., 1999 г., с. 3, speeches.byu.edu, курсив добавен).
4. Учение и завети 6:36.
5. Учение и завети 130:21.
6. М. Ръсел Балард: „При кого да отидем?“ *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 91.
7. Томас С. Монсън: „Избори“ *Лиакхона*, май 2016 г., с. 86.
8. Учение и завети 100:15.

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Дух Свети, води ни!

Чрез божествено назначение, Светият Дух ни вдъхновява, свидетелства, учи и подтиква да ходим в Господната светлина.

Братя и сестри, аз, както и всички вие, осъзнавам, че ставаме свидетели на ускорянето на Господното дело чрез президент Томас С. Монсън и неговото послание тази сутрин. Президент Монсън, ние ви обичаме, подкрепяме ви и винаги се молим за вас, „наш скъп пророк“¹.

Почувствахме как Духът се излива върху нас тази събота и неделя. Вие имахте възможността да почувствате Господния Дух, без значение дали сте тук в тази голяма зала, гледате в домовете си или сте събрани в сгради за събрания в отдалечени части на света. Този Дух потвърждава в сърцата и умовете ви преподадените истини по време на тази конференция.

Обмислете думите на този познат химн:

*Дух Свети, води ни днес,
що е правда ни учи.
Благ свидетел за Христос,
Ти душите озари*².

Чрез откровение от последните дни знаем, че Божеството се състои от три отделни личности: нашия Небесен Отец, Неговия Единороден син, Исус Христос и Светия Дух. Знаем, че „Отец има тяло от плът и

кости тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също; но Светият Дух няма тяло от плът и кости, а е личност от Духа. Ако не беше тъй, Светият Дух нямаше да може да обитава в нас“³.

Моето послание днес е съсредоточено върху важността на Светия Дух в живота ни. Нашият Небесен Отец знаел, че в земния живот сме щели да се сблъскаме с трудности, изпитания и безпокойство; Той знаел, че ще водим тежка борба с трудните въпроси, разочарованията, изкушенията и слабостите. Той ни дава Светия Дух, за да ни

предостави сила и божествено напътствие в земния живот.

Светият Дух ни свързва с Господ. Неговото божествено назначение е да ни вдъхновява, свидетелства, учи и подтиква да ходим в Господната светлина. Имаме свещената отговорност да се учим да разпознаваме Неговото влияние в живота ни и да реагираме съобразно.

Помнете какво ни обещава Господ: „Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост“⁴. Обичам това обещание. Радостта, която изпъва душите ни, води със себе си една вечна перспектива в противовес на съществуването ден за ден. Тази радост представлява мира сред трудности и душевна болка. Тя осигурява утеха и смелост, разкрива истините на Евангелието и увеличава нашата любов към Господ и всички Божии чедра. Въпреки че нуждата от подобни благословии е така голяма, хората в света са ги забравили и захвърлили.

Когато вземаме от святото причастие всяка седмица, сключваме завет да „си спомня(ме) винаги за Него“, Господ Исус Христос и Неговата единителна жертва. Когато спазваме този свещен завет, ни е дадено обещанието, че „може винаги да има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“⁵.

Как да правим това?

Първо, стремим се да живеем така, че да сме достойни за Духа.

Светият Дух съпътства хората, които „са внимателни да си спомнят за Господа техния Бог ден след ден“⁶. Господ ни съветва, че трябва „да остави(м) настрана нещата от този свят и да търси(м) нещата от един по-добър“⁷, защото „Духът Господен не обитава несвети храмове“⁸. Трябва винаги да се опитваме да спазваме Божиите закони, да изучаваме Писанията, да се молим, да посещаваме храма и да живеем предано според тринадесетата точка от Символа на вярата: „да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на всички хора“.

Второ, трябва да имаме желание да приемем Духа.

Господ ни обещава: „Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти и Който ще обитава в сърцето ти“⁹. Започнах да разбирам тези думи, когато бях млад мисионер в Скоч Плеинс, Ню Джърси. Една гореща юлска

утрин колегата ми и аз решихме да проверим една препоръка за контакт от Храмовия площад. Почукахме на вратата на дома на Елуъд Шафър. Госпожа Шафър учтиво ни отпрати.

Докато затваряше вратата, почувствах, че трябва да направя нещо, което не бях правил никога преди това, нито пък някога след това! Бутнах си крака, препречвайки вратата и попитах: „Има ли някой друг, който би проявил интерес към посланието ни?“ Нейната 16-годишна дъщеря, Марти, проявяваше интерес и тъкмо предния ден се беше молила за напътствие. Марти се срещаше с нас и с времето майка ѝ започна беседите. И двете се присъединиха към Църквата.

В резултат на кръщението на Марти, 136 човека, включително много нейни роднини, са се кръстили и сключили евангелски завети. Колко благодарен съм, че послушах Духа и бутнах крака си, възпирайки

вратата през онзи горещ юлски ден! Марти и някои от нейните скъпи роднини са тук днес.

Трето, трябва да разпознаваме Духа, когато дойде.

От опит знам, че Духът най-често обхваща чрез чувствата. Вие го чувствате с познати за вас думи, които имат смисъл за вас и които ви подтикват. Помислете върху реакцията на нефитите, докато слушали как Господ се моли за тях: „И множеството чу и засвидетелства това; и сърцата им се отвориха, и те разбраха в сърцата си словата, които Той произнесе в молитвата Си“¹⁰. Те почувстваха в сърцата си думите на Неговата молитва. Гласът на Светия Дух е тих и нежен.

В Стария завет Илия се съревновава с Вааловите пророци. Пророците очаквали „гласът“ на Ваал да се спусне на земята като гръмотевица и да запали тяхното жертвоприношение с огън. Но нямало нито глас, нито огън¹¹.

По-късно Илия се моли. „И, ето, Господ минаваше и силен вятър цепеше хълмовете и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не беше във вятъра. А след вятъра имаше земетресение, но Господ не беше в земетресението.

А след земетресението – огън, но Господ не беше в огъня. А след огъня – тих и нежен глас“¹².

Познат ли ви е този глас?

Президент Монсън учи: „Нека изучаваме езика на Духа, докато следваме курса на живота“¹³. Духът използва думи, които „усещаме“. Тези чувства са нежни, леко побутване да действваме, да направим нещо, да кажем нещо, да отвърнем по определен начин. Способността ни да усещаме намалява, ако сме небрежни или равнодушни в нашето поклонение и ако светските стремежи ни привличат и ни правят безчувствени. Нефи казва следното на Ламан и Лемуил: „Вие чувате гласа му от време на време; и той ви е говорил с тих, мек глас, но вие бяхте безчувствени и не можяхте да почувствате словата Му“¹⁴.

Миналия юни бях на назначение в Южна Америка. Имахме натоварен

10-дневен график с посещения в Колумбия, Перу и Еквадор. Изключително силно земетресение беше убило стотици, ранило десетки хиляди, засегнало и унищожило домове и общности в еквадорските градове Портовиехо и Манта. Почувствах се подтикнат да добавя към графика ни посещение на членове от тези градове. Не бяхме сигурни дали ще успеем да стигнем там, поради разрушените пътища. Всъщност ни беше казано, че няма как да стигнем до там, но подтикът не ме изоставяше. Затова бяхме благословени и успяхме да посетим и двата града.

В резултат на краткото предизвестие, очаквах, че само няколко свещенически ръководители ще се присъединят към набързо организирания събрания. Въпреки това, когато пристигнахме във всеки колов център, намирахме сградите за събрания претъпкани. Сред посетителите бяха най-силните членове в района, пионерите, които бяха

останали верни на Църквата, насърчавайки другите да се присъединят към тяхното поклонение и да чувстват Духа в своя живот. На предните редове седяха членовете, които бяха изгубили близки и съседи в земетресението. Почувствах се подтикнат да оставя апостолска благословия върху всички присъстващи, една от моите първи благословии. Въпреки че бях застанал в предната част на стаята, сякаш ръцете ми се намираха на главите на всеки един от тях и чувствах Господните думи да се изливат.

Но това не беше краят. Чувствах се подтикнат да им говоря така както Исус Христос е говорил на хората в Америка, когато им се явил. „Той взе малките им деца... и ги благослови, като се молеше на Отца за тях“¹⁵. Бяхме в Еквадор, бяхме на разположение на нашия Отец и това бяха Неговите деца.

Четвърто, трябва да действаме според *първоначалния* подтик.

Спомнете си думите на Нефи. „И аз бях воден от Духа, без да зная предварително нещата, които трябваше да извърша – казва той. – При все това аз продължих“¹⁶.

Това трябва да правим и ние. Трябва да сме уверени в нашите първи подтици. Понякога твърде много мислим – чудим се дали чувствата са духовно впечатление или просто нашите собствени мисли. Ако започнем многократно да проявяваме неувереност относно чувства ни, а на всеки от нас се е случвало, пропъждаме Духа и поставяме под съмнение божественния съвет. Пророкът Джозеф Смит казва: „Ако се вслушвате в първите получени подтици, ще постъпвате правилно в 9 от 10 случаи“¹⁷.

И сега едно предупреждение: не очаквайте големи последствия от това, че сте последвали напътствие на Светия Дух. Не забравяйте, че вършите делото на тихия и нежен глас.

Докато служих като президент на мисия в Ню Йорк Сити, посетих

светлини и, нека добавя, че сме изключително благодарни за тях. Господният начин не е толкова очевиден, но също изисква такава бърза реакция. Господ познава нуждите на Своите чедра и знае кой е подготвен да се притече на помощ. Ако в нашите сутрешни молитви засвидетелстваме на Господ, че сме готови, Той ще ни призовава да действаме. И ако следваме напътствията Му, Той ще се обръща към нас отново и отново и ние ще осъзнаем, че изпълняваме това, което президент Монсън нарича „Господното поръчение“¹⁹. Ние ще бъдем част от екипа за оказване на първа духовна помощ свише.

Ако обръщаме внимание на получаваните подтици, ние ще израстваме в духа на откровението и ще получаваме повече вдъхновение от Духа прозрения и напътствия. Господ казва: „Уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро“²⁰.

Нека да вземем присърце Господния призив: „держайте, защото Аз ще ви направлявам“²¹. Той ни ръководи чрез Светия Дух. Нека живеем близо до Духа, като действаме бързо според първоначално получените подтици и осъзнавайки, че те идват от Бог. Свидетелствам за силата на Светия Дух да ни насочва, предпазва и винаги да бъде с нас, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Боже, пророка ни благослови“, *Химни*, № 16.
2. „Дух Свети, води ни!“, *Химни*, № 89.
3. Учение и завети 130:22.
4. Учение и завети 11:13.
5. Учение и завети 20:77.
6. Алма 58:40.
7. Учение и завети 25:10.
8. Еламан 4:24.
9. Учение и завети 8:2.
10. 3 Нефи 19:33.
11. Вж. 1Нефи 8:26–29.
12. 3 Царете 19:11–12.
13. Томас С. Монсън, „The Spirit Giveth Life“, *Ensign*, май 1985 г., с. 70.
14. 1 Нефи 17:45.
15. 3 Нефи 17:21.
16. 1 Нефи 4:6–7.
17. Вж. Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet*, 1989 г., с. 103.
18. Учение и завети 85:6.
19. Томас С. Монсън, „Да учим, да вършим, да бъдем“, *Лиахона*, ноем. 2008 г., с. 62.
20. Учение и завети 11:12.
21. Учение и завети 78:18.

един ресторант с мисионерите в Бронкс. Едно младо семейство дойде и седна до нас. Те изглеждаха напълно подготвени да приемат Евангелието. Наблюдавах как мисионерите продължаваха да си разговарят с мен, след което забелязах, че семейството приключи с храненето и се измъкна през вратата. След това казах: „Старейшини, днес ще научим добър урок. Вие видяхте прекрасното семейство, което дойде в ресторанта. Какво трябваше да направим?“

Един от старейшините отговори бързо: „Мина ми през ума да стана и да отида да ги заговоря. Почувствах подтица, но не го последвах“.

„Старейшини – казах аз – винаги трябва да действаме според първоначално получения подтик. Нежното побутване, което си усетил, е бил Светият Дух!“

Първоначалните подтици са истинско вдъхновение от небесата.

Когато небесата ни потвърждават и свидетелстват, трябва да разпознаваме подтиците и да не им позволяваме да ни се изплъзнат. Много често Духът е този, който ни вдъхновява да окажем помощ на нуждаещите се, особено сред нашите близки и приятели. Така „тихият, мек глас, чийто шепот преминава и прониква през всички неща“¹⁸ ни показва възможности да преподаваме Евангелието, да споделяме свидетелството си относно Възстановяването и Исус Христос, да подкрепяме и да полагаме грижи и да предлагаме избавление на някое от безценните Божии чедра.

Приемайте това все едно сте част от екип за оказване на първа помощ. В повечето общности, хората за оказване на първа помощ при трагедии, катастрофи или бедствия са пожарникарите, полицаите, парамедиците. Те пристигат със своите сигнални

От старейшина Л. Уитни Клейтън
От Президентството на седемдесетте

Каквото ви каже, направете

Когато вземем решението да вършим „каквото и да (ни) каже (Бог)“, ние обещаваме искрено да съгласуваме нашето всекидневно поведение с Божията воля.

Спасителят извършва първото Си записано чудо на една сватба в Кана Галилейска. Там са също Неговата майка Мария и учениците Му. Мария явно чувства известна отговорност за успеха на угощението. По време на празненството възниква проблем – на домакините на сватбата им свършва виното. Мария е притеснена и отива при Исус. Те говорят за кратко, после Мария се обръща към слугите и казва:

„Каквото ви каже, направете.

А там имаше шест каменни делви. ... (Тези делви не се използват за съхранение на питейна вода, а за церемониални измивания съгласно закона на Моисей.)

Исус каза (на слугите): Напъгнете делвите с вода. И ги напъгнах догоре.

Тогава им каза: Налейте сега и занесете на настойника на угощението. И те занесоха.

(После) настойникът на угощението вкуси от водата, превърната на вино¹ и изразява изненада, че най-доброто вино е поднесено толкова късно на угощението¹.

Обикновено си спомняме това събитие, защото превръщането на водата във вино е едно от проявление на Божията сила – едно чудо. Това е важно послание, но в разказа на Йоан има още едно важно послание. Мария е „скъпоценен и избран създ“,² призвана от Бог да роди, отхрани и отгледа Божия Син. Тя знае за Него повече от който и

да е на земята. Тя знае истината за чудодейното Му раждане. Тя знае, че Той е без грях и че „не говореше като другите хора, нито можеха да Го поучават, защото Той нямаше нужда да бъде поучаван от никой човек“³. Мария познава изключителната Му способност да решава проблеми, включително лични такива, като осигуряването на вино за сватбено угощение. Тя чувства непоклонима увереност в Него и в Неговата божествена сила. В нейното просто, директно указание към слугите няма уговорки, няма условия, няма ограничения: „Каквото ви каже, направете“.

Мария е млада жена, когато ангелът Гавриил се явява пред нея. Първоначално тя се смущава да бъде наречена „благодатна“ и „благословена ... измежду жените ... и размишляваше какъв ли ще е този поздрав“. Гавриил я уверява, че няма за какво да се бои, новината, която ѝ носи, е добра. Тя ще „зачене в утробата си ... Син на Всевишния“ и „ще роди син, ... (който) ще царува над Якововия дом до века“.

Мария се учудва на глас: „Как ще стане това, тъй като мъж не познавам?“

Ангелът обяснява, но само накратко, потвърждавайки ѝ, че „за Бога няма нищо невъзможно“.

Мария смирено отговаря, че ще направи това, което поиска Бог, без да изисква да узнае подробностите, въпреки че несъмнено има безброй въпроси относно последствията на това в нейния живот. Тя посвещава себе си без да разбира точно защо Той иска това от нея или как ще се получат нещата. Приема безусловно Божието слово и то предварително,⁴ с малко познание за това, което предстои. Просто уповавайки се на Бог, Мария казва: „Ето Господнята слутиня пред тебе; нека ми бъде според твоите думи“⁵.

Когато вземем решението да вършим „каквото и да (ни) каже (Бог)“, ние обещаваме искрено да съгласуваме нашето всекидневно поведение с Божията воля. Такива обикновени действия, като това да изучаваме Писанията ежедневно, да постим

редовно и да се молим с искрено намерение, водят до увеличаване на духовната ни способност да отговаряме на изискванията на смъртността. Във времето, обикновените навици, породени от убеждение, водят до чудотворни резултати. Те превръщат вярата ни от нещо малко в нещо с огромна сила за добро в живота ни. Тогава, когато в живота ни идват проблеми, тази вкорененост в Христос осигурява непоклатимост за душите ни. Бог укрепва слабостите ни, увеличава радостта ни и прави „всичко (да) съдейства за (наше) добро“⁶.

Преди няколко години говорих с един млад епископ, който прекарва часове всяка седмица в интервюта с членове на района си. Той забеляза нещо удивително. Проблемите, с които се сблъскват членовете на неговия район, казва той, са същите като на членовете на Църквата навсякъде – проблеми като как да създадат щастливо семейство, затруднения с балансирането на работа, семейство и църковни задължения; проблеми със Словото на мъдростта, намиране

на работа, порнография или получаване на мир относно позицията на Църквата или въпрос от историята, който не разбират.

Неговият съвет към членовете на района често включва завръщане към обикновените начини да упражняваме вярата си, като изучаване на Книгата на Мормон, – както президент Томас С. Монсън ни посъветва да направим – плащане на десетък и отдадена служба в Църквата. Често обаче реакцията им към такива съвети е скептична: „Не съм съгласен с теб, епископе. *Всички* ние знаем, че това са добри неща. Говорим за тези неща *непрекъснато* в Църквата. Но не съм сигурен, че ме разбираш. Каква връзка има извършването на което и да е от *тези* неща с *моите* проблеми?“

Хубав въпрос. С времето двамата с този млад епископ сме забелязали, че онези, които съзнателно вършат „малки и прости“ неща⁷ – подчинявайки се по привидно малки начини – са благославяни с вяра и сила, които надвишават многократно

реалните действия на подчинение и, всъщност, може да изглеждат съвсем несвързани с тях. Може да изглежда трудно да се направи връзка между основните ежедневни действия на подчинение и решенията на големите сложни проблеми, с които се сблъскваме. Но те *наистина* са свързани. От личен опит знам, че правилното изпълнение на малките, породени от вяра, ежедневни навици е най-добрият начин да укрепваме себе си против житейските трудности, каквито и да са те. Малките породени от вяра действия, дори и когато изглеждат незначителни или изцяло несвързани с конкретните проблеми, които ни терзат, ни благославят във *всичко*, което вършим.

Помислете си за Нееман, който бил „военачалникът на сирийския цар“ и „човек велик и почитан“, но бил болен от проказа. Една слугиня му разказва за един пророк на Израил, който може да изцели Нееман и така той отпътува, придружен от слуги, войници и дарове за Израил, като накрая пристига в дома на Елисей. Слугата на Елисей, не самият Елисей, уведомява Нееман, че Господната заповед е „иди, окъпи се седем пъти в (река) Йордан“. Едно просто действие. Вероятно простата рецепта се струва на могъщия войн толкова нелогична, елементарна или под достойнството му, че той намира самото предложение за обидно. Най-малкото, указанията на Елисей се струват нелогични на Нееман, така че той „се разгневи и си отиде“.

Но слугите на Нееман внимателно се обръщат към него и отбелязват, че той би направил „нещо голямо“, ако Елисей го бе поискал от него. Те отбелязват, че тъй като от него се иска да изпълни само една малка задача, не трябва ли да я изпълни, дори и да не разбира защо. Нееман преосмисля реакцията си и вероятно скептично, но покорно „слезе и се потопи седем пъти в Йордан“ и по чудо бива очистен⁸.

Някои награди за подчинението наистина идват бързо, други идват чак след като бъдем изпитани. В

Скъпоценен бисер четем за неуморното усърдие на Адам при спазването на заповедта да принася жертви. Когато ангелът пита Адам защо принася жертви, той отговаря: „Не знам, обаче Господ ми заповяда“. Ангелът обяснява, че неговите жертви са „едно подобие на жертвата на Единородния на Отца“. Но това обяснение е дадено само след като Адам в продължение на „много дни“ проявява отдадеността си да се подчинява на Господ, без да знае *защо* е трябвало да принася тези жертви⁹.

Бог винаги ще ни благославя за постоянното ни подчинение на Неговото Евангелие и преданост на Неговата Църква, но рядко ще ни показва

предварително Своето разписание за получаване на тези благословии. Той не ни показва от началото цялата картина. Ето тук е мястото на вярата, надеждата и упованието в Господ.

Бог ни моли са останем с Него – да се уповаваме на Него и да Го следваме. Той ни умолява да не „оспорва(ме) за това, че не вижда(ме)“. Той ни предупреждава, че не трябва да очакваме от небесата лесни отговори или бързи решения. Нещата се получават, когато сме непоклитими през изпитанието на вярата ни, независимо колко трудно за понасяне може да е това изпитание или колко бавно може да дойде отговорът¹⁰. Не говоря за „сляпо подчинение“, ¹¹ а за съзнателна увереност

в съвършената любов и съвършеният избран от Господ момент.

Изпитанието на нашата вяра *винаги* ще включва това да оставаме предани на простите, ежедневни породени от вяра действия. Тогава и само тогава Той ни обещава, че ще получим божествения отговор, за който копнеем. Само след като сме доказали готовността си да вършим това, което моли Той, без да изискваме да узнаем кога, как и защо, ще „пожъне(м)“ наградите за вярата си и усърдието си, търпението и дълготърпението си¹². Истинското подчинение приема Божиите заповеди безусловно и предварително¹³.

Всеки ден, съзнателно или не, ние всички избираме „на кого да служи(м)“¹⁴. Ние показваме решението си да служим на Господ, като с вяра се занимаваме с ежедневни действия на отдаденост. Господ ни обещава, че ще насочва пътеките ни,¹⁵ но за да Го прави, ние трябва да вървим с увереността, че Той знае пътя, защото Той *е* „пътят“¹⁶. Трябва да напълним нашите кани с вода до ръба. Когато се уповаваме на Него и Го следваме, животът ни се променя като водата във вино. Ние ставаме нещо повече и по-добро от това, което иначе бихме могли да бъдем. Уповавайте се на Господ и „каквото ви каже, направете“. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 2:5–9; вж. също Йоан 2:10.
2. Алма 7:10.
3. Превод на Джозеф Смит, Матей 3:25 (в Ръководство към Писанията).
4. Вж. Джефри Р. Холанд, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997 г., с. 18.
5. Вж. Лука 1:26–38.
6. Римляните 8:28; Учение и завети 90:24.
7. Алма 37:6.
8. Вж. 4 Царете 5:1–14.
9. Вж. Моисей 5:5–11.
10. Вж. Етер 12:6.
11. Вж. Бойд К. Пакър, „Agency and Control“, *Ensign*, май 1983 г., с. 66–68; Robert C. Oaks, „Believe All Things“, *Ensign*, юли 2005 г., с. 30–33.
12. Алма 32:43.
13. Вж. Джефри Р. Холанд, *Christ and the New Covenant*, с. 18.
14. Исус Навин 24:15
15. Вж. Притчи 3:6.
16. Йоан 14:6.

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Божеството и плана на спасение

Тъй като разполагаме с истината за Божеството и нашите взаимоотношения с Тях, ние разполагаме с най-добрата пътна карта, която да ни води в нашето житейско пътуване.

I.

Първата точка от символа на вярата гласи: „Ние вярваме в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му Исус Христос, и в Светия Дух“. Заедно с

други християни вярваме в Отца, Сина и Светия Дух, но това, което вярваме за Тях е различно от техните вярвания. Ние не вярваме в така нареченото от християнския свят

учение за Светата Троица. В своето Първо видение, Джозеф Смит вижда две отделни личности, две същества, и по този начин се изяснява, че преобладаващите тогава вярвания за Бог и Божеството не са истина.

В разрез с вярването, че Бог е една неразбираема и неопознаваема мистерия, е истината, че естеството на Бог и нашите взаимоотношения с Него може да бъде опозната; това е ключът към всичко друго в нашето учение. В Библията е записана великата застъпническа молитва, в която Той казва: „това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3).

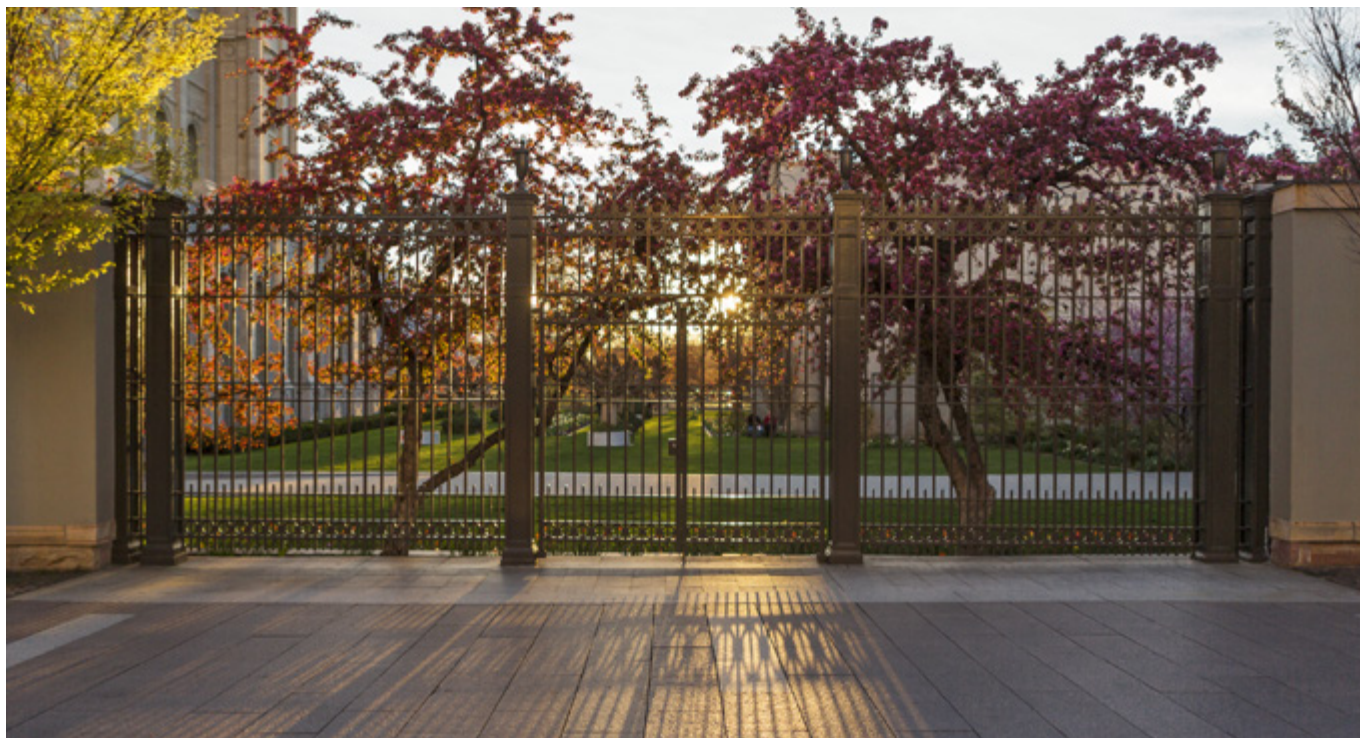
Усилието в опознаване на Бог и Неговото дело е започнало преди смъртността и няма да приключи тук. Пророкът Джозеф Смит учи: „Ще мине дълго време, след като сте преминали през завесата, преди да научите... всичките принципи на възвисяването“¹. Ние градим върху знанието, което сме получили в доземния свят на духовете. Затова, в опит да научи израилтяните за естеството на Бог и Неговите взаимоотношения с чедата Му, пророк Исайя заявява, според записаното в Библията:

„И така, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него? ...

Не знаете ли? Не сте ли чули? Не ви ли е било известно отначало? От основаването на земята не сте ли разбрали?“ (Исайя 40:18, 21).

Ние знаем, че тримата члена на Божеството са три отделни и различни Личности. Знаем това от следните напътствия, дадени на Пророка Джозеф Смит: „Отец има тяло от плът и кости тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също; но Светият Дух няма тяло от плът и кости, а е личност от Духа. Ако не беше тъй, Светият Дух нямаше да може да обитава в нас“ (У. и З. 130:22).

Колкото до върховната позиция на Бог Отец в Божеството, както и изпълняваните от всеки един роли, Пророкът Джозеф обяснява:

„Всеки, който е видял небесата да се отварят, знае, че там има три Личности, които държат ключовете на силата и един е Вседържател над всички. ...

... Тези Личности ... са наречени първият Бог, Творецът; вторият Бог, Изкупителят; и третият Бог, Свидетелят или Завещателят.

Да председателства като Глава или Вседържител (е) сферата на Отца, Исус като Ходатая и Светият Дух като Свидетел или Завещател“².

II. Планът

Разбираме нашите взаимоотношения с членовете на Божеството чрез разкритата ни информация за плана на спасение.

Въпроси като: „Откъде сме дошли?“ „Защо сме тук?“ и „Къде отиваме?“ намират отговор в това, което Писанията наричат „план за спасение“, „великия план на щастието“ или „плана на изкуплението“ (Алма 42:5, 8, 11). Евангелието на Исус Христос е основополагащо в този план.

Като духовни чеда на Бог, в едно съществуване преди смъртността, ние сме желаели да постигнем

нашата съдба – вечния живот – като сме се развили възможно най-много без да имаме опит с физическо тяло. За да предостави тази възможност, нашият Небесен Отец ръководи Сътворението на света, в който свят, лишени от нашия спомен за доземното ни съществуване, ние можем да покажем нашата готовност да спазваме Неговите заповеди, да получим опит и да се развиваме чрез останалите трудности на смъртния живот. Но в процеса на това земно преживяване и в резултат на Падението на нашите първи родители, ние сме подложени на духовна смърт, като бъдем отделени от Божието присъствие, бъдем омърсени с грях и бъдем подложени на физическа смърт. Планът на Отца предвижда всички тези пречки и предоставя начини за преодоляването им.

III. Божеството

Вече знаейки каква е целта на великия Божий план, сега ще разгледаме съответните роли на тримата члена на Божеството в този план.

Ще започнем с едно учение в Библията. При своето заключение на второто послание към Коринтяните,

апостол Павел привидно не на място споменава Божеството, състоящо се от Отца, Сина и Светия Дух: „Благодатта на Господ Исус Христос и любовта на Бога, и общението³ на Светия Дух да бъдат с всички вас“ (2 Коринтяните 13:14).

Този библейски стих представя Божеството и споменава всеопределящата и мотивираща любов на Бог Отец, милостивата и спасителна мисия на Исус Христос и общението на Светия Дух.

Бог Отец

Всичко започва с Бог Отец. Въпреки че знаем сравнително малко за Него, това, което знаем, е решаващо за разбирането на Неговата върховна роля, нашите взаимоотношения с Него и ръководната Му роля в плана на спасение, Сътворението и всичко, което ги следва.

Както пише старейшина Брус Р. Макконки малко преди смъртта си: „В пълния и окончателен смисъл на думата, съществува само един истинен и жив Бог. Той е Отца, Всевишният Елохим, Върховната Личност, Творецът и Повелителят на Вселената“⁴. Той е Богът и Отецът и на Исус

Христос, и на всички нас. Президент Дейвид О. Маккей учи, че „първата основополагаща истина, преподавана от Исус Христос е следната: зад, над и отвъд всичко стои един Бог Отец, Господ на небесата и земята“⁵.

Това, което знаем за естеството на Бог Отец, най-вече научаваме от служението и ученията на Неговия Единороден Син, Исус Христос. Както веднъж казва старейшина Джефри Р. Холанд, една от върховните цели на служението на Исус е да разкрие на смъртните „какво представлява Бог, нашият Небесен Отец, ... да разкрие и доближи до нас истинското естество на Неговия Отец, нашият Отец в Небесата“⁶. Библията съдържа свидетелството на апостолите, че Исус е „свършен образ“ на личността на Неговия Отец (Евреите 1:3), което допълва следното учение на самия Исус: „Който е виждал Мене, видал е Отца“ (Йоан 14:9).

Бог Отец е Баща на нашите духове. Ние сме Неговите чедата. Той ни обича и всичко, което Той върши, има за цел нашата вечна полза. Той

е авторът на плана на спасение и чрез Неговата сила този план реализира своите цели за безкрайната слава на Неговите чедата.

Синът

За смъртните, най-явният член на Божеството е Исус Христос. Едно отлично доктринално изложение на Първото президентство от 1909 г. заявява, че Той е „първородният сред всички синове Божии – първородният в духа и единородният в плътта“⁷. Синът, най-великият от всички, е избран от Отца да осъществи плана на Отца – да упражнява силата Му в създаване на безброй светове (вж. Моисей 1:33) и да спаси чедата Божий от смъртта чрез Своето възкресение и от греха чрез Своето Единение. Тази „върховна жертва“ с основание е наречена „най-важното постижение в цялата земна история“⁸.

В много редките и свети случаи, когато Бог лично представя Сина, Той казва: „Този е Моят възлюблен Син; Него слушайте“ (Марк 9:7; Лука 9:35; вж. също 3 Нефи 11:7; Джозеф

Смит – История 1:17). По този начин, именно Исус Христос, като Йехова, Господ Бог на Израил, говори на и чрез пророците⁹. Затова, когато Исус се явява на нефитите след Своето възкресение, Той представя Себе Си като „Богът на цялата земя“ (3 Нефи 11:14). Затова Исус често говори на пророците от Книгата на Мормон и на светиите от последните дни като „Отец и Сина“, звание, което се обяснява в доктриналното изложение на Първото президентство и Кворума на дванадесетте, издадено само преди 100 години¹⁰.

Светият Дух

Третият член на Божеството е Светият Дух, също известен като Духа Господен и Утешителя. Той е член на Божеството, който реализира личното откровение. Като личност от Духа (вж. У. и З. 130:22), Той може да обитава в нас и да изпълнява основната роля на връзка между Отца и Сина и чедата Божии на земята. Много стихове учат, че Неговата мисия е да свидетелства за Отца и Сина (вж. Йоан 15:26; 3 Нефи 28:11; У. и З. 42:17). Спасителят обещава, че Утешителят ще учи на всичко, ще напомня за всичко и ще ни води към всяка истина (вж. Йоан 14:26; 16:13). По този начин Светият Дух ни помага да различаваме истината от лъжата, напътства ни в нашите основни решения и ни помага в житейските трудности¹¹. Той също така е средството, чрез което сме осветявани, или с други думи очиствани от греха (вж. 2 Нефи 31:17; 3 Нефи 27:20; Мороний 6:4).

IV.

И така, как разбирането на това дадено от небесата учение за Божеството и плана на спасение ни помага с нашите трудности днес?

Тъй като разполагаме с истината за Божеството и нашите взаимоотношения с Тях, целта на този живот и естеството на нашата вечна съдба, ние разполагаме с най-добрата пътна карта, която да ни води в нашето житейско пътуване. Ние знаем на

кого се покланяме и защо се покланяме. Знаем кои сме и какви можем да станем (вж. У. и З. 93:19). Знаем кой прави всичко това възможно и знаем какво трябва да правим, за да се радваме на най-висшите благословии, които се предлагат чрез плана на спасение. И как знаем всичко това? Знаем чрез Божиите откровения на Неговите пророци и на всеки от нас поотделно.

За постигането на това, което апостол Павел описва като „мярката на ръста на Христовата пълнота“, (Ефесяните 4:13) е нужно повече от знание. За нас дори не е достатъчно да бъдем *убедени* в истинността на Евангелието; ние трябва да действваме и мислим по такъв начин, че да бъдем *обърнати във вратата* от него. Противно на организациите от света, които ни учат да *знаем* нещо, планът на спасение и Евангелието на Исус Христос ни отправят предизвикателство да *ставаме* нещо.

Както президент Томас С. Монсън ни каза на последната обща конференция:

„Съществена роля в плана (на спасение) има нашият Спасител Исус Христос. Без Неговата единствена жертва всичко би било изгубено. Но не е достатъчно просто да вярваме в Него и в Неговата мисия. Необходимо е да се трудим и да учим, да търсим и да се молим, да се покаяваме и да ставаме по-добри. Необходимо е да знаем Божиите закони и да живеем според тях. Необходимо е да приемем Неговите спасяващи обреди. Само ако постъпваме така, ще получим истинско вечно щастие. ...

От дълбините на моята душа и с цялата си смиреност, – казва президент Монсън – свидетелствам за великия дар, който представлява планът на нашия Отец за нас. Това е един съвършен път към мир и щастие, както тук на земята, така и в идния свят“¹².

Добавям своето свидетелство към това на възлюбения ни пророк и президент. Свидетелствам, че има-ме Небесен Отец, Който ни обича.

Свидетелствам, че има Свят Дух, Който ни води. И свидетелствам за Исус Христос, нашият Спасител, Който прави всичко това възможно, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2008 г., с. 286.
2. Учения: Джозеф Смит, с. 45.
3. На английски език се използва думата *communion* (вж. *The Oxford Universal Dictionary*, 3-то изд., рев. 1955 г., с. 352).
4. Брус Р. Макконки, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985 г., с. 51.
5. Дейвид О. Маккей, „Changing Truths in a Changing World“, в Conference Report, окт. 1935 г., с. 100.
6. Джефри Р. Холанд, „Величието Божие“, *Лиахона*, ноем. 2003 г., с. 70.
7. Първото президентство, „The Origin of Man“, *Ensign*, фев. 2002 г., с. 26, 29.
8. Например вж. Ръсел М. Нелсън, „Получаване на силата на Исус Христос в живота ни“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 40; „Живият Христос: свидетелството на апостолите“, *Лиахона*, апр. 2000 г., с. 2.
9. Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Doctrines of Salvation*, съст. Bruce R. McConkie, 1954 г., том 1, с. 27.
10. Вж. Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли „The Father and the Son“, *Ensign*, апр. 2002 г., с. 13–18.
11. Вж. Робърт Д. Хейлз, „Светият Дух“, *Лиахона*, май 2016 г., с. 105–107.
12. Томас С. Монсън, „Съвършеният път към щастие“, *Лиахона*, ноем. 2016 г., с. 80–81.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Съвършената любов пропъжда страха

Нека да оставим настрана страховете си и вместо това да живеем с радост, смирение, надежда и смела увереност, че Господ е с нас.

Мои възлюбени братя и сестри, скъпи приятели, каква привилегия и радост е да се съберем като една световна църква, обединени в нашата вяра и обич към Бог Неговите чедá.

Особено благодарен съм да бъда в присъствието на нашия обичан пророк Томас С. Монсън. Президент Монсън, винаги ще взимаме присърце вашите слова на напътствие, съвет и мъдрост. Ние

ви обичаме, президент Монсън, и винаги се молим за вас.

Преди години, когато служих като президент на кол във Франкфурт, Германия, една скъпа, но недоволна сестра ме приближи в края на наши-те колови събрания.

„Не е ли ужасно? – каза тя. – Четири или пет човека звучаха като дълбоко заспали по време на вашата реч!“

Замислих се за момент и отговорих: „Напълно сигурен съм, че сънят по

време на църква е сред най-полезните видове сън.“

Моята прекрасна съпруга, Хариет, дочула този случаен разговор и по-късно спомена, че това е един от най-милите отговори, които съм давал.

Великото пробуждане

Преди няколко стотин години в Северна Америка, едно движение, наречено „Великото пробуждане“, се разпространило из страната. Една от неговите главни цели била да бъдат събудени хората, които изглеждат заспали по отношение на духовните въпроси.

Чутите неща от проповедниците, които били част от религиозното пробуждане, оказали влияние върху младия Джозеф Смит. Това била една от причините, поради които той взел решение да търси искрено в лична молитва Господната воля.

Тези проповедници използвали драматичен и емоционален изказ с проповеди, известни с това, че наблягат върху огнените ужаси на пъкълá, които очакват грешника¹. Техните проповеди не са приспивали хората, но може и да са причинили някои кошмари. Тяхната цел изглежда била да изплаши хората към църквата.

Страхът като манипулация

Исторически погледнато, страхът често е използван като средство да накара хората да извършат нещо. Родители са го прилагали със своите деца, работодатели с работници и политици с избиратели.

Специалистите по маркетинг разбират силата на страха и често го използват. Ето защо някои реклами сякаш имат скрито съобщение, че ако не купим тяхната зърнена закуска или ако пропуснем най-новата видео игра или мобилен телефон, рискуваме да направим живота си окаян или да умрем самотни и нещастни.

Ние приемаме това с усмивка и си мислим, че такива манипулации никога няма да ни повлияят, но понякога те успяват. По-лошото е, че самите ние понякога използваме подобни

методи, за да накараме другите да вършат каквото искаме.

Посланието ми днес има две цели: Първата е да обмислим и обсъдим степенята, до която *ние* използваме страха, за да мотивираме някого – включително себе си. Втората е да предложи един по-добър подход.

Проблемът със страха

Първо, нека разгледаме проблема със страха. Все пак, кой от нас никога не е бил принуждаван от страх да се храни по-добре, да използва предпазен колан, да спортува повече, да спестява пари и дори да се покае от грях?

Истината е, че страхът може да оказва силно влияние върху нашите постъпки и поведение. Но това влияние обикновено е временно и повърхностно. Страхът рядко има силата да промени сърцата ни и никога няма да ни преобрази в хора, които обичат праведното и които желаят да се подчиняват на Небесния Отец.

Хора, които се страхуват, могат да *казват* и правят праведни неща, но те не ги *усещат*. Те често се чувстват безпомощни и обидени, дори гневни. С течение на времето тези чувства водят до недоверие, отрицание и дори бунт.

За съжаление, такъв погрешен начин на живот и ръководене не е запазен само за света. Натъжава ме да чуя за членове на Църквата, които упражняват несправедливо господство – било то в домовете им, в призоваванията им, на работното им място или във всекидневните им взаимоотношения с другите.

Често хората може да порицават онези, които малтретират другите, а в същото време да не виждат това у себе си. Те изискват съобразяване със собствените им своеволни правила, но когато другите не следват тези произволни правила, те ги наказват вербално, емоционално и дори понякога физически.

Господ казва, че „когато... упражняваме контрол, господство или принуда върху душите на чедата

човешки в каквато и да е степен на несправедност, ... небесата се оттеглят, (и) Господният Дух се наскърбява“².

Може да има моменти, когато сме изкушавани да оправдаваме действията си, вярвайки че целта оправдава средствата. Ние може дори да си мислим, че контролирането, манипулирането и грубостта ще са за доброто на другите. Не е така, понеже Господ казва ясно: „плодът на духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание“³.

Един по-добър подход

Колкото повече опознавам моя Небесен Отец, толкова повече виждам начина, по който Той вдъхновява и води Своите чедата. Той не е изпълнен с гняв и желание за наказание и отмъщение⁴. Неговата основна цел – Неговото дело и Неговата слава – е да ни напътства, да ни възвисява и да ни води към Неговата пълнота⁵.

Бог описва Себе Си пред Моисей като „жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вяроност“⁶.

Любовта на нашия Небесен Отец към нас, Неговите чедата, е отвъд нашето разбиране⁷.

Това означава ли, че Бог оправдава или пренебрегва поведение, което е против Неговите заповеди? Не, определено не!

Но Той иска да промени не само нашето поведение. Той иска да промени нашата същност. Той иска да промени нашите сърца.

Той иска да се стремим към желязния прът и да се държим здраво за него, да се изправяме пред страховете си и смело да вървим напред и нагоре по стеснената и тясна пътека. Искате това за нас, понеже ни обича и защото това е пътят към щастieto.

И така, как Бог мотивира Своите чедата да Го следват в наши дни?

Той е изпратил Своя Син!

Бог е изпратил Своя Единороден Син, Исус Христос, да ни покаже правилния път.

Бог мотивира чрез убеждаване, дълготърпение, благодат, кротост и любов нелицемерна⁸. Бог е на наша страна. Той ни обича и когато се претъпяме, иска да се изправяме, да се опитваме отново и да ставаме по-силни.

Той е нашият наставник.

Той е нашата велика и скъпа надежда.

Бог има желание да ни мотивира чрез вяра.

Той ни се доверява да се учим от нашите погрешни стъпки и да избягаме правилното.

Това е по-добрият подход!⁹

Какво да кажем за злините на света?

Един от начините, по които Сатана иска да манипулираме другите, е

като се фокусираме върху злото на света и дори го преувеличаваме.

Със сигурност нашият свят винаги е бил и ще продължава да бъде несъвършен. Твърде много невинни хора страдат както от природни явления, така и от човешката жестокост. Разрухата и нечестието в наши дни са изключителни и тревожни.

Но независимо от всичко това, аз не бих разменил това време с което и да е друго време в историята на света. Ние сме благословени безмерно с това да живеем в дни на несрещани до сега благополучие, просветление и преимущества. Най-вече сме благословени да имаме пълотата на Евангелието на Исус Христос, което ни дава уникална перспектива за опасностите на света и ни посочва как да ги избягваме или да се справяме с тях.

Когато си мисля за тези благословии, искам да коленича и да отправям хваления към нашия Небесен Отец за Неговата неспирна обич към всички Негови чеда.

Не вярвам, че Бог иска чедата Му да се страхуват или да мислят само за злите неща на света. „Защото Бог

ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“¹⁰.

Той ни е дал голямо разнообразие от причини да ликуваме. Просто трябва да ги намерим и разпознаем. Господ често ни напомня „да не се страхуваш“, „дерзай“¹¹ и „не бой се, малко стадо“¹².

Господ ще се бие в битките ни

Братя и сестри, ние сме Господно-то „малко стадо“. Ние сме светиите от последните дни. В нашето име е включено обещанието да очакваме завръщането на Спасителя и да подготвяме себе си и света да Го посрещнем. Затова нека служим на Бог и на нашите близни. Нека правим това с една естествена увереност, със смирение, като никога не гледаме отвисоко на никоя друга религия или група хора. Братя и сестри, ние имаме задачата да изучаваме Божието слово и да се вслушваме в гласа на Духа, така че да можем да „узнае(м)“ знаменията на времената и знаменията за пришествието на Сина Човешки“¹³.

Ето защо, ние не сме неосведомени за трудностите по света, нито пък

игнорираме изпитанията на нашето време. Но това не означава, че трябва да натоварваме себе си или околните, като непрестанно се страхуваме. Вместо постоянно да мислим колко големи са на нашите трудности, не е ли по-добре, доверявайки се на нашия Бог, да се концентрираме върху Неговото безкрайно величие, доброта и абсолютна сила и да се подготвяме за завръщането на Исус Христос?

Като Негови заветни чеда, не е нужно да се чувстваме парализирани от страх какво лошо може да се случи. Вместо това можем да вървим напред с вяра, смелост, решителност и упование в Бог, като подхождаме към трудностите и възможностите пред нас¹⁴.

Ние не вървим сами по пътя на ученичеството. „Господ, твойт Бог, ... върви пред тебе; няма да отстъпи от тебе, нито ще те изостави“¹⁵.

Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни“¹⁶.

Изправени пред страха, нека намираме смелост, мобилизираме своята вяра и придобиваме увереност в следното обещание: „Нито едно оръжие, скроено против тебе, няма да успее“¹⁷.

Живеем ли във време на опасности и вълнения? Така е, разбира се.

Самият Бог е казал: „В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света“¹⁸.

Можем ли да упражняваме вяра, така че да действаме в съответствие с нея? Можем ли да живеем според нашите обещания и свещени завети? Можем ли да спазваме Божиите заповеди дори в трудни обстоятелства? Разбира се, че можем!

Можем, защото Бог ни обещава: „Всички неща ще работят заедно за ваше добро, ако ходите праведно“¹⁹. Затова, нека да оставим настрана страховете си и вместо това да живеем с радост, смирение, надежда и смела увереност, че Господ е с нас.

Съвършената любов пропъжда страха

Мои възлюбени приятели, мои скъпи братя и сестри в Христа, ако някога си дадем сметка, че живеем в

страх или в тревога, или ако разберем, че нашите собствени думи, отношение или действия пораждат страх у други хора, с всички сили на душата си се моля да можем да се освободим от този страх чрез дадената от Бог противоотрова на страха: чистата любов Христова, защото „свършената любов пропъжда страха“²⁰.

Свършената любов Христова преодолява изкушението да вредим, принуждаваме, тормозим или потискаме.

Свършената любов Христова ни позволява да вървим със смирение, достойнство и смела увереност, като последователи на нашия възлюбен Спасител. Свършената любов Христова ни дава увереността да продължаваме напред, въпреки страховете си, и да имаме пълно доверие в силата и добротата на нашия Небесен Отец и Неговия Син, Исус Христос.

В домовете ни, на работното място, в църковните ни призования, както и в сърцата си, нека заместим страха със свършената любов на Христос. Христовата любов ще замени страха с вяра!

Неговата любов ще ни помогне да разпознаваме, да се уповаваме и да имаме вяра в добротата на нашия Небесен Отец, Неговия божествен план, Неговото Евангелие и заповеди²¹. Обичта към Бог и ближните превръща нашето подчинение на

Божии заповеди в благословия, вместо в товар. Христовата любов ще ни помага да прощаваме по-лесно и да бъдем малко по-мили, по-грижовни, по-отдадени на Неговото дело.

Когато изпъваме сърцата си с Христовата обич, ще се пробудим духовно възродени и ободрени и изпълнени с радост, увереност, живот и готовност за действие, като вървим в светлината и славата на нашия възлюбен Спасител, Исус Христос.

Свидетелствам, заедно с апостол Йоан, че „в (Христовата) любов няма страх“²². Братя и сестри, скъпи приятели, Бог ви познава свършено. Той ви обича свършено. Той знае какво ви предстои. Искате от вас: „не бой(те) се, само вярвай(те)“²³ и да „пребъждате в (свършената Му) любов“²⁴. Това е моята молитва и благословия в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джордж Уайтфийлд и Джонатан Едуардс са пример за двама известни проповедници от тази група.
2. Учение и завети 121:37.
3. Галатяните 5:22–23.
4. Веднъж, по време на Своето служение, Спасителят иска да влезе в едно село на самаряни, но хората там отхвърлили Исус и не пожелали да Го приемат при себе си. Двама от учениците Му се обидили много от това и попитали: „Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби?“ Исус отговорил с предупреждение: „Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки

души, но да спаси“ (вж. Luke 9:51–56, New King James Version, 1982 г.).

5. Вж. Моисей 1:39; вж. също Ефесяните 3:19.
6. Изход 34:6.
7. Вж. Ефесяните 3:19.
8. Вж. Учение и завети 121:41. Със сигурност ако Бог очаква от нас, Неговите смъртни чедра, да се държим по този начин един с друг, Той – свършено същество, притежаващо всички добродетели – ще бъде модел за такова поведение.
9. Съветът в Небесата през доземния живот е отличен пример, който показва характера на Бог. Там нашият Небесен Отец представил Своя план за вечен напредък. Ключови елементи на този план са свободата на избор, подчинението и спасението чрез Единението на Христос. Луцифер, обаче, предложил друг подход. Той гарантирал, че всички ще се подчинят – никой нямало да бъде изгубен. Единственият начин за постигане на това би бил чрез тирания и сила. Но нашият любящ Небесен Отец не би позволил такъв план. Той ценял свободата на избор на Своите чедра. Той знаел, че ще трябва да правим грешки по пътя, ако трябва наистина да се научим. И затова Той осигурява Спасителя, чиято вечна жертва да може да ни очисти от грях и да ни позволи да се върнем отново в Божието царство.
- Когато нашият Небесен Отец вижда, че много от обичните Му чедра са съблазнени от Луцифер, Той принуждава ли ги да следват Неговия план? Заплашва ли онези, които са направили такъв ужасен избор? Не. Нашият всемогъщ Бог със сигурност е можел да спре този бунт. Той е можел да наложи Своята воля на отделните се и да ги накара да се подчинят. Но вместо това Той позволява на чедрата Си да изберат сами за себе си.
10. 2 Тимотей 1:7.
11. Вж. например Исус Навин 1:9; Исайя 41:13; Лука 12:32; Йоан 16:33; 1 Петър 3:14; Учение и завети 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Лука 12:32.
13. Учение и завети 68:11.
14. Съветът на Моисей към хората от неговото време важи и за нас: „Не се бойте. ... Гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес“ (Exodus 14:13–14, New King James Version).
15. Второзаконие 31:6.
16. Exodus 14:14, New King James Version.
17. Исайя 54:17.
18. Йоан 16:33.
19. Учение и завети 90:24; вж. също 2 Коринтяните 2:14; Учение и завети 105:14.
20. 1 Йоан 4:18.
21. Нека помним, че Спасителят не дойде „на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:17). Всъщност „Той не върши нищо, което да не е в полза на света; защото Той обича света и дори дава живота Си, за да привлече всички човеци към Себе си“ (2 Нефи 26:24).
22. 1 Йоан 4:18; вж. също 1 Йоан 4:16.
23. Марк 5:36.
24. Йоан 15:10.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Гласът на предупреждение

Макар че задължението да предупреждават се усеща особено силно от пророците, то е задължение също и на всички останали.

Пророкът Йезекиил е роден около двадесет години преди Лехий и семейството му да напуснат Йерусалим. През 597 пр. Хр., на 25 г., Йезекиил е един от мнозината, които Навуходоносор отвежда във Вавилон и, доколкото знаем, прекарва остатъка от живота си там¹. Той произлиза от рода на Аароновите свещеници и когато е на 30 г., става пророк².

Когато призовава Йезекиил, Йехова използва метафората за стражите.

„Като види (стражът), че мечът идва върху земята, затръби и предупреди народа,

тогава, ако мечът дойде и постигне някого, който чуе гласа на тръбата, а не се е свестил, кръвта му ще бъде върху него“³.

От друга страна, „ако стражът види, че мечът идва и не затръби, и народът не се свести, и мечът дойде и постигне някого от тях, ... кръвта му ще изискам от ръката на стража“⁴.

После, като говори директно на Йезекиил, Йехова заявява: „Така е и с тебе, сине човешки; Аз те поставих страж на Израилевия дом; и така, чуй словото от устата Ми и ги предупреди

от Моя страна“⁵. Предупреждението е да се отвърнат от греха.

„Когато казвам на беззаконника: Беззаконнико, непременно ще умреш!, а ти не проговориш, за да го предупредиш да се върне от пътя си, онзи беззаконник ще умре за беззаконието си, обаче от твоята ръка ще изискам кръвта му.

Но, ако предупредиш беззаконника да се върне от пътя си, а той не се върне от него, той ще умре за беззаконието си, а ти си избавил душата си. ...

И когато кажа на нечестивия: Непременно ще умреш; а той се отвърне от греха си и постъпи законно и праведно; ...

нито един от греховете, които е извършил, няма да се помни против него; той е постъпил законно и праведно; непременно ще живее“⁶.

Интересното е, че това предупреждение се отнася и за праведните. „Когато кажа на праведния, че непременно ще живее, а той, като уповава на правдата си, извършва неправда, то нито едно от неговите праведни дела няма да се спомни; а поради неправдата, която е извършил, той ще умре“⁷.

Умолявайки чедата Си, Бог казва на Йезекиил: „Кажим им: Заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, не благоволя в смъртта на нечестивия, а нечестивият да се върне от пътя си и да живее. Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умрете, доме Израилев?“⁸

Вместо да желаят да заклеят, нашият Небесен Отец и нашият Спасител желаят щастието ни и ни умоляват да се покаем, ясно знаейки, че „нечестият никога не е било щастие“⁹. И така Йезекиил и всички пророци преди и след него, изричайки Божието слово с искрено сърце, са предупреждавали всички да се отвърнат от Сатана, врага на техните души и да „изберат свобода и вечен живот чрез Великия Ходатая на всички човеци“¹⁰.

Макар че задължението да предупреждават се усеща особено силно от пророците, то е задължение също и на всички останали. Всъщност, „подобавя на всеки човек, който е бил предупрежден, да предупреди ближния си“¹¹. Ние, които сме получили знание за великия план на щастие – и включените в него заповеди – трябва да изпитваме желание да споделяме това знание, тъй като то е важно тук и във вечността. И ако попитаме: „Кой е ближният, когото да предупредя?“, отговорът се намира в притчата,

която започва така: „Някой си човек слизаше от Йерусалим в Йерихон; и се натъкна на разбойници“¹² и т.н.

Разглеждането на притчата за добрия самарянин в този контекст ни напомня, че въпросът „Кой е ближният ми?“ е свързан с двете големи заповеди: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум и ближния си като себе си“¹³. Обичта, тази към Бог и към ближните, ни мотивира да издигаме глас на предупреждение. Предупреждаването е загриженост. Господ казва, че това следва да се върши „с благодост и кротост“¹⁴ и „чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благодост, ... и чрез любов нелицемерна“¹⁵. То може да е неотложно, както когато предупреждаваме дете да не слага ръката си в огъня. Трябва да е ясно и понякога твърдо. Понякога предупреждението може да е под формата на укор, „когато сте подтикнати от Светия Дух“¹⁶, но винаги да е породено от обич. Вижте, например, обичта, която мотивира службата и жертвите на нашите мисионери.

Определено любовта задължава родителите да предупреждават най-близките си „ближни“, своите деца.

Това означава да преподават евангелските истини и да свидетелстват за тях. Означава да учат децата на ученията на Христос: вяра, покаяние, кръщение и дара на Светия Дух¹⁷. Господ напомня на родителите: „Аз съм ви заповядал да възпитавате децата си в светлина и истина“¹⁸.

Един важен елемент в родителските задължения да предупреждават е не само да описват разрушителните последици от греха, но и радостта от спазването на заповедите. Припомнете си как Енос описва какво го подтиква да потърси Бог, да получи опрощение на греховете и да бъде обърнат:

„Ето, аз тръгнах на лов за животни из горите; и словата, които бях чувал често да говори баща ми за вечния живот *и за радостта на светиите*, проникнаха дълбоко в сърцето ми.

И душата ми жадува; и аз коленичих пред моя Създател и Го призовах в усърдна молитва и жалба“¹⁹.

Поради несравнимата Си любов и загриженост към другите и тяхното щастие, Исус не се колебае да предупреждава. В началото на служението Си „Исус започна да проповядва, като казваше: покайте се, защото наближи небесното царство“²⁰. Тъй като знае,

че не всеки път води до небесата, Той заповядва:

„Влезте през стеснената порта; защото широка е портата и просторен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях.

Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират“²¹.

Той отделя време за грешниците, казвайки: „Не съм дошъл да призова праведните, но грешните към покаяние“²².

Що се отнася до книжниците, фарисеите и садукееите, Исус е безкомпромисен и заклежда тяхното лицемерие. Предупрежденията и заповедите Му са директни: „Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от джоджена, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и верността, но тези трябваше да правите, а онези да не пренебрегвате“²³. Определено никой не би упрекнал Спасителя, че не обича тези книжници и фарисеи – все пак Той страда и умира, за да спаси и тях. Но, тъй като ги обича, Той не може да ги остави да продължават в греха, без да ги укори. Един

наблюдател отбелязва: „Исус учи последователите Си да правят като Него: да приветстват всички, но и да ги учат за греха, тъй като обичта изисква да предупреждаваме хората за това, което може да ги нарани“²⁴.

Понякога хората, които предупреждават, биват отхвърляни като прибързали в преценката си. Парадоксалното обаче е, че хората, които твърдят, че истината е относителна, а нравствените стандарти са въпрос на лични предпочитания, често са точно тези, които най-остро критикуват хората, които не приемат настоящата норма за „правилно мислене“. Един писател описва тази „засрамваща култура“:

„В обвиняващата култура знаете, че сте добър или лош по това какво ви говори съвестта. В засрамващата култура знаете, че сте добър или лош по това какво казват другите за вас, по това дали ви уважават или отхвърлят. ... (В засрамващата култура) нравственият живот не е съграден по скалата на правилното или грешното, а по скалата на приемането и отхвърлянето. ...

... Всички са постоянно несигурни в нравствената система, основана на приемане и отхвърляне. Няма постоянни стандарти, само променящата се преценка на тълпата. Това е култура на прекалена чувствителност, преиграване и чести нравствени кризи, по време на които всички се чувстват принудени да са като другите. ...

... Обвиняващата култура може да е много жестока, но поне можете да мразите греха и все пак да обичате грешника. Съвременната засрамваща култура привидно цени включването и толерантността, но може да бъде странно безмилостна към несъгласните с нея и онези, които се различават“²⁵.

В другия край на спектъра е „канарата на нашия Изкупител“²⁶, една стабилна и постоянна основа от справедливост и добродетел. Колко по-добре е да следваме непроменливия Божий закон, според който можем да действаме и да избираме съдбата си, вместо да сме пленници

на непредвидимите правила и гняв на тълпата в социалните медии. Колко по-добре е да знаем истината, отколкото да сме „блъскани и завличани от всеки вятър на учение“²⁷. Колко по-добре е да се покаяваме и извисяваме до евангелските стандарти, вместо да се преструваме, че няма правилно и грешно и да линеем в грях и съжаления.

Господ е заповядал: „Гласът на предупреждение ще бъде към всички люде чрез устата на учениците Ми, които Аз съм избрал в тези последни дни“²⁸. Като стражи и ученици не можем да сме неутрални относно този „по-превъзходен път“²⁹. Подобно на Йезекиил не може да виждаме как мечът идва „и (да) не затръби(м)“³⁰. Това не означава да блъскаме по вратите на съседите или да се изправяме на площада, викайки: „Покайте се!“³¹. Всъщност, ако се замислите, във

възстановеното Евангелие имаме точно това, което дълбоко в себе си хората искат. Така че гласът на предупреждение обикновено не е само учтив израз, но и както се казва в Псалми той е радостно да „възклик(ваме)“³¹.

Редакторът на *Deseret News*, Хол Бойд, цитира един пример за лошата услуга, която прави запазването на мълчание. Той отбелязва, че макар и идеята за брак да е все още въпрос на „интелектуален дебат“ сред елита в американското общество, бракът, сам по себе си, за тях на практика не е въпрос на обсъждане. „Хората от елита сключват брак и остават в него и се стараят и техните деца да се радват на ползите от стабилния брак. ... Проблемът, обаче е, че (те) нямат навика да проповядват това, което практикуват“. Те не искат да „се налагат“ на онези, които

наистина може да използват тяхното нравственото водачество, но „е може би време за хората с образование и силни семейства да престанат да се преструват, че са неутрални и да започнат да проповядват това, което правят на практика в брака и родителските грижи... (и) да помогнат на съгражданите си да го приемат“³².

Вярваме, че особено вие от подрастващото поколение, младежите и пълнолетните младежи, на които Господ трябва да разчита за успеха на Неговото дело в идните години, ще подкрепяте ученията на Евангелието и стандартите на Църквата, както публично, така и лично. Не изоставяйте хората, които биха приветствали истината, да страдат безпомощно и да се провалят в невежество. Не се поддавайте на фалшивите идеи за толерантност и не се страхувайте – от неудобство, неодобрение или дори страдание. Помнете следното обещание на Спасителя:

„Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене;

радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви в небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас“³³.

В крайна сметка, всички сме отговорни пред Бог за изборите ни и живота, който водим. Спасителят заявява: „И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човеци към Мене и тъй както Аз бях издигнат от човеците, тъкмо тъй човеците да бъдат вдигнати от Отца, за да застанат пред Мене и да бъдат съдени според делата им, били те добри или били те зли“³⁴.

Осъзнавайки това, а именно Господното превъзходство, умолявам с думите на Алма:

„И сега, братя (и сестри) мои, аз желая от все сърце, да, с голяма загриженост за вас, стигаща чак до болка, вие да ... отхвърлите греховете си и да не отлагате повече деня на вашето покаяние;

а да се смирите пред Господа, да призовавате светото Му име, да бдите и да се молите непрестанно, за да не бъдете изкушени повече от това, което можете да понесете, и тъй да бъдете водени от Светия Дух... ;

имайки вяра в Господа и надежда, че ще наследите вечен живот; като имате винаги в сърцата си Божиата любов, та да може да бъдете въздигнати в последния ден и да влезете в Неговия покой“³⁵.

Нека всеки от нас заедно с Давид да може да каже на Господ: „Правдата Ти не съм скрил в сърцето си; верността Ти и спасението Ти съм изявил; Не съм утаил Твоето мило-сърдие и Твоята истина от голямо събрание. Господи, не задържай благите Си милости от мене“³⁶. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike, and David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 2009 г., с. 344.
2. Вж. Йезекиил 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, с. 344.
3. Йезекиил 33:3–4.
4. Йезекиил 33:6.
5. Йезекиил 33:7.
6. Йезекиил 33:8–9, 14, 16.
7. Йезекиил 33:13.
8. Йезекиил 33:11.
9. Алма 41:10.
10. 2 Нефи 2:27.
11. Учение и завети 88:81.
12. Лука 10:30.
13. Лука 10:27.
14. Учение и завети 38:41.
15. Учение и завети 121:41.
16. Учение и завети 121:43.
17. Вж. Учение и завети 68:25.

18. Учение и завети 93:40.

19. Енос 1:3–4; курсив добавен. Президент Ръсел М. Нелсън в общата конференция преди шест месеца: „Мои скъпи братя и сестри, изпитваната от нас радост няма много общо с обстоятелствата на нашия живот, но напълно се определя от фокуса на живота ни. ... Радостта произлиза от Него и се случва заради Него (Исус Христос). Той е източникът на цялата радост“ („Радост и духовно оцеляване“, *Лиахона*, ноем. 2016 г., с. 82).

20. Матей 4:17.

21. Матей 7:13–14.

22. Лука 5:32.

23. Матей 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It*, 2011 г., с. 33.

25. David Brooks, „The Shame Culture“, *New York Times*, 15 март 2016 г., с. A29.

26. Еламан 5:12.

27. Ефесяните 4:14. Трябва да имаме предвид, че някои хора, които желаем да предупредим, може да не осъзнават бедата си. Господ говори за мнозина днес, когато казва:

„Понеже казвах: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромах и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш и да не стават ясни срамотиите на твоята голота, и очна мас, за да намажеш очите си и (наистина) да виждаш“ (Откровението 3:17–18).

28. Учение и завети 1:4; вж. също Учение и завети 1:5.

29. 1 Коринтяните 12:31.

30. Йезекиил 33:6.

31. Псалм 66:1, 98:4.

32. Hal Boyd, „Hey Progressive Elites! It's Time to Preach What You Practice“, *Deseret News*, 20 окт. 2016 г., deseretnews.com. Той цитира също и социолога на Университета на Вирджиния У. Брадфърд Уилкоккс.

33. Матей 5:11–12.

34. 3 Нефи 27:14.

35. Алма 13:27–29.

36. Псалми 40:10–11.

От старейшина Хоакин Е. Коста
От Седемдесетте

Към приятелите и проучвателите на Църквата

*Ако платите цената за откровението, смирите се, четете,
молите се и се покаявате, небесата ще се отворят и ще знаете,
че Исус е Христос.*

Един петъчен следобед, на 16-ти септември 1988 г. в сградата за събрания на района Висенте Лопез в Буенос Айрес, Аржентина, бях кръстен за член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Един много добър приятел, Алин Спенос, ме кръсти този ден и се чувствах щастлив, необременен и изпълнен с желание да уча повече.

Днес бих желал да споделя някои уроци, научени по време на моя път към кръщението, надявайки се, че тези уроци могат да помогнат на онези от вас, които сега ме слушат и не са членове на Църквата. Моля се сърцето ви да бъде докоснато от Духа, така както беше моето.

Първо, среща с мисионерите

Защо човек, който не изпитва особени житейски трудности, нужди или въпроси, би проявил интерес да се срещне с мисионерите и да бъде учен? Ами, в моя случай беше любовта – любовта към едно момиче

на име Рене. Аз се влюбих в нея и исках да се ожена за нея. Тя беше различна и имаше различни стандарти от повечето млади жени, които познавах. Но аз бях привлечен от нея и я попитах дали ще се омъжи за мен и тя каза „не“!

Бях объркан. Мислих си, че не съм за изпускане! Бях привлекателен, 24-годишен дипломиран студент със страхотна работа. Тя говореше за нейните цели – да се омъжи за някого, който да може да я заведе в храма, да има вечно семейство – и тя отказа моето предложение. Исках да продължа отношенията си с нея, така че се съгласих да изслушам мисионерите. Това добра причина ли е да се срещнеш с мисионерите? Е, за мен беше.

Когато за първи път се срещнах с мисионерите, не разбирах много това, за което говореха и откровено казано не им обръщах особено внимание. Сърцето ми не беше отворено за една нова религия. Исках само да докажа, че те бъркат и да спечеля повече време, за да убедя Рене така или иначе да се омъжи за мен.

Днес моите деца са служили и служат на мисии и аз разбирам жертвата, която тези млади мъже и млади жени правят, за да преподават Евангелието на Исус Христос. Сега ми се иска да бях обръщал повече внимание на старейшини Ричардсън, Фаръл и Хиланд, прекрасните мисионери, които ме учеха.

И така, от моя първи урок, аз ви казвам, приятели и проучватели на Църквата: *веднъж след като се срещнете с мисионерите, моля вземете ги на сериозно; те се отказват от*

важни години от живота си специално за вас.

Второ, ходене на църква

Първият път, когато посетих църковно събрание, чух много неща, които не разбирах особено. Кой бяха клас Кошер? Какво беше свещеничеството на Аарон? А Обществото за взаимопомощ?

Ако за първи път посещавате църковно събрание и се чувствате объркани от нещо, което не разбирате, не се безпокойте! И аз също бях непросветен. Но все още помня впечатленията, непознатите чувства на мир и радост, които изпитвах. Не го знаех тогава, но Светият Дух нашепваше в ума и в сърцето ми: „това е правилно“.

Така че, нека обобща този урок в едно изречение: *ако сте объркани, не се тревожете – помнете чувствата, които сте изпитали; те идват от Бог.*

Трето, четене от Книгата на Мормон

След няколко срещи с мисионери-те не напредвах особено. Имах чувството, че не получавам потвърждение за истинността на Евангелието.

Един ден Рене ме попита: „Четеш ли Книгата на Мормон?“

Отговорих: „Не“. Та нали слушах мисионерите; това не беше ли достатъчно?

Със сълзи на очи Рене ме увери, че тя знае, че Книгата на Мормон е истина и ми обясни, че ако исках да узная дали е истинна, единственият начин бе – познаят какъв – да я прочета! И след това да попитам!

Четете, размишлявайте в сърцата си, после „попита(йте) Бога Вечния Отец, в името на Христа ... с искрено сърце, с истинско намерение и вяряйки в Христа“ (Мороний 10:4) дали Книгата на Мормон е истинна, дали това е истинната Църква.

И така, третият урок в едно изречение: *когато получите тези неща – Книгата на Мормон – и сте увещавани да я прочетете и да попитате Бог дали е истинна, просто го направете!*

Последно, покаявайте се

Последното преживяване, което бих искал да споделя, е относно покаянието. След като бях приключил с всички уроци от мисионерите, все още не бях убеден, че се нуждая да променя нещо в живота си. Беше старейшина Кътлър, млад, уверен мисионер с оскъден испански, който един ден ми каза: „Хоакин, нека четем заедно Алма 42, и ще включим твоето име, докато я четем“.

Помислих си, че е глупаво, но направих както ме помоли старейшина Кътлър и прочетох в стих 1: „И сега, сине мой (Хоакин), аз усещам, че има още нещо, което безпокои мисълта ти и което не можеш да разбереш“. А! Тази книга говореше на мен!

И прочетохме в стих 2: „Сега ето, сине мой, (Хоакин), аз ще ти обясня това“, като след това беше описано Падението на Адам.

И след това в стих 4: „И тъй, ние виждаме, че на човека (Хоакин)

беше дадено време, за да се покае“.

Продължихме да четем бавно, стих по стих, докато стигнахме последните три стиха. Тогава бях обзет от въздействаща сила. Книгата говореше *директно* на мен и аз започнах да плача, докато четях: „И сега, сине мой (Хоакин), аз не искам да се оставиш да бъдеш смущаван от тези неща повече, а нека само греховете ти те смущават, което смущение ще те доведе до покаяние“ (стих 29).

Сега си давам сметка, че бях очаквал да получа откровение, без да съм платил цената. Дотогава никога не бях говорил истински с Бог, а идеята да говоря с някого, който не присъства, ми изглеждаше глупава. Трябваше да се смиря и да направя това, което бях помолен, дори ако в моя светски ум то звучеше наивно.

Този ден отворих сърцето си за Духа, пожелах да се покая и поисках да се кръстя! Преди този момент

гледах на покаянието като нещо негативно, свързано само с грях и неправилни действия, но внезапно го видях в различна светлина – като нещо позитивно, което отваря път за растеж и щастие.

Старейшина Кътлър е тук днес и аз искам да му благодаря, че отвори очите ми. Всяко решение, което съм вземал в живота си оттогава, е било повлияно от този момент, когато се смирих, молих се за опрощение и извършеното за мен Единение на Исус Христос стана част от моя живот.

Така последният урок в едно изречение е: *изпитайте покаянието; нищо не ви доближава повече до Господ Исус Христос отколкото желанието да се промените.*

Мой скъпи проучвателю, приятелю на Църквата, ако слушаш днес, ти си много близко до достигането на най-голямата радост. Близко си!

Нека те покана, с цялата енергия на сърцето си, и от дълбините на душата си, отиди и се кръсти! Това ще е най-доброто нещо, което някога ще направиш. То ще промени не само твоя живот, но и живота на твоите деца и внуци.

Господ ме благослови със семейство. Ожених се за Рене и имаме четири прекрасни деца. И заради моето кръщение мога, като пророка Лехий от древността, да ги покана да вземат от плода на дървото на живота, който е любовта на Бог (вж. 1 Нефи 8:15; 11:25). Мога да им помогна да идват при Христос.

Ето защо, помислете над моите преживявания и (1) гледайте много сериозно на мисионерите, (2) ходете на църква и помнете духовните си чувства, (3) четете от Книгата на Мормон и питайте Господ дали е истина и (4) изпитайте покаяние и се кръстете.

Свидетелствам ви, че ако платите цената за откровението, смири се, четете, молите се и се покаявате, небесата ще се отворят и ще знаете, както аз знам, че Исус е Христос, Той е моят Спасител и вашият Спасител. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина С. Марк Палмър
от Седемдесетте

А Исус като го погледна, възлюби го

Всеки път, когато чувствате, че от вас се изисква да направите нещо трудно, представяйте си как Господ ви поглежда, възлюбва ви и ви кани да Го следвате.

Преди няколко години със съпругата ми Джаки бяхме призовани за президентска двойка на мисия Вашингтон Спокейн. Пристигнахме на мисионерското поле със смесица от чувства на страх и вълнение поради отговорността да работим с толкова много забележителни млади мисионери. Те бяха с много разнообразен произход и бързо ги приехме като наши собствени деца.

Въпреки че повечето от тях се справяха прекрасно, неколцина имаха трудности с високите очаквания,

свързани с призованието им. Помня как един мисионер ми каза: „Президент, просто не харесвам хората“. Няколко ми казаха, че нямат желание да спазват доста строгите мисионерски правила. Притеснявах се и се чудех какво можем да правим, за да променим сърцата на тези няколко мисионери, които още не бяха опознали радостта от подчинението.

Един ден, докато шофирах през красивите хълмисти житни поля по границата между Вашингтон и Айдахо, слушах запис на Новия завет. Докато слушах познатата история

за богатия младеж, който отива при Спасителя, за да попита какво може да направи, за да има вечен живот, получих неочаквано, но силно лично откровение, което сега е свят спомен.

След като чух как Исус изрежда заповедите и как младежът отговаря, че ги е спазвал всичките от младостта си, аз се заслушах в нежния укор от страна на Спасителя: „Едно не ти достига: ... продай всичко, което имаш, и ... ела и Ме следвай“¹. За мое учудване, обаче, вместо това чух седемте думи преди тази част в стиха, които ми се струваше, че никога не бях чувал или чел преди това. Все едно някой ги беше добавил в Писанията. Удивих се от вдъхновеното разбиране, което ми бе дадено тогава.

Какви бяха тези седем думи, които имаха толкова силно въздействие? Заслушайте се, за да видите дали можете да разпознаете тези привидно обикновени думи, които не се намират в никое друго евангелие, освен в това на Марк:

„Някой се затече ... и Го попита: Учителю благи, какво да направя, за да наследя вечен живот?

А Исус му каза: ...

„Знаеш заповедите: „Не убивай; Не прелюбодействай; Не кради; Не лъжесвидетелствай; Не увреждай; Почитай баща си и майка си.

А той Му каза: Учителю, всичко това съм опазил от младостта си.

А Исус като го погледна, възлюби го и му каза: Едно не ти достига: иди, продай всичко, което имаш, и го раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и ела и Ме следвай“².

„А Исус като го погледна, възлюби го“.

Като чух тези думи, ясно си представих как нашият Господ се спира и поглежда този млад човек. Поглежда – в смисъл, че задълбочено се вглежда в душата му, осъзнавайки неговата доброта и потенциала му, а също и разпознавайки най-голямата му нужда.

После простите думи: Исус (го) възлюби. Той изпитва изключителна любов и състрадание към този добър млад мъж и поради тази любов и с тази любов, Исус изисква дори още повече от него. Представих си как трябва да се е чувствал този млад мъж, докато е бил обгърнат от такава любов, дори и когато от него се иска да направи нещо толкова изключително трудно като това да продаде всичките си притежания и да раздаде парите на сиромасите.

В този момент знаех, че не само сърцата на някои от мисионерите ни трябваше да се променят. Трябваше да се промени и моето. Въпросът вече не беше: „Как може един обезсърчен президент на мисия да накара затрудняващ се мисионер да се държи по-добре?“ Вместо това въпросът бе: „Как мога да бъда изпълнен с Христова любов така, че мисионерите да могат да чувстват Божиата любов чрез мен и да желаят да се променят?“ Как мога да поглеждам на тях по същия начин, по който Господ поглежда на богатия младеж, виждайки истинската същност на всеки и какъв може да стане, вместо да виждам само това, което върши или не върши? Как мога да стана подобен на Спасителя?

„А Исус като го погледна, възлюби го“.

От този момент нататък, като сядах да говоря с млад мисионер, който имаше проблем с някой аспект на подчинението, в сърцето си вече виждах верен млад човек, който е действал съгласно желанието да дойде на мисия. После с всички чувства на един нежен родител можех да изрека³: „Старейшина или сестра, ако не те обичах, нямаше да се интересувам какво се случва през мисията ти. Но аз те обичам и поради това, че те обичам, ме е грижа в какъв човек ще се превърнеш. Затова те каня да промениш онези неща, които са трудни за теб и да станеш човека, който Господ желае да бъдеш“.

Всеки път, като отивах да интервюирам мисионери, първо се молах за дара на милосърдие и да мога да

погледна на всеки старейшина и всяка сестра по начина, по който Господ ги вижда.

Преди зоновите конференции, когато със сестра Палмър приветствахме мисионерите един по един, аз се спирах и се вглеждах в очите им, *поглеждайки* ги, като едно интервю без думи, а после неизменно бях изпъван със силна *любов* към тези скъпоценни Божии синове и дъщери.

Научих много специални уроци от това изключително лично преживяване с 10-та глава на Марк. Ето четири от тези уроци, които вярвам, че ще помагат на всички нас:

1. **Докато се учим да виждаме другите така, както ги вижда Господ, а не със собствените си очи, обича ни към тях, а също и желанието ни да им помагаме, ще нарастват.** Ще виждаме в другите потенциала,

който те вероятно не виждат в себе си. С Христовата любов няма да се боим да говорим смело, защото „свършената любов пропъжда страха“⁴. И никога няма да се отказваме, помнейки, че онези, които са най-трудни за обичане, най-много се нуждаят от любов.

2. **Нито едно истинно преподаване и истинно научаване не се осъществяват в раздразнение или гняв, и сърцата няма да претърпят промяна там, където няма любов.** Независимо дали действаме в качеството си на родители, учители или ръководители, ще има истинско преподаване само, когато има доверие, а не укори. За нашите деца домовете ни винаги трябва да са безопасно убежище, а не вражеска територия.

3. **Никога не трябва да се отдръпваме от дете, приятел или**

близък, когато не успяват да отговорят на очакванията ни.

Не знаем какво се случва с богатия младеж, след като той си тръгва наскърбен, но съм сигурен, че Исус все още го обича свършено, дори и да е избрал по-лесния път. Вероятно по-късно в живота си, откривайки, че големите му притежания нямат истинска ценност, той си е спомнил и е действал съгласно наученото при онова удивително преживяване, когато Неговият Господ го поглежда, възлюбва и кани да Го последва.

4. **Тъй като ни обича, Господ очаква много от нас.** Ако сме смирени, ще приемаме с желание Господните покани да се покайваме, да правим жертви и да служим като доказателство за Неговата свършена любов към нас. Все пак, една покана за покаяние е също и покана да приемаме чудния дар на проската и мира. Затова, „не презирай(те) наказанието на Господа, нито ... отслабва(йте), когато (ви) изобличава Той. Защото Господ наказва този, когото обича“⁵.

Мои братя и сестри, сега всеки път, когато чувствате, че от вас се изисква да направите нещо трудно – да се откажете от лош навик или пристрастяване, да изоставите светските стремежи, да пожертвате любимата дейност, защото е Господният ден, да простите на някого, който е съгрешил спрямо вас, представяйте си как Господ ви *поглежда*, *възлюбва* ви и ви кани да оставите всичко и да *Го следвате*. И Му благодарете за това, че ви обича толкова, че да ви кани да правите още повече.

Свидетелствам за нашия Спасител Исус Христос и очаквам деня, когато Той ще ни прегърне, *като ни погледне* и обгърне със свършената Си *любов*. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Марк 10:21.
2. Марк 10:17–21, курсив добавен.
3. Вж. 1 Нефи 8:37.
4. 1 Йоан 4:18.
5. Евреите 12:5–6.

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Как ни помага Светият Дух?

*Светият Дух предупреждава, Светият Дух утешава
и Светият Дух свидетелства.*

Неотдавна през една понеделнична вечер съпругата ми Леса и аз се отбихме в дома на младо семейство от нашия квартал. Докато бяхме там, те ни поканиха да останем за семейна домашна вечер, като ни казаха, че техният деветгодишен син е подготвил урока. Разбира се, че останахме!

След откриващия химн, молитвата и някои въпроси от семейно естество деветгодишният учител започна, като прочете пронизателен въпрос от написаните си на ръка бележки: „Как ни помага Светият Дух?“ Този въпрос постави началото на задълбочено обсъждане в семейството, като всички споделяха идеи и мисли. Бях впечатлен от подготовката на учителя за урока и много добрия въпрос, който продължих да обмислям отново и отново.

Оттогава продължавам да се питам: „Как ни помага Светият Дух?“ – въпрос, който е особено важен за децата от Неделното училище, които навършват осем години и се подготвят за кръщение, а също и за тези, които неотдавна са били кръстени и са получили Дара на Светия Дух.

Той е толкова значим и за хилядите новообърнати във вярата.

Каня всеки един от нас, особено децата от Неделното училище, да се замислим: „Как ни помага Светият Дух?“ Когато обмислях този въпрос, веднага си спомних преживяване от детството ми. Разказах тази история на старейшина Робърт Д. Хейлз скоро след призоваването ми в Кворума на дванадесетте апостоли и той я включи в статия за моя живот в списание на Църквата¹. Някои от вас може да са чували тази история, но много други вероятно не са.

Когато бях на около 11 години, през един горещ летен ден баща ми и аз отидохме да се катерим в планината недалеч от дома ни. Докато баща ми се изкачваше по стръмната пътека, аз подскачах по големите камъни от двете ѝ страни. Реших да се изкача на една по-голяма скала и започнах да се катеря към върха ѝ. Докато се опитвах, бях изненадан, когато баща ми ме хвана за колана и бързо ме дръпна надолу, казвайки: „Не се качвай на тази скала. Нека се придържаме към пътеката“.

Минути по-късно, когато погледнахме надолу от по-висока точка, бяхме смаяни да видим голяма грмяща змия, препичаща се на слънце върху същата скала, на която смятах да се кача.

По-късно, докато се прибирахме към дома, знаех, че баща ми очаква да го попитам: „Как знаеше, че змията е там?“ Аз попитах и този въпрос постави началото на разговор за Светия Дух и как Той може да ни помага. Никога не забравих това, което научих през този ден.

Можете ли да видите как Светият Дух ми помогна? Ще съм вечно благодарен, че баща ми се вслуша в тихия тънък глас на Светия Дух, защото това може би спаси живота ми.

Какво знаем за Светия Дух

Преди да продължим да разглеждаме въпроса „Как ни помага Светият Дух?“, нека преговорим някои от нещата, разкрити от Господ по отношение на Светия Дух. Има много вечни

истини, които бихме могли да разгледаме, но днес ще се спра само на три.

Първо, Светият Дух е третият член на Божеството. Научаваме тази истина от първата точка от Символа на вярата: „Ние вярваме в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му Исус Христос, и в Светия Дух“².

Второ, Светият Дух е личност от духа, както е описано в съвременните Писания: „Отец има тяло от плът и кости тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също; но Светият Дух няма тяло от плът и кости, а е личност от Духа. Ако не беше тъй, Светият Дух нямаше да може да обитава в нас“³. Това означава, че Светият Дух има духовно тяло, за разлика от Бог Отец и Исус Христос, които имат физически тела. Тази истина дава яснота за познатите ни наименования, използвани за Светия Дух, включително Божият Дух, Духът Божий, Духът Господен, Светият Дух на обещанието и Утешителят⁴.

Трето, дарът на Светия Дух се дава чрез полагане на ръце. Този следващ кръщението обред ни носи постоянното спътничество на Светия Дух⁵. За да извършат този обред, достойни носители на свещеничеството на Мелхиседек поставят ръцете си на главата на някого,⁶ наричат го по име, посочват притежаваната от тях свещеническа власт и в името на Исус Христос потвърждават този човек за член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, а също така изричат важните думи: „Приеми Светия Дух“.

Как ни помага Светият Дух?

След този кратък преговор на три ключови истини, които знаем за Светия Дух, се връщаме към първоначалния ни въпрос: „Как ни помага Светият Дух?“

Светият Дух предупреждава

Както видяхте от моето преживяване като дете, Светият Дух може да ни помага, като ни предупреждава за физически и духовни опасности. Отново научих колко е важна ролята на Светия Дух да ни предупреждава,

докато служих в областното президентство в Япония.

По онова време работих заедно с президент Рийд Татеока, президент на мисия Сендай Япония. Като част от обичайния график на мисията, президент Татеока планира събрание за ръководителите на мисионерите от южната част на неговата мисия. Няколко дни преди събранието президент Татеока получи внушение в сърцето си, че трябва да покани на събранието *всички* мисионери от тази зона, вместо само малкото определени ръководители на старейшините и сестрите.

Когато той сподели намеренията си, му беше напомнено, че това

събрание не е предназначено за всички мисионери, а само за техните ръководители. Въпреки това, оставяйки настрана обичайния план, за да последва получения подтик, той покани на събранието всички мисионери, служещи в няколко крайбрежни града, включително Фукушима. В определения ден, 11 март 2011 г., мисионерите се събраха за едно включващо повече хора мисионерско събрание в намиращия се във вътрешността на страната град Корияма.

По време на събранието земетресение от 9-та степен и цунами покосиха тази част от страната, в която се намира мисия Сендай

Япония. За нещастие, много крайбрежни градове, включително и тези, от които бяха дошли мисионерите, бяха опустошени и имаше много жертви. А в град Фукушима в последствие възникна и авария в ядрената електроцентрала.

Въпреки че сградата за събрания, в която бяха събрани мисионерите през този ден, пострада от земетресението, поради това, че президент Татеока последва подтиците на Светия Дух, той, сестра Татеока и всички мисионери бяха в безопасност. Те бяха далеч от опасността и на километри от опустошителното цунами и радиоактивното замърсяване.

Ако се вслушвате в подтиците на Светия Дух, във впечатленията, които най-често са много тихи, ще бъдете отдалечавани, дори без да го знаете, от духовни и физически опасности.

Братя и сестри, Светият Дух ще ви помага, като ви предупреждава, точно както направи с баща ми и президент Татеока.

Светият Дух утешава

За да продължим да отговаряме на въпроса „Как ни помага Светият Дух?“, нека разгледаме Неговата роля като Утешител. Неочаквани събития в живота ни могат да водят до тъга, болка и разочарование. Въпреки това, въпреки изпитанията, Светият Дух ни служи, изпълнявайки една от Своите важни роли като Утешител, което е и едно от Неговите имена. С носещи мир и вдъхващи увереност думи Исус Христос описва тази свещена роля: „И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки“⁷.

За да обясня по-ясно, ще споделя истинската история на едно семейство с петима сина, което се преместило от Лос Анджелис, Калифорния, САЩ в малка общност преди няколко години. Двамата най-големи синове се включили в различни училищни видове спорт и общували с приятели, ръководители и треньори, много от които верни членове на Църквата. Тези взаимоотношения довели до

кръщенията на най-големия син Фернандо и на по-малкия му брат.

Фернандо по-късно се преместил далеч от дома, където продължил образованието си и играл футбол в колежа. Той сключил брак в храма с Бейли – неговата любима от училище. Докато Фернандо и Бейли завършвали образованието си, те с нетърпение очаквали раждането на своето първо дете – момиченце. Но докато техните семейства им помагали с преместването обратно у дома, Бейли и сестра ѝ карали по магистралата и пострадали в трагичен инцидент при верижна катастрофа. Бейли и неродената ѝ дъщеря загубили живота си.

Колкото и дълбока да била болката на Фернандо, а също и на родителите и близките на Бейли, също толкова завладяващи били мирът и утехата, които се излели върху тях почти незабавно. Светият Дух в Своята роля на Утешител наистина помогнал на Фернандо да преодолее неопикуемото страдание. Духът дарил Фернандо с траен мир, който му помогнал да прости и да изпита обич към всички, засегнати от ужасната катастрофа.

Родителите на Бейли се обадили на брат ѝ, който по времето на катастрофата служел като мисионер. Той описва в писмо чувствата, които

изпитал, когато чул тъжните вести за обичната си сестра. „Беше изумително да чуя гласовете ви, толкова спокойни въпреки страданието. Не знаех какво да кажа. ... Всичко, за което мислех, беше, че сестра ми няма да е у дома, когато се прибера. ... Бях утешен от вашите сигурни свидетелства за Спасителя и Неговия план. Същият сладък дух, който ме просълзява, докато уча и преподавам, изгълни сърцето ми. След това бях утешен и ми бе напомнено какво знам“⁸.

Светият Дух ще ви помага, като ви дава утеха, както направи за Фернандо и семейството на Бейли.

Светият Дух свидетелства

Светият Дух също така дава потвърждение и свидетелства за Отца и Сина, и за цялата истина⁹. Господ, обръщайки се към апостолите, казва: „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца ... той ще свидетелства за Мене“¹⁰.

За да опиша ценната роля на Светия Дух да свидетелства, ще продължа с историята за Фернандо и Бейли. Ако си спомняте, споделих, че Фернандо и неговият брат били кръстени, но не и техните родители и тримата им по-малки братя. И въпреки многобройните покани през годините за среща с мисионерите, те всеки път отказвали.

Поради болезнената загуба на Бейли и нейната дъщеричка, родителите на Фернандо били неутешими. За разлика от Фернандо и семейството на Бейли, те не могли да намерят утеха и мир. Те не могли да разберат как собственият им син, а също и семейството на Бейли, могат да понесат огромната тежест и мъка.

Накрая стигнали до заключение, че това, което синът им има, а те нямат, е възстановеното Евангелие на Исус Христос и то трябва да е източникът на неговия мир и утеха. След като осъзнали това, те поканили мисионерите да учат семейството на Евангелието. В резултат на това те получили потвърждение за себе си и собствени свидетелства за великия план на щастие, което им донесло сладкия мир и успокояващата утеха, които отчаяно търсели.

Два месеца след загубата на Бейли и неродената им внучка, родителите на Фернандо, а също и двама от по-малките му братя, били кръстени, потвърдени и получили дара на Светия Дух. Най-малкият брат на Фернандо очаква с нетърпение да бъде кръстен, щом навърши осем. Всеки от тях свидетелства, че Духът, Светият Дух

им е потвърдил истинността на Евангелието, което им е дало желание да бъдат кръстени и да получат дара на Светия Дух.

Братя и сестри, Светият Дух ще ви помага, като ви свидетелства, точно както направи за семейството на Фернандо.

Обобщение

Нека сега обобщя. Разгледахме три разкрити истини, които ни дават знание за Светия Дух. Те са, че Светият Дух е третият член на Божеството, Светият Дух е личност от Духа и дарът на Светия Дух се дава чрез полагане на ръце. Също така открихме три отговора на въпроса: „Как ни помага Светият Дух?“ Светият Дух предупреждава, Светият Дух утешава и Светият Дух свидетелства.

Трябва да бъдем достойни, за да запазим този дар

Всички вие, които се подготвяте да бъдете кръстени и потвърдени и вие, които сте изпитали това неотдавна или дори вие, които сте го направили отдавна, знайте, че за да сме в безопасност физически и духовно, е жизненоважно да пазим дара на

Светия Дух. Започваме, като се стремим да спазваме заповедите, молим се самостоятелно и със семействата си, четем от Писанията и се стремим към изпълнени с обич и прошка взаимоотношения със семействата и близките си. Трябва да се стремим да бъдем добродетелни в мислите, действията и словата си. Трябва да се покланяме на нашия Небесен Отец в домовете си, в Църквата и когато е възможно, в светия храм. Ако стоите близо до Духа и Духът ще бъде близо до вас.

Свидетелство

Сега завършвам с покана и моето сигурно свидетелство. Каня ви попълно да живеете според думите, които децата в Неделното училище често пеят и съм сигурен, че ще разпознаят: „Слушай, слушай. Светият Дух ще шепти. Слушай, слушай тихия тънък глас“¹¹.

Мои скъпи братя и сестри, възрастни и млади, свидетелствам за славното съществуване на божествените личности, които са част от Божеството – Бог Отец, Исус Христос и Светия Дух. Свидетелствам, че една от привилегиите, на които се радваме като светии от последните дни, живеещи в пълнотата на времената, е дарът на Светия Дух. Аз знам, че Светият Дух ви помага *и че ще* го прави. Добавям също своето специално свидетелство за Исус Христос и Неговата роля като наш Спасител и Изкупител, а също и за Бог като наш Небесен Отец. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Робърт Д. Хейлз, „Elder Gary E. Stevenson: An Understanding Heart“, юни 2015 г., с. 14.
2. Символът на вратата 1:1.
3. Учение и завети 130:22.
4. Вж. Мосия 18:13, Алма 5:46, 9:21, Учение и завети 88:3.
5. Вж. 1 Нефи 13:37, 2 Нефи 31:12, Учение и завети 121:46.
6. Вж. Учение и завети 138:33.
7. Йоан 14:16.
8. Лична кореспонденция, 18 дек. 2016 г.
9. Вж. Евреите 10:15, 2 Нефи 31:18, Яков 4:13.
10. Йоан 15:26.
11. „The Still Small Voice“, *Children's Songbook*, с. 107.

От старейшина С. Скот Гроув
От Седемдесетте

А това е вечен живот

Бог ви познава и ви кани да Го опознавате.

Обръщам се към вас, подрастващото поколение – младежи и пълнолетни младежи, несемейни или семейни, вие, бъдещите ръководители на тази Църква, Господната Църква. На фона на цялото зло, хаос, страх и объркване в света днес, аз ви говоря с яснота за величието и благословиите от това да опознаваме Бог.

Исус Христос поучава на много истини, които обясняват плана за щастие на Небесния Отец и вашето място в него. Ще се съсредоточа върху две от тях, които ще ви помагат да разбирате както своята *същност* като чеда на Бог, така и своята *цел* в живота.

Първо: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“¹.

Второ: „А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил“².

Моля ви, помнете тези истини – те ни учат за *причината* – докато аз се опитвам да опиша *начина*, по който всички ние можем да опознаваме Бог.

Опознавайте Го чрез молитва

Мои млади приятели, можем да започнем да опознаваме Бог чрез молитва.

На 7 април 1829 г. 22-годишният Оливър Каудъри започнал своята работа като писар на 23-годишният Джозеф Смит. Те били млади точно като вас. Оливър поискал потвърждение от Бог относно Възстановяването и своята роля в него. В отговор той получил следното откровение:

„Ето, ти знаеш, че си Ме питал, и Аз просветлих ума ти. ...

Да, Аз ти казвам, та да можеш да узнаеш, че няма никой, освен Бог, който да знае помислите и намеренията на сърцето ти. ...

... ако желаеш допълнително доказателство, насочи мислите си към нощта, когато Ме призова в сърцето си. ...

Не говорих ли мир на ума ти ... ? Какво по-велико доказателство можеш да имаш от това на Бога?“³

Когато се молите с вяра, ще чувствате Божията любов чрез шепота на Неговия Дух във *вашиите* души. Без значение колко самотни или несигурни може да се чувствате понякога, вие не сте сами в този свят. Бог *ви* познава лично. Когато се молите, вие ще започнете да *Го* опознавате.

Опознавайте Го чрез изучаване на Писанията

Докато изучавате Писанията, вие не само ще учите *за* Спасителя, но всъщност ще *опознавате* Спасителя.

Старейшина Брус Р. Макконки изнесе реч по време на общата конференция през април 1985 г. – точно 13 дни преди да почине. Той приключи с това свидетелство:

„Аз съм един от Неговите свидетели, и в някой бъдещ ден ще докосна с пръсти белезите от пирони по Неговите ръце и крака, и ще намокря стъпалата Му със съзлите си.

Но тогава няма да *знам* по-добре, отколкото *знам* в момента, че Той е Синът на Всемогъщия Бог, че Той

е нашият Спасител и Изкупител, и че спасението идва в и чрез Неговата единителна кръв и по никакъв друг начин“⁴.

Всички ние, които чухме речта на старейшина Макконки през онзи ден, никога не забравихме как се почувствахме. Когато започна речта си, той разкри *защо* неговото свидетелство е така силно. Той каза:

„Като говоря тези чудни неща, ще използвам собствени думи, макар да може да ви се стори, че това са думи от Писанията. ...

Истина е, че те първо са били прогласени от други, но *сега са мои*, защото Светият Дух Божий ми е дал свидетелство за тяхната истинност, и сега все едно Господ лично ми ги е разкрил. Така съм *чул* Неговия глас и *познавам* Неговото слово“⁵.

Когато изучавате и размишлявате над Писанията, вие също ще чувате Божия глас, ще научавате Неговото слово и ще започнете да Го опознавате. Бог ще разкрива Своите вечни истини лично на вас. Тези учения и принципи ще стават част от самата ви същност и ще извират от душата ви.

Важно е да изучаваме Писанията не само самостоятелно, но и заедно със семействата ни.

В нашия дом искахме децата ни да се учат да разпознават гласа на Духа. Вярвахме, че това се случи, като всеки ден изучавахме Книгата на Мормон като семейство. Нашите свидетелства бяха укрепвани, докато обсъждахме свещени истини.

Изучаването на Писанията се превръща в средството, чрез което Духът дава на всеки от нас личен урок. Като изучавате Писанията всеки ден, самостоятелно и със семействата си, ще се учите да разпознавате гласа на Духа и ще опознавате Бог.

Опознавайте Го, като вършите Неговата воля

Освен да се молим и да изучаваме Писанията, трябва да вършим Божията воля.

Спасителят е нашият съвършен пример. Той казва: „Защото слязох от небето не Моята воля да

върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил“⁶.

Когато възкресеният Спасител се явява на нефитите, Той заявява: „И ето, Аз съм светлината и животът на света; и Аз пих от тази горчива чаша, която Отец Ми даде и прославих Отца, вземайки върху Си греховете на света, с което изстрадах *волята* на Отца *във всички неща* от началото“⁷.

Вие и аз вършим волята на Отца, като почитаме сключените завети, спазваме заповедите и служим на Бог и на нашите ближни.

Моята съпруга Ронда и аз имаме родители, които са съвсем обикновени хора, вероятно много подобни

на вашите родители. Но това, което обичам в нашите родители е, че те са посветили живота си в служба на Бог и са ни научили да правим същото.

Когато родителите на Ронда били женени само от няколко години, нейният 23-годишен баща бил призован на пълновременна мисия. Той оставил своята млада съпруга и 2-годишна дъщеря. След това неговата съпруга била призована да служи заедно с него през последните седем месеца от мисията му, оставяйки роднини да се грижат за дъщеря им.

Няколко години по-късно, вече с *четири* деца, те се преместили

в Мисула, Монтана, за да може баща ѝ да следва в университета. Въпреки че били там само от няколко месеца, когато президент Спенсър У. Кимбъл и старейшина Марк Е. Питърсън предложили на тъста ми призованието да стане първия президент на новоосновения кол Мисула. Той бил само на 34 години. Мислите му за университета били оставени на заден план, тъй като той пожелал да изпълни *Господната* воля, а не своята собствена.

Моите родители служиха в храма в продължение на 30 години – татко, извършващ запечатвания, а мама като храмов работник. Те също така отслужиха пет пълновременни мисии заедно: в Ривърсайд, Калифорния, Улан Батор, Монголия, Найроби, Кения, храма Наву Илинойс и храма Монтерей Мексико. В Мексико те работиха усърдно да научат новия език, което не беше лесно на 80-годишна възраст. Но те се опитваха да вършат Божията воля, вместо да следват собствените си желания в живота.

На тях и на всички отдадени светии от последните дни по целия свят, повтарям думите на Господ към пророка Нефи, сина на Еламан: „Благословен си ти, Нефи, за това, което си правил... неуморно ... и (че) не се опита да спасиш собствения си живот, но търсеше Моята воля и спазването на Моите заповеди“⁸.

Когато се стремим да вършим волята Божия, служейки вярно на Него и на нашите ближни, ние чувстваме Неговото одобрение и наистина Го опознаваме.

Опознавайте Го, като ставате по-подобни на Него

Спасителят ни казва, че най-добрият начин да опознаваме Бог, е като ставаме *подобни* на Него. Той учи: „Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, тъймо какъвто съм Аз“⁹.

Достойнството има съществено значение за това да ставаме по-подобни на Него. Той ни заповядва: „Освет(ете се); да, пречистете сърцата си, очистете ръцете си ... за да

мога да ви направя чисти“¹⁰. Пътят към това да ставаме по-подобни на Него започва с покаяние, получаване на Неговата прошка и очистване на душите ни.

За да ни помага да се приближаваме към Отца, Господ ни дава следното обещание: „Всяка душа, която изостави греховете си и дойде при Мен, и призове Моето име, и се подчини на гласа Ми, и спазва заповедите Ми, ще види Моето лице и ще *познае*, че Аз съм“¹¹.

Чрез нашата вяра в Неговата единителна жертва Спасителят ни очиства, лекува и ни прави способни да Го *опознаваме*, като ни помага да ставаме *по-подобни* на Него. Мормон ни учи: „Молете се на Отца с цялото си сърце, ... за да може да станете (синове и дъщери) Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем *подобни* на Него“¹². Когато се стремим да ставаме по-подобни на Бог, Той може да ни помага да постигаме повече, отколкото някога бихме могли сами.

Опознавайте Го, като следвате учители

За да ни помага в стремежа ни, Бог ни е дал модели за подражание и учители. Желая да споделя своите чувства към един мой учител – старейшина Нийл А. Максвел. Той

постоянно се стремеше да подчинява волята си на волята на Отца в своите усилия да става по-подобен на Бог.

Преди повече от 20 години той сподели с мен своите чувства, след като му бе поставена диагноза „рак“. Той ми каза: „Искам да бъда в отбора от тази страна (на завесата) или от другата страна. Не желая да стоя встрани. Искам да участвам в играта“¹³.

През следващите няколко седмици той не беше склонен да моли Бог да го излекува, а просто желаше да върши Божията воля. Неговата съпруга Колийн му каза, че първата молба на Исус в Гетсиманската градина е: „Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша“. След това Спасителят казва: „Не обаче, както Аз искам, но както *Ти искаш*“¹⁴. Тя насърчи старейшина Максвел да следва примера на Спасителя, като се моли за облекчение и *след това* се подчинява на Божията воля и той направи това¹⁵.

След като изтърпя продължително и изтощително лечение в продължение на почти една година, той изцяло и напълно се върна обратно „в играта“. Той служи още седем години.

Имах няколко назначения заедно с него през тези няколко години. Почувствах неговата доброта, състрадание и обич. Виждах, че бе духовно

по-пречистен поради продължителните му страдания и непрестанната му служба, докато се стремеше да става по-подобен на Спасителя.

Свършеният пример за подражание и учител, който всички имаме, е нашият Господ и Спасител Исус Христос, Който казва: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен“¹⁶. „Ела и Ме следвай“¹⁷.

Мои млади братя и сестри, опознаването на Бог е задача за цял живот. „А това е вечен живот, да *позна(ем)* ... единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото (Отец е) изпратил“¹⁸.

„Не трябва ли да продължаваме в такова едно велико дело? ... Кураж, (мои млади приятели), и напред, напред към победата!“¹⁹

Бог *ви* познава и *ви* кани да Го опознавате. Молете се на Отца, изучавайте Писанията, търсете Божията воля, стремете се да ставате по-подобни на Спасителя и следвайте праведни учители. Ако правите това, *вие* ще *опознавате* Бог и Исус Христос и ще наследите вечен живот. Това е моята покана към вас в качеството ми на специален ръкоположен Техен свидетел. Те живеят. Те ви обичат. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 3:16.
2. Йоан 17:3.
3. Учение и завети 6:15–16, 22–23.
4. Брус Р. Макконки, „The Purifying Power of Gethsemane“, *Ensign*, май 1985 г., с. 11, курсив добавен.
5. Брус Р. Макконки, „The Purifying Power of Gethsemane“, с. 9, курсив добавен.
6. Йоан 6:38.
7. 3 Нефи 11:11, курсив добавен.
8. Еламан 10:4.
9. 3 Нефи 27:27.
10. Учение и завети 88:74.
11. Учение и завети 93:1, курсив добавен.
12. Мороний 7:48, курсив добавен.
13. Вж. подобни твърдения в Брус К. Хейфън, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell*, 2002 г., с. 19.
14. Матей 26:39, курсив добавен.
15. Вж. Брус К. Хейфън, *A Disciple's Life*, с. 15.
16. Йоан 14:6.
17. Матей 19:21.
18. Йоан 17:3, курсив добавен.
19. Учение и завети 128:22.

От старейшина Бенхамин Де Хойос
От Седемдесетте

Тъй че светлината ни да може да бъде знаме за народите

Евангелието на Спасителя и Неговата възстановена Църква ни дават много възможности нашата светлина да бъде част от великото знаме за народите.

Преди години, докато служех като учител в Семинара, чух как един от колегите кани учениците си да помислят върху следния въпрос: Ако бяхте живели по времето на Спасителя, защо мислите, че щяхте да Го следвате като Негови ученици? Те стигнаха до извода, че онези, които следват Спасителя в наши дни и се стремят да бъдат Негови ученици, вероятно биха Го следвали и тогава.

Оттогава размишлявам над този въпрос и тяхното заключение. Често се чудя как бих се чувствал да слушам самия Спасител, докато казва следното в Проповедта на планината:

„Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие.

И когато запалят светило, не го слагат под шиника, а на светилника и то свети на всички, които са вкъщи.

Също така нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 5:14–16).

Можете ли да си представите какво би било чувството да чувате гласа на Спасителя? Всъщност не е необходимо да си го представяме. За нас да чуваме гласа Господен се е превърнало в постоянно преживяване, защото когато чуваме гласа на Неговите служители, все едно чуваме Неговия глас.

Подобно на посланието в Проповедта на планината, през 1838 г. чрез Пророка Джозеф Смит Господ заявява следното:

„Защото тъй ще се нарича Моята църква през последните дни, тъймо Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Наистина казвам на всички вас: Станете и заблестете, тъй че светлината ви да може да бъде знаме за народите“ (У. и З. 115:4–5).

Нашите дни са толкова забележителни, че дори са били показани във видение на пророк Исая, който също вижда и пророкува за деня

на Възстановяването на Църквата на Исус Христос и за нейната цел, казвайки: „И ще издигне знаме за народите и ще събере изгонените на Израил, и ще събере в едно разпръснатите на Юдея от четирите краища на земята“ (Исайя 11:12).

В контекста на Писанията, знамето е символ, около който хората се събират в единството на обща цел. В древни времена знамето е обединявало войниците по време на битка. Символично казано, Книгата на Мормон и възстановената Църква на Исус Христос са знаме за всички народи. (Вж. Ръководство към Писанията, „Знаме“, scriptures.lds.org.)

Без съмнение, едно от големите знамена в тези последни дни е тази великолепна обща конференция, по време на която непрестанно се провъзгласяват великото дело и плана на нашия Небесен Отец „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“ (Моисей 1:39).

Постоянното провеждане на общи конференции е едно от категоричните свидетелства за факта, че ние като светиим от последните дни „вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във

всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие“ (Символът на вярата 1:9).

Тогава какво е разкрил Господ чрез президент Томас С. Монсън, което е необходимо да продължаваме да правим, за да може нашата светлина да бъде знаме за народите? Кои са някои от важните неща за вършене в този изключителен момент от изграждането на Сион и събирането на Израил?

Господ винаги ни е изявявал Своята воля „ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко“ (2 Нефи 28:30). Ето защо не трябва да се изненадваме от неща, които изглеждат маловажни, поради своята простота и повторение, понеже Господ вече ни е посъветвал, казвайки ни: „Благословени са онези, които се вслушат в Моите учения и дават ухо на Моя съвет, защото те ще се научат на мъдрост; защото на онзи, който приема, ще дам повече“ (2 Нефи 28:30).

Свидетелствам, че като учим „ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко“ и се вслушваме

в съветите на нашите ръководители, ще имаме масло в лампите си, което ще ни дава възможности да излъчваме светлина в живота на другите, както ни е заповядал Господ.

Макар да има много неща, които можем да правим, за да бъдем светли и знаме за околните, бих искал да се спра на три: освещаването на Господния ден, ускоряването на делото на спасение от двете страни на завесата и преподаването като Спасителя.

Светлината, за която говорим, идва от отдадеността, с която освещаваме Господния ден, както в Църквата, така и у дома; това е светлината, която расте, докато се пазим неопетнени от света; това е светлината, идваща от принасяне в жертва на свещенодействията ни в Неговия свят ден и от поклонението на Всевишния, като всичко това ни дава възможност винаги да имаме Неговия Дух с нас. Това е светлината, която нараства и става видима, когато се връщаме у дома с чувството на опрощение, за което президент Хенри Б. Айринг спомена на общата конференция миналия октомври, казвайки: „От всички изброени благословии, най-голямата до тук е чувството на опрощение,

което можем да усетим с вземането на причастието. Ще чувстваме повече обич и признателност към спасителя, Чиято вечна жертва ни позволи да бъдем пречистени от греха“ („Благодарност в Господния ден“, *Лиакхона*, ноем. 2016 г., с. 100).

Като освещаваме Господния ден и вземаме от причастието, ние не само биваме пречиствани, но и светлината ни става по-ярка.

Нашата светлина също нараства, когато посвещаваме и отделяме време за намиране на имена на наши предци, когато носим тези имена в храма и когато учим семействата си и другите хора да правят същото.

Със строежа на все повече Господни храмове храмовата работа и работата по семейна история, която споделяме със светии от двете страни на завесата, напредва повече от когато и да е било. Сега, след като в храмовете са отделени специални часове, предвидени за семейства, идващи със собствени картончета с имена, жена ми и аз имаме приятни преживявания, докато служехме в храма заедно с нашите деца и внуци.

Когато намираме и носим имена в храма и учим другите как да правят

това, нашата светлина, заедно с тяхната, сияе като знаме.

Да се учим да преподаваме като Спасителя е друг начин да се вдигаме и да блестим. Радвам се заедно с всеки, който се учи как да преподава като Спасителя. Позволете ми да прочета от корицата на новото ръководство за преподаване: „Целта на всеки преподавател на Евангелието – всеки родител, всеки официално призован учител, всеки домашен учител и посещаваща учителка, както и на всеки последовател на Христос – е да проповядва истинското учение на Евангелието чрез Духа, за да помогне на Божиите чеда да изграждат своята вяра в Спасителя и да стават по-подобни на Него“ (*Да преподаваме като Спасителя*, 2016 г.).

Вече хиляди от нашите верни учители издигат светлината си, като се учат как да преподават като Спасителя. В този смисъл новите събрания на съвета на учителите са начин да се вдигаме и да блестим, докато учениците се събират около знамето на учението на Христос, понеже „ключът за преподаване като Спасителя е да живее(м) по начина, по който Спасителят живял“ (*Да преподаваме като спасителя*, с. 4).

Докато всички ние преподаваме и се учим както Той би го правил и ставаме по-подобни на Него, светлината ни ще свети по-ярко, няма да може да бъде скрита и ще се превръща в знаме за онези, които търсят светлината на Спасителя.

Мои скъпи братя и сестри, не следва и не трябва да крием своята светлина. Нашият Спасител ни заповядва да позволяваме на светлината ни да свети като град на хълм или като светлина от светилник. Когато правим това, ние прославяме нашия Небесен Отец. Евангелието на Спасителя и Неговата възстановена Църква ни дават много възможности нашата светлина да бъде част от великото знаме за народите.

Свидетелствам, че Исус Христос е светлината, която трябва да отразяваме, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук

От Кворума на дванадесетте апостоли

Основи от вяра

Молитвата ми е да правим необходимите жертви и да бъдем достатъчно смирени, за да укрепваме нашите основи от вяра в Господ Исус Христос.

Това беше една прекрасна обща конференция. Ние наистина бяхме добре поучени. Ако общата конференция има една основна цел, то тя е да изгражда вяра в Бог Отец и нашия Спасител, Господ Исус Христос.

Ще говоря за основите от тази вяра.

Личните основи, подобно на много достойни занимания, обикновено се градят бавно – слой по слой, преживяване след преживяване, трудност след трудност, провал след провал и успех след успех. Едно от най-обичаните преживявания, свързани с тялото, е прохождането на бебето. Чудесно е да се види. Това безценно изражение на лицето – съчетание от решителност, радост, изненада и постижение – е наистина въздействащо събитие.

В нашето семейство има събитие от подобен характер, което се откроява от останалите. Когато нашият най-малък син беше на около четири години, той влезе в къщата и радостно, с голяма гордост, обяви на семейството: „Аз вече мога да правя всичко. Мога да връзвам, да карам и да закопчавам цип“. Разбрахме, че той ни казва, че може да си завързва обувките, може да кара своята

триколка и че може да си закопчава ципа на якето. Ние всички се смяхме, но си дадохме сметка, че за него това бяха изумителни постижения. Той мислеше, че се е превърнал в напълно развита личност и е пораснал.

Физическото, умственото и духовното развитие имат много прилики. Физическото развитие е доста лесно да се види. Ние започваме с бебешки

стъпки и напредваме ден след ден, година след година, растейки и развивайки се, докато достигнем крайния си физически ръст. Темпът на развитие е различен за всеки човек.

Когато гледаме някой велик атлет или музикално изпълнение, ние често казваме, че този човек е много надарен, което обикновено е така. Но изпълнението е резултат на години подготовка и практика. Един добре известен автор, Малкъм Гладуел, е нарекъл това 10 000-часовото правило. Изследователите са определили, че това е необходимото количество практика за спортни занимания, музикални изпълнения, академична компетентност, професионални работни умения, медицинска или правна експертиза и т.н. Един от тези изследователи твърди, „че е необходимо да се практикува нещо в продължение на десет хиляди часа, за да се достигне нивото на майсторство, съответстващо на експерт от световна величина – във всяко нещо“¹.

Повечето хора осъзнават, че такава подготовка и практика са много важни, за да се постигне най-доброто физическо или умствено изпълнение.

За съжаление, в един нарастващо бездуховен свят, все по-малко внимание се обръща на размера на

духовното развитие, който ни е необходим, за да ставаме по-подобни на Христа и да създаваме основите, които водят до трайна вяра. Склонни сме да наблягаме на моментите на върховно духовно разбиране. Това са ценни отделни случаи, когато разпознаваме, че Светият Дух е засвидетелствал специални духовни прозрения на сърцата и умовете ни. Радваме се на тези събития и те не бива в никакъв случай да се омаловажават. Но, за да имаме трайна вяра и постоянното спътничество на Духа, няма заместител на личната религиозна практика, която е сравнима с физическото и умственото усъвършенстване. Ние

трябва да градим върху тези преживявания, които понякога са подобни на първи бебешки стъпки. Правим това посредством посветена отдаденост на свято събрание за причастие, изучаване на Писанията, молитва и служба в призованието. В един скорошен некролог на баща на 13 деца бе написано: „неговата отдаденост на ежедневната молитва и задълбоченото изучаване на Писанията оказа дълбоко влияние върху неговите деца, давайки им непоклатима основа от вяра в Господ Исус Христос“².

Едно мое преживяване, когато бях на 15 години, бе основополагащо за мен. Моята вярна майка се опитваше

смело да ми помага да градя основите от вяра в своя живот. Посещавах събранието за причастие, Неделното училище за деца, после Младите мъже и Семинара. Четях Книгата на Мормон и редовно се молах самостоятелно. По това време едно важно събитие се случи в нашето семейство, когато моят обичан по-голям брат обмисляше евентуално призование за мисия. Моят прекрасен баща, слабо активен член на Църквата, искаше той да продължи със своето образование и да не служи на мисия. Това се превърна в повод за спорове.

В незабравим разговор с по-големия ми с пет години брат, който водеше разговора, ние стигнахме до извода, че неговото решение дали да служи на мисия зависеше от три неща: (1) Имаше ли Исус Христос божествен произход? (2) Беше ли истинна Книгата на Мормон? (3) Беше ли Джозеф Смит Пророкът на Възстановяването?

Като се молих искрено онази вечер, Духът ми потвърди истинността и на трите въпроса. Осъзнах също, че почти всяко решение, което ще взема през остатъка от живота си, ще бъде основано върху отговорите на тези три въпроса. Особено ясно разбрах, че вярата в Господ Исус Христос беше решаваща. Поглеждайки назад, признавам, че главно благодарение на моята майка, основите ми си бяха на мястото, така че да получа духовно потвърждение през онази вечер. Моят брат, който вече имаше свидетелство, взе решение да служи на мисия и в крайна сметка спечели подкрепата на татко.

Духовното напътствие се получава, когато е необходимо, в Господното време и според Неговата воля³. Книгата на Мормон: Още едно свидетелство за Исус Христос е чудесен пример. Наскоро прегледах екземпляр от първото издание на Книгата на Мормон. Джозеф Смит завършва превода, когато е на 23 години. Ние знаем донякъде за процеса и инструментите, които използва за този превод. В онова първо печатно издание на книгата от 1830 г., Джозеф добавя

кратък предговор, в който просто и ясно заявява, че тя е преведена „чрез дарбата и силата Божии“⁴. Какво ще кажем за помощните средства при превода – Урима и Тумима, гледаческите камъни? Те ли са били най-важни или са били по-скоро като детски помощни колелца, докато Джозеф упражни необходимата вяра, за да получи по-конкретни откровения?⁵

Както, за да се сдобие човек с физически и умствени способности, са необходими повторение и постоянно усилие, по същия начин това важи и за духовните неща. Спомнете си, че Пророкът Джозеф е посетен четири пъти от един и същ посетител – Мороний – с едно и също послание, като подготовка за получаване на плочите. Вярвам, че ежеседмичното участие в свещени събрания за причастието има духовни последици, които ние не разбираме напълно. Редовното размишляване над Писанията – вместо тяхното четене от време на време – може да замества повърхностното разбиране с възвишено, променящо живота, увеличаване на нашата вяра.

Вярата е принцип на сила. Нека дам пример: Когато бях млад мисионер, един забележителен президент на мисия⁶ ме запозна по проникновен начин с една история от Писанията, намираща се в Лука 8, за жена, която имала кръвотечение от 12 години и която похарчила по лекари всичко, което има, без да може някой да я излекува. Тези стихове и до ден днешен са сред любимите ми.

Ще си спомните, че тя имала вяра, че ако само се докосне до крайчеца на дрехата на Спасителя, ще оздравее. Когато тя го направила, незабавно била изцелена. Спасителят, Който вървял заедно със Своите ученици, казал: „Кой се допря до мене?“

Отговорът на Петър бил, че всички, вървейки заедно, са Го притискали.

„Но Исус каза: Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене“.

Думата *сила* е заместена от „добродетел“ на други езици. На (български) е преведена като „сила“.

Независимо от това, Спасителят не е видял жената, Той не се е съсредоточил върху нейната нужда. Но вярата ѝ била такава, че изцеляващата сила на Сина Божий се изляла върху нея при докосването на крайчеца на дрехата Му.

Спасителят ѝ казал: „Дъще, твоята вяра те изцели; иди си с мир“⁷.

Размишлявал съм над тази история през целия си живот. Давам си сметка, че нашите лични молитви и молби, отправяни към един любящ Небесен Отец в името на Исус Христос, могат да носят в живота ни такива благословии, каквито не можем и да си представим. Основите от вяра – вяра, като вярата, проявена от тази жена – трябва да бъдат най-голямото желание на нашите сърца.

Въпреки това, да изградим основи от вяра, дори подплатени с духовно потвърждение, не означава, че няма да имаме трудности. Обръщането в Евангелието не означава, че всички наши проблеми ще бъдат решавани.

Ранната история на Църквата и записаните в Учение и завети откровения съдържат отлични примери за създаване на основи от вяра и за сблъсък с превратности и предизвикателства, пред каквито всеки се изправя.

Завършването на храма в Къртлънд е основополагащо за цялата Църква. То се придружава от духовни проявления, откровения за учението и възстановяване на важни ключове за продължаващото изграждане на Църквата. Подобно на древните апостоли в деня на Петдесетница, много от членовете имат невероятни духовни преживявания при освещаването на храма в Къртлънд⁸. Но, както се случва и в нашия живот, това не означава, че не предстоят трудности и предизвикателства. Тези ранни членове не знаят, че ще се изправят пред финансовата криза на САЩ – Паниката от 1837 г. – която ще ги разтърси до дъното на душите им⁹.

Един пример за изпитанията, свързани с тази финансова криза, е преживяното от старейшина Парли П.

Прат, един от важните ръководители на Възстановяването. Той е член на първоначалния Кворум на дванадесетте апостоли. Някъде в началото на 1837 г. почива скъпата му съпруга Тенкфул, след раждането на първото им дете. Парли и Тенкфул били женени почти 10 години и нейната смърт го съкрушава.

Няколко месеца по-късно, старейшина Прат играе роля в един от най-тежките периоди в историята на Църквата. На фона на националната криза и местните икономически проблеми – включително спекулациите със земя и затрудненията на финансовата институция, основана от Джозеф Смит и други членове на Църквата – възникват раздори и напрежение в Къртлънд. Църковните ръководители не винаги вземат мъдри решения относно материалните въпроси в техния собствен живот. Парли претърпява големи финансови загуби и за известно време е обиден на Пророка Джозеф¹⁰. Той

написва остра критика към Джозеф и му противоречи от амвона. Същевременно, Парли продължава да вярва в Книгата на Мормон и в Учение и завети¹¹.

Старейшина Прат изгубва своята съпруга, своята земя и своя дом. Парли заминава за Мисури без да каже на Джозеф. Докато пътува, той неочаквано среща своите другари апостоли Томас Б. Марш и Дейвид Патън, които се връщат в Къртлънд. Те чувстват голяма нужда да възстановят разбирателството в Кворума и убеждават Парли да се върне с тях. Той осъзнава, че никой не е изгубил повече от Джозеф Смит и неговото семейство.

Парли намира Пророка и през сълзи му признава, че извършеното от него не е било правилно. През месеците след смъртта на съпругата му Тенкфул, Парли се намира „под тъмен облак“ и е налегнат от страховете и чувство на безсилие¹². Джозеф, знаейки какво означава да се бориш

с противопоставяне и изкушения, „искрено прощава“ на Парли, молейки се за него и благославяйки го¹³. Парли и другите, които остават верни, извличат полза от трудностите в Къртлънд. Те израстват в мъдрост и стават по-благородни и добродетелни. Това преживяване се превръща в част от техните основи от вяра.

Несгодите не бива да се разглеждат само като наказания от Господ или липса на благословии. Противопоставянето във всички неща е част от огъня на пречиствача, който ни подготвя за вечния селестиален живот¹⁴. Когато Пророкът Джозеф Смит е в затвора Либърти, словата на Господ към него описват всякакъв вид трудности – включително горест, лъжливи обвинения – и завършват така:

„Ако самите челюсти на пъкъл разтворят широко уста за теб, знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро.

Синът Човешки слезе по-ниско от всички тях. Ти по-велик ли си от Него?“¹⁵

В това напътствие към Джозеф Смит, Господ дава ясно да се разбере, че дните му се знаят и няма да бъдат изброени по-малко. Господ завършва: „Не се бой от това, което човек може да стори, защото Бог ще бъде с теб во веки веков“¹⁶.

Какви тогава са благословиите на вярата? Какво може да се постигне чрез вяра? Списъкът е почти безкраен:

Греховете ни могат да бъдат опростени поради вярата в Христос¹⁷.

Всички, които имат вяра, имат общение със Светия Дух¹⁸.

Спасението идва чрез вяра в Христовото име¹⁹.

Ние получаваме сила според вярата ни в Христа²⁰.

Нищо не влиза в покоя на Господ, освен онези, които са очистили одеждите си в кръвта на Христос, поради тяхната вяра²¹.

На молитвите бива отговаряно според вярата²².

Ако няма вяра сред хората, Бог не ще може да върши никакви чудеса сред тях²³.

И накрая, нашата вяра в Исус Христос е най-важната основа за нашето вечно спасение и възвисяване. Както Еламан учи своите синове: „Помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, вие трябва да градите основите си; ... която е сигурна основа, основа, върху която ако човешките градят, не могат да паднат“²⁴.

Благодарен съм, че нашите основи от вяра бяха укрепени благодарение на тази конференция. Молитвата ми е да правим необходимите жертви и да бъдем достатъчно смирени, за да укрепваме нашите основи от вяра в Господ Исус Христос. За Него давам сигурно свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* 2008 г., с. 40. Той цитира невролога Даниел Левитин.
2. Некрологът на Брайънт Хинкли Уадсуорт, *Deseret News*, 15 ян. 2017 г., legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Вж. 2 Нефи 28:30. Ние не получаваме наведнъж цялото знание за нещата или

всички принципи, свързани с тях. Те идват, когато са необходими: ред по ред, правило след правило.

4. В първото издание от 1830 г. на Книгата на Мормон, Пророкът Джозеф Смит записва: „Бих желал да ви уведомя, че аз преведох чрез дара и силата Божии“ (вж. Въведение към Книгата на Мормон, 1830 г.). Следващите издания на Книгата на Мормон включват подобно изявление: „Площите са предоставени на Джозеф Смит, който ги превежда чрез дарбата и силата Божии“ (вж. Въведение към Книгата на Мормон, 2013 г.)
5. Орсън Прат си спомня, че е присъствал много пъти, когато Джозеф Смит превежда Новия завет и се чудел защо той не използва никакъв инструмент в този процес. „Джозеф, като че прочете мислите му, вдигна поглед и обясни, че Господ му дал Урима и Тумима, когато бил неопитен в Духа на вдъхновение. Но сега бил дотолкова напреднал, че разбирал как действа този Дух и не се нуждаел от помощта на този инструмент“ („Two Days' Meeting at Brigham City, 27 и 28 юни 1874 г.“ *Millennial Star*, 11 авг. 1874 г., с. 499; вж. също Ричард Е. Търли-мл., Робин С. Дженсън и Марк Ашгърст-Макгий, „Джозеф гледачът“, *Лиакхона*, окт. 2015 г., с. 10–17).
6. Президентът на мисия е старейшина Марион Д. Ханкс, който е също и висш ръководител.
7. Вж. Лука 8:43–48.
8. Вж. Деяния 2.
9. Вж. Мосия 2:36–37, вж. също Хенри Б. Айринг, „Духовната подготовка: започне-

те отрано и бъдете постоянни“, *Лиакхона*, ноем. 2005 г., с. 38: „И така, големият изпит в живота е да се види дали ще се вслушваме и подчиняваме на Божиите заповеди всред бурите на живота. Той не е да се устои на бурите, а да се избере правилното, докато те бушуват. И е житейска трагедия да не издържим този изпит и така да не отговорим на изискванията да се върнем отново в славата на нашия небесен дом“.

10. Вж. Terry L. Givens and Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism*, 2011 г., с. 91–98; Въведение към тома и Въведение към „Част 5“, *The Joseph Smith Papers, Документи, том 5: окт. 1835–ян. 1838*, ред. Brent M. Rogers and others (2017), xxviii–xxx, с. 285–293.
11. Вж. „Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837“, в *The Joseph Smith Papers, Документи, том 5: окт. 1835 – ян. 1838*, с. 386–391.
12. Вж. „History of John Taylor by Himself“, *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861 г.*, Библиотека по история на Църквата, Гивънс и Гроу, *Parley P. Pratt*, с. 101–102.
13. Вж. *The Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. 1874 г., с. 183–184.
14. Вж. 2 Нефи 2:11.
15. Учение и завети 122:7–8.
16. Учение и завети 122:9.
17. Вж. Енос 1:5–8.
18. Вж. Яром 1:4.
19. Вж. Мороний 7:26, 38.
20. Вж. Алма 14:26.
21. Вж. 3 Нефи 27:19.
22. Вж. Мороний 7:26.
23. Вж. Етер 12:12.
24. Еламан 5:12.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Може да използвате някои от следните дейности и въпроси като отправна точка за семейно или лично изучаване.

За деца

- Страница 86: Президент Томас С. Монсън ни покани да четем от Книгата на Мормон всеки ден, като обеща: „Светият Дух ще ви стори истинността ѝ знайна“. В допълнение на личното изучаване можете да си създадете навик да изучавате Книгата на Мормон със семейството си всеки ден. Можете също така да пресъздавате случки или да играете игри, които да ви помагат да запомните важни стихове и истории. Отидете на friend.lds.org и потърсете в списанията *Лиахона* истории от Книгата на Мормон, таблици за отбелязване на напредъка при четене и други.
- Страница 117: Старейшина Гари Е. Стивънсън разказа как баща му се вслушал в Светия Дух и така го спасил от змия. Попитайте родителите си дали можете като семейство да обсъдите въпроса: „Как ни помага Светият Дух?“ Споделете преживявания, при които

Светият Дух ви е предупреждавал, утешавал или ви е свидетелствал. Можете дори да ги запишете и да направите книга.

- Страница 87: Сестра Джой Д. Джоунс ни учи, че можем да се подготвяме след време да сключваме свещени завети, като сега се учим да спазваме своите обещания. Поставете си цел и обещавайте да действате така, че да я постигнете. Помолете свой приятел да следи как се справяте и да ви помага да спазвате обещанието си.
- Страница 90: Старейшина Юн Хуан Чой сподели съвет от своя баща: „Не се оглеждайте встрани, гледайте нагоре!“ Понякога се разсейваме и забравяме да се съсредоточаваме върху Небесния Отец и Исус Христос. Затова си напомняйте да гледате нагоре! Можете да поставите картина на Исус в стаята си. Излизайте навън и гледайте към небето. Всеки ден отделяйте време тихо да мислите

за Небесния Отец и Исус Христос и да чувствате Духа.

За младежи

- Страници 93 и 117: Някога питали ли сте се: „Как може Духът да бъде винаги с мен? Как мога да разпознавам Светия Дух? Как ми помага Светият Дух?“ Старейшини Роналд А. Расбанд и Гари Е. Стивънсън дадоха отговори на тези и много други въпроси. Старейшина Расбанд каза: „Имаме свещената отговорност да се учим да разпознаваме Неговото влияние в живота ни и да реагираме съобразно“. Как може да изпълнявате тази отговорност?
- Страница 33: Старейшина Юлисис Соарес цитира част от стиха, който е тема за дейностите на младежите за годината: „Прос(ете) с вяра, без да се съмнява(те) ни най-малко; защото който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете“ (Послание на Яков 1:6). Как можем да не се колебаем? Започнете, като укрепвате своята вяра в Исус Христос. Учете повече за Него. Спомняйте си за моментите, когато сте чувствали Неговата обич и мир.
- Страници 86 и 9: Президент Томас С. Монсън ни покани: „Ако не четете Книгата на Мормон ежедневно, моля ви, правете го“. А

сестра Керъл Ф. Макконки попита: „Оставяме ли настрана телефона, безкрайния списък със задачи и светските грижи? Молитвата, изучаването и вслушването в Божието слово канят Неговата пречистваща и изцеляваща любов в душите ни“. Планирайте да прекарвате време всеки ден в четене на Книгата на Мормон и сложете на телефона си или в бележника си за планиране нещо, което да ви напомня за това.

За пълнолетни младежи

- Страница 62: Какви цели имате в живота си? Старейшина М. Ръсел Балард учи: Добре е да имаме цели за своята кариера, образование, спортни игри и любими дейности, но „нашите най-съществени и важни цели трябва да са в хармония с вечния план на Небесния Отец“. По какъв начин вашите планове са в съответствие с плана на Небесния Отец за нас? Как можем да сме по-съсредоточени върху целта да живеем вечно с Небесния Отец и Исус Христос?
- Страница 39: По-рано тази година президент Ръсел М. Нелсън покани пълнолетните младежи да „отделят време всяка седмица за изучаване на *всичко*, което Исус казва и прави според записаното в стандартните произведения“ („Пророците, ръководителите и божественият закон“, духовно послание за пълнолетни младежи по света, 8 ян. 2017 г., broadcasts.lds.org). Той повтори тази покана по време на общата конференция като един от четирите ключови елемента, чрез които можем да получаваме силата на Спасителя в живота си. Изучавайте речта на президент Нелсън, за да научите как можете да получавате достатъчно „сила да носи(те) товара, да преодолява(те) пречките и изкушенията на нашето съвремие“.
- Страница 100 и 26: Бихте ли искали да имате карта, която да ви води в живота? Старейшина Далин Х.

Оукс учи: „Тъй като разполагаме с истината за Божеството и нашите взаимоотношения с Тях, целта на този живот и естеството на нашата вечна съдба, ние разполагаме с най-добрата пътна карта, която да ни води в нашето житейско пътуване“. Както той, така и старейшина Уедърфорд Т. Клейтън учиха, че знанието за плана на спасение може да ни помага да се справяме с нашите трудности днес. Изучавайте техните послания и питайте Небесния Отец как вечните истини могат да бъдат най-добрата пътна карта във вашия живот.

- Страница 104: Страхът може да мотивира, но президент Дитер Ф. Ухтдорф учи, че страхът „никога няма да ни преобрази в хора, които обичат праведното и които желаят да се подчиняват на Небесния Отец“. Как чистата любов Христова може да бъде „дадената от Бог противоотрова“ за страховете ви?

За възрастни

- Страница 86: Президент Томас С. Монсън каза: Ако с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден, „ще можем да чуваме гласа на Духа, да устояваме на изкушенията, да преодоляваме съмнения и страхове и да получаваме помощ от небесата в живота си“. Лично и като семейство си поставете за цел да четете от Книгата на Мормон всеки ден.
- Страница 39: Приемете поканата на президент Ръсел М. Нелсън към пълнолетните младежи (вж. по-горе в „За пълнолетни младежи“). Как

можете да адаптирате тази покана спрямо себе си и своето семейство? Обсъдете благословиите, които идват в резултат на това да учим повече за Спасителя.

- Страница 93 и 117: Докато четете речите на старейшини Роналд А. Расбанд и Гари Е. Стивънсън, търсете по какви начини Духът може винаги да бъде с нас и да ни помага. Намерете начини да Той да има по-силно влияние в живота ви.
- Страница 39 и 62: Президент Ръсел М. Нелсън и старейшина М. Ръсел Балард насърчиха членовете да изучават „Живият Христос“ (вж. гърба на предната корица). Старейшина Балард каза: „Поставете го на видно място и отделяйте време да преглеждате всички твърдения, намиращи се в това вдъхновено свидетелство за Христос от Неговите специални свидетели, които са го подписали“. Прочетете „Живият Христос“ със семейството си и обсъдете наученото.
- Страница 127 и 97: Старейшина Куентин А. Кук учи, че основата на нашата вяра трябва да се изгражда „бавно – слой по слой, преживяване след преживяване, трудност след трудност, провал след провал и успех след успех“. Старейшина А. Уитни Клейтън каза: „Правилното изпълнение на малките, породени от вяра, ежедневни навици е най-добрият начин да укрепваме себе си против житейските трудности, каквито и да са те“. Какво може да правите всеки ден, за да укрепвате своите основи от вяра? ■

Избраните преживявания от общата конференция могат да бъдат използвани при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Нийл Л. Андерсън	(58) Президент Дейвид О. Маккей вижда във видение Спасителя и „тези, които победиха света“. Старейшина Брус Д. Портър има сериозни проблеми с бъбреците, но побеждава света поради любовта си към Спасителя.
Дейвид А. Беднар	(67) Дейвид А. Беднар помага на обезпокоен завърнал се мисионер.
Марк А. Браг	(36) Пожарникари спасяват картина на Исус Христос от горяща сграда на кол.
М. Джозеф Броу	(23) Бащата на М. Джозеф Броу се вслушва в мъдро напътствие от майка си. Като млад мъж М. Джозеф Броу търси да разбере каква е волята на Небесния Отец, докато се подготвя да даде кучето си на друг човек. В храма М. Джозеф Броу научава, че Небесният Отец Го е грижа за него.
Линда К. Бъртън	(12) След като съпругът ѝ се парализира, Друзила Хендрикс се грижи за прехраната на семейството си. Президентка на Обществото за взаимопомощ служи на другите, докато се бори с рака.
Жералд Косе	(75) Когато е на 30 години, Жералд Косе получава повишение благодарение на това, че е посещавал Семинара. Членове на район намират възможности за служба за един млад мъж.
Юн Хуан Чой	(90) Бащата на Юн Хуан Чой го учи: „Не се оглеждай встрани, гледай нагоре!“ Сънбийм Чой бива благословен, докато родителите му отслужват мисия. Призоваването на Юн Хуан Чой като седемдесетник означава, че ще прекарва по-малко време със своето семейство, но синът му се радва, защото са „вечно семейство“.
Л. Уитни Клейтън	(97) Млад епископ съветва членове на района с проблеми да отделят време за обикновени начини за упражняване на вярата.
Уедърфорд Т. Клейтън	(26) Уедърфорд Т. Клейтън вижда радостта, която новородено бебе носи на своята майка. След като една жена умира, двете ѝ дъщери намират утеха поради своята вяра в Спасителя.
Куентин Л. Кук	(127) Четиригодишният син на Куентин Л. Кук „вече мо(же) да прав(и) всичко“. Като млад мъж Куентин Л. Кук получава духовно потвърждение за Възстановеното Евангелие. Оставайки верен въпреки трудностите, Парли П. Прат израства в мъдрост и добродетел.
Бони Х. Кордън	(6) Най-малкият внук на Бони Х. Кордън я моли да четат повече от Писанията. Мирът, който Бони Х. Кордън чувства поради молитвата на майка си, я насърчава да се уповава на Господ. Служейки на другите, сестра с рак получава сила и смелост да устоява въпреки болестта.
Валери В. Кордон	(55) Като млад мъж Валери В. Кордон вижда как семейството му е благославяно поради това, че плащат десетък.
Хоакин Е. Коста	(112) Докато участва в беседи с мисионерите, Хоакин Е. Коста се смирява и търси покаяние по пътя към израстване и щастие.
Хенри Б. Айринг	(15) Смирени членове в Австрия позволяват Светия Дух да освещава металната барака, в която провеждат събрания за причастие. Светият Дух позволява на Хенри Б. Айринг да види своя буен малък син така, както Бог го вижда. (19) Дори най-добрата технология не може да замести личното откровение. (82) Хенри Б. Айринг разчита на обещанието, че Духът ще бъде в сърцето му и ангели ще го подкрепят, докато служи като свещеник.
С. Скот Гроу	(121) Родителите на С. Скот Гроу и съпругата му отслужват мисии. С. Скот Гроу става свидетел на духовното пречистване на старейшина Нийл А. Максвел.
Джой Д. Джоунс	(87) Голям брат спазва обещанието, което дава на родителите си да не се заяжда със своята 5-годишна сестра.
Керъл Ф. Макконки	(9) Една 13-годишна президентка на клас Кошер в Гана помага на приятелките си да изпълняват своите задачи у дома, за да могат да посещават събранията в Църквата.
Ръсел М. Нелсън	(39) Млада жена изпълнява поетата отговорност да участва в събрание на Обществото за взаимопомощ в своя кол, въпреки че е дисквалифицирана от щатско състезание.
С. Марк Палмър	(114) Като президент на мисия С. Марк Палмър се учи да „поглежда“ мисионерите и да ги обича така, както Отец и Синът ги обичат.
Роналд А. Расбанд	(93) Като пълновременен мисионер Роналд А. Расбанд препречва с крак затваряща се врата. Старейшина Роналд А. Расбанд чувства подтик да посети и благослови членове на Църквата в Еквадор след земетресение. Като президент на мисия Роналд А. Расбанд насърчава мисионерите да действат според първоначалните подтици.
Дейл Г. Ренлънд	(29) В Клетниците състраданието на един епископ мотивира Жан Валжан да промени живота си. Като младеж в Европа Дейл Г. Ренлънд е жертва на подигравки и преследване.
Гари Б. Сабин	(52) Момче скаут прекарва една студена нощ. Надуваема боксова круша във формата на човек се изправя след всеки удар, защото човекът „стои изправен отвътре“. Бащата на Гари Б. Сабин учи двама от своите другари, които са впечатлени от неговия праведен пример.
Юлисис Соарес	(33) Пълновременен мисионер подновява своята решителност да служи отдадено на Бог, след като научава, че сестра му е починала.
Гари Е. Стивънсън	(117) Гари Е. Стивънсън е впечатлен от урока на деветгодишно момче по време на семейна домашна вечер. Подтик от Духа спасява младия Гари Е. Стивънсън от гърмяща змия. Получен от президент на мисия подтик запазва мисионери в безопасност по време на земетресение в Япония. Членове на семейство биват утешени от Светия Дух след ужасна катастрофа.
Дитер Ф. Ухтдорф	(104) Дитер Ф. Ухтдорф се радва поради завършването на храма Мадрид Испания, въпреки че не е поканен на освещаването. Президент Джеймс Е. Фауст казва на Дитер Ф. Ухтдорф да не се „главозамайва“ от похвалите на членове на Църквата. Президент Дж.Рубен Кларк-мл. съветва новите ръководители да спазват правило номер шест. Бивш президент на кол работи като доброволец, който чисти след конете по време на градски парад.

Старейшина Тейлър Г. Годой

Висш ръководител седемдесетник

След няколко години работа по професията си, старейшина Тейлър Г. Годой се оказва на кръстопът.

Той работи като стоматолог, създава си практика и очаква бъдеще като преподавател по дентална хирургия. Но един обичан и доверен свещенически ръководител го кани да работи за Семинара и Института.

Напускането на една процъфтяваща кариера е интересен избор за младия стоматолог, който на 1 април 2017 г. е подкрепен като висш ръководител седемдесетник. Много от колегите му се чудят как може да се откаже от професията си.

„Но аз знаех, че това е правилният избор“ – казва той. Тази изпълнена с вяра увереност е характерна за истински обрънатия във вярата. Да помага на другите да откриват и обикват Евангелието се оказва възможност за начин на живот и благословия.

По време на кариерата си в Църковното образование старейшина Годой работи като учител в Института, координатор, директор и директор на страна. Последно той е директор за Семинара и Института в област Южна Америка Северозапад.

Тейлър Гийермо Годой Атанасио е роден в Лима, Перу, през 1968 г. в семейството на Тейлър Годой и Адалзахинда Атанасио. Баща му умира, когато той е малко момче и той е отгледан от възлюбения си втори баща Елиас Ребаза. Старейшина Годой се присъединява към Църквата, когато е на 17 г.

След като служи в мисия Лима Север Перу, той се връща в родния си град Арекипа. Там той се сприятелява с една млада жена на име Карол Пачеко. Двамата обрънати във вярата сключват брак на 31 май 1994 г. в храма Лима Перу. Те са родители на 2 деца.

Старейшина Годой завършва бакалавърска степен по стоматология в Католическия университет Санта Мария през 1993 г. и магистърска степен по администрация в Техническия университет в Мадрид през 2006 г.

Той е служил като епископ, висш съветник, президент на кол, областен директор връзки с обществеността и областен седемдесетник. ■

Старейшина Джони Л. Коч

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Джони Луис Коч е второ поколение член на Църквата от Бразилия. Родителите му Луис и Етулка Гашо Коч посещават различни местни църкви в началото на семейния си живот, за да намерят духовна истина.

Мисионерите идват пред вратата на родителите му, часове след като майка му изрича прочувствена молитва и обещава да следва Бог. След по-малко от шест месеца те са кръстени.

Роденият през 1962 г. старейшина Коч израства в Жоанвил, Санта Катарина, Бразилия. Влиянието на ръководителите на Църквата, като например отдадена учителка в Неделното училище за деца, бащински настроен епископ и решителен президент на кол, му помагат да вземе решението да живее според Евангелието.

След като отслужва пълновременна мисия в мисия Сао Пауло Север Бразилия, старейшина Коч учи статистика в Университета Бригъм Йънг, Юта, САЩ. Той разказва: „По време на едно пътуване до Бразилия посетих района на един приятел, където се запознах с бъдещата си съпруга. Тя дойде при мен и ме попита дали съм женен“. След осем месечно ухажване от разстояние и само 15 дни реално прекарани заедно, той сключва брак с Лилиане Мишели Лудживиги на 26 април 1988 г. в храма Сао Пауло Бразилия. Те имат две деца.

След като завършва УБЙ и получава магистърска степен по бизнес администрация, старейшина Коч работи в областта на международната логистика. В продължение на 25 години той работи за различни компании, докато не бива призван да служи пълновременно за Църквата.

Старейшина Коч е служил като епископ, президент на кол и областен седемдесетник. Той е президент на мисия Мапуто Мозамбик, когато бива призван като висш ръководител седемдесетник.

„Свидетелството ми се изгради постепенно с времето и чрез духовни преживявания, получавани посредством живот според Евангелието“ – казва старейшина Коч. „Книгата на Мормон е един от основните елементи в силата на свидетелството ми за Господ Исус Христос, Неговата Църква и Пророка Джозеф Смит“. ■

Старейшина Адилсон де Паула Парела

Висш ръководител седемдесетник

Когато старейшина Адилсон де Паула Парела е на осем години, мисионерите започват да учат семейството му за Пророка Джозеф Смит и Възстановяването на Евангелието.

„Дори като бях дете, аз не се съмнявах, че Джозеф Смит действително е виждал Бог и Исус Христос“ – казва старейшина Парела, който бе подкрепен на 1 април 2017 г. като висш ръководител седемдесетник. „Оттогава никога не съм се съмнявал“.

Старейшина Парела е роден през 1962 г. в Гуаружа, Бразилия на атлантическия бряг, близо до Сао Пауло, в семейството на Фиораванте и Вани де Паула Парела.

И двамата му по-големи братя са отслужили мисии. Техният пример и този на един любящ епископ, Анжелино Боржес де Фрейтас, който го учи как да бъде носител на свещеничество на Аарон, събуждат в него желание да отслужи пълновременна мисия. Мисионерската служба потвърждава за него „реалността на Бог и Неговия Син и че всички ние сме чеда на Бог“.

След като служи в мисия Порто Алегре Бразилия, старейшина Парела учи в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, САЩ, където завършва бакалавърска степен по комуникации и магистърска степен по бизнес администрация. Той работи като главен директор на Kodak Polychrome Graphics и като съдружник в K Korn Ferry International. Последно е съдружник в Caldwell Partners.

Той сключва брак с Елайне Финхолджи през декември 1988 г. в храма Сао Пауло Бразилия. Те са родители на пет сина.

Старейшина Парела е служил като президент на клон, епископ, висш съветник, съветник в президентство на кол, областен седемдесетник и от 2009 до 2012 г. като президент на мисия Бело Оризанти Бразилия.

Откакто среща мисионерите, животът му е едно пътуване към разбирането на това, което почувствал като осемгодишен. Това да посещава събрания в Църквата, да продължава да се учи от Божието слово и да се стреми да спазва заповедите му е помогнало да разшири разбирането си, започнало със зрънцето истина, което му било дадено като дете. „Това действително е Божието царство на земята“ – казва той. ■

Старейшина Джон К. Пингрий-мл.

Висш ръководител седемдесетник

Свидетелството ми се изгради с времето, малко по малко, посредством получаване на отговори на молитви, чувстване на Духа, докато чета Писанията, покаяване и служба на Господ“ – казва старейшина Джон К. Пингрий-мл., който е подкрепен на 1 април 2017 г. за висш ръководител седемдесетник.

Той е роден през 1966 г. в Солт Лейк Сити, САЩ в семейството на Кармен и Джон К. Пингрий-ст. и обяснява, че отдадеността на родителите му е помогнала за неговото изграждане като личност.

„В деня след като съм се родил моят баща ми написал писмо“ – казва старейшина Пингрий. „Той запазил това писмо и когато след години отидох да служа пълновременна мисия, ми го изпрати по пощата. Писмото съдържаше няколко страници с неговото свидетелство и уроци, които иска да науча през живота си. Докато го четях, Духът ми свидетелстваше, че това, на което съм учен от родителите ми относно възстановеното Евангелие на Исус Христос, е истина“.

Старейшина Пингрий отслужва мисия в испаноговорящата част на мисия Бостън Масачузетс.

Той получава бакалавърска степен по английски език и политология от Университета на Юта и магистърска степен по бизнес администрация от Факултета по бизнес на университета Харвард. Той сключва брак с Ан Пъгсли през март 1990 г. и те са родители на пет деца.

По-голямата част от кариерата му е насочена към оказване на помощ към другите. Той е бил президент на организация за медицинска хуманитарна помощ и вице-президент на две здравни компании.

Служил е като президент на мисия Хюстън Тексас от 2011 до 2014 г. и като областен седемдесетник, президент на кол, епископ, президент на кворума на старейшините и учител в Семинара и Института.

„Господ казва: „Ако пожелаеш, ти ще бъдеш средството за извършване на много добро в това поколение“ (У. и З. 11:8)“ – казва старейшина Пингрий. „За мен това означава, че Господ казва: „Чрез теб мога да върша добро в живота на другите, но само ако Ми позволиш“. Ако търсим възможности, Небесният Отец ще благославя другите чрез нас“. ■

Старейшина Брайън К. Тейлър

Висш ръководител седемдесетник

Брайън Кинг Тейлър бе подкрепен като висш ръководител седемдесетник на 1 април 2017 г.

Старейшина Тейлър е роден в Огдън, Юта, САЩ в семейството на Лоуъл Муун и Мари Кинг Тейлър. Той израства в близкия град Кейсвил, четвърто от пет деца в семейството, които обичат риболова и спорта.

По-големият му брат Крейг бил носител на баскетболна стипендия в Щатския университет на Юта в Логън, Юта и се опитвал да реши дали да отслужи мисия или да продължи кариерата си в колеж.

„Един път по време на вечерята (му) казах: „Ей, ако ти отидеш на мисия, и аз ще отида на мисия“ – спомня си старейшина Тейлър. И двамата братя в крайна сметка отслужват мисии, като старейшина Тейлър отива в мисия Севиля Испания.

Преди мисията си, от 1982 до 1984 г., старейшина Тейлър играе в баскетболния отбор на Университета Бригъм Йънг заедно с Девин Г. Дюран, който в момента служи като член на общото президентство на Неделното училище.

В УБЙ той се запознава и с бъдещата си съпруга Джил Федърстоун. Тя преподава в класа за Евангелски учения в неделното училище в своя студентски район. По покана на брат си старейшина Тейлър посещава нейните уроци и се запознава с нея. Те се влюбват и сключват брак на 30 април 1987 г. в храма Солт Лейк. Те имат седем деца.

Сестра Тейлър е единствената дъщеря от седемте деца на почетния висш ръководител старейшина Вон Дж. Федърстоун и сестра Мерлийн Федърстоун. „Те просто наистина се отнесоха добре към мен и ме приеха“ – казва старейшина Тейлър за нейните родители. „Веднага се почувствах обичан“.

С бакалавърската си степен от УБЙ старейшина Тейлър е създал много фирми, включително компания, която разработва софтуер за координиране на спешни повиквания между службите за обществена безопасност.

Той е служил като учител в Института, висш съветник, президент на Младите мъже в район, президент на кол и по време на призоваването си като седемдесетник е президент на мисия Далас Тексас. ■

Старейшина Таниела Б. Уаколо

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Таниела Биу Уаколо е посветил всеки ден от живота си на служба на Господ, от кръщението си през март 1994 г. до сега.

Старейшина Уаколо е роден на малкия остров Ломалома, Лау, Фиджи в семейството на Таниела Воса и Темалеси Буадрома Уаколо и е най-малкият от шест деца. „Отгледан съм в много беден дом, но бяхме богати по отношение на любовта, която изпитвахме един към друг“ – казва той.

На 12-годишна възраст старейшина Уаколо напуска дома на родителите си, за да учи в пансион, в който има над 500 млади мъже на възраст от 12 до 19 г. „За мен това бе чудесно място за обучение – казва той. – Там се научих на самодисциплина“.

Той излиза на срещи в продължение на повече от година с Анита Херберта Моймой, която тогава е нов член на Църквата. Те сключват брак на 22 август 1987 г. в Сува, Фиджи.

Обръщането във вярата на старейшина Уаколо не се случва внезапно и през първите осем години от техния семеен живот той се среща с много мисионери. „Аз преминах през мисионерските беседи четири пъти за осем години – казва той. – Учили са ме 24 мисионера“.

Един обикновен въпрос от един от тези мисионери за името на Църквата го подтиква да се реши да се кръсти. „Църквата трябва да бъде наречена на нейния собственик – бил той. – Ето това беше“.

Старейшина Уаколо и съпругата му се запечатват през 1995 г. в храма Нукуалофа Тонга. Те имат 2 деца.

Скоро след кръщението му се появяват възможности за служба. Две седмици след кръщението си той бива призван в президентство на Младите мъже в района и да преподава заедно със съпругата си в Семинара. След малко от година той приема призованието да служи като президент на клон. По-късно той служи като съветник в президентство на кол, президент на кол и областен седемдесетник. Когато е призван за висш ръководител седемдесетник, той е президент на мисия Литъл Рок Арканзас.

Старейшина Уаколо е следвал мениджмънт и публична администрация и има магистърска степен по мениджмънт. Последната му позиция е мениджър на обслужващия център на Църквата във Фиджи. ■

Джийн Б. Бингам

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

След като е живяла на няколко различни места в Съединените щати, сестра Джийн Б. Бингам оценява как Евангелието предоставя едно стабилизиращо влияние по време на промените в средата.

Тя е родена през 1952 г. в Прово, Юта, САЩ в семейството на Робърт и Едит Джой Баръс и израства с шест сестри и двама братя. Тя учи в основни училища в Тексас и Минесота, САЩ и завършва гимназия в Ню Джърси. Само тя и братята ѝ са светии от последните дни в посещаваните от тях училища, докато не се преместват в Ню Джърси, където тя за радост открива, че ще учи заедно с едно момиче от новия ѝ район.

След като тя и Брус Бингам сключват брак в храма Прово Юта на 22 декември 1972 г., те се преместват в Илинойс, за да продължат образованието си.

На брат и сестра Бингам се раждат две деца, а те имат за свои и други, на които са били приемни родители. Тя завършва полувисше образование по семеен живот и когато най-малкото им дете е в гимназия, тя продължава образованието си и завършва магистратура по педагогика.

Първото призвание на сестра Бингам в Обществото за взаимопомощ идва скоро след раждането на първото ѝ дете. „Бях призвана да преподавам уроците за обучение на майките. Беше чудесна възможност да се уча от примерите на другите сестри, както и от наръчника“.

Сестра Бингам пътува много по време на службата си като член на общия борд на Неделното училище за деца и като съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца. Тя е виждала трудностите и благословиите от това човек да е член на Църквата в различни области по целия свят.

Надява се, че сестрите в Обществото за взаимопомощ ще откриват доброто една в друга. „Искушение е да се сравняваме с другите, но това има обратен ефект и е противно на това, което Небесният Отец иска от нас“. Тя казва, че Обществото за взаимопомощ помага на всяка сестра да развива разбиране за това коя е тя във вечността. „Когато съсредоточаваме живота си над Исус Христос, ние действително знаем кои сме“ – казва тя. ■

Шарън Юбанк

Първа съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ

В качеството си на нов служител на Хуманитарните служби на светиите от последните дни, Шарън Юбанк вижда нищета, тъга и скръб, които я шокират. Чрез молитва тя разбира, че макар и да може да помага на Господ да се грижи за чедата Си, тя няма водеща роля при справянето с тази скръб. „Водеща роля има Исус Христос. Той ще понесе това бреме. Тези хора са Негов народ и Той чува и отговаря на молитвите им“. Този отговор променя способността ѝ да помага и да служи.

Години след това, като директор на хуманитарната организация на Църквата LDS Charities сестра Юбанк оказва помощ на нуждаещи се по целия свят и ги насърчава да развиват способността да разчитат на собствените си сили.

След като на 1 април 2017 г. е подкрепена в общото президентство на Обществото за взаимопомощ, тя ще продължи да бъде директор на LDS Charities. Съществува „силна връзка“ между LDS Charities и Обществото за взаимопомощ, при която членове на общото президентство на Обществото за взаимопомощ са в борда на директорите на LDS Charities, обяснява тя. Нейните отговорности към двете организации ще укрепват тази връзка.

Шарън е родена през 1963 г. в Рединг, Калифорния, САЩ и е най-голямото от седемте деца на Марк и Джийн Юбанк. Сестра Юбанк, която е отгледана в Баунтифул, Юта, САЩ, израства на парцел от 4 хектара, на който децата на семейство Юбанк берат кайсии, поправят напоителната система и са близо до планините на Юта.

Сестра Юбанк завършва бакалавърската си степен по английски език и история в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, САЩ и е отслужила мисия в мисия Хелзинки Финландия.

Освен да работи в Църковния отдел по благосъстояние, сестра Юбанк е работила на държавна служба в столицата Вашингтон, била е съсобственик на малка фирма и е живяла в Япония и Франция.

Всяка възможност е била „скок, породен от вяра“, който ѝ е помогнал да усвои уменията, които използва днес, позволил ѝ е да се запознае с прекрасни хора и в извън Църквата и ѝ е донесъл обич и благодарност за много от световните култури, езици и храни. ■

Рейна И. Абурто

Втора съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Сестра Рейна И. Абурто е родена през 1963 г. в Манагуа, Никарагуа в семейството на Ноел Бланко и Делби Кардоза. Сестра Абурто казва: „Родителите ми винаги работеха усърдно, за да могат да ни издържат. Имах много щастливо детство“.

Непосредствено след полунощ на 23 декември 1972 г., когато тя е на девет години, град Манагуа е разтърсен от земетресение. „Спасих се, защото зад мен имаше някаква мебел, но краката ми бяха заклещени“. Чувайки нейните писъци и тези на майка ѝ, съседите идват, за да ги извадят от съборената кирпичена къща. В развалините намират тялото на по-големия ѝ брат в леглото до нейното. „Материалните притежания са просто толкова временни, но това, което е важно, е нашето семейство“ – казва тя.

Когато е на 21 г., сестра Абурто имигрира в Съединените щати със семейството си. Докато живее в Сан Франциско, Калифорния, тя бива запозната с мисионерите и решава да отиде на църква. „Веднага, след като влязох в онази сграда, можех да почувствам Духа. Беше конференция на кол и чувствах, че всяко едно от посланията бе за мен“ – казва тя. Тя е кръстена през 1989 г.

По това време се запознава с Карлос Абурто и те се сприятеляват. Те продължават да си пишат, дори когато сестра Абурто се премества в Орем, Юта. Те сключват брак на 8 май 1993 г. в храма Джордън Ривър Юта. Те са родители на три деца.

Сестра Абурто, подкрепена на 1 април 2017 г. като член на общото президентство на Обществото за взаимопомощ, е работила в сферата на преводите в продължение на повече от 25 години, включително в Novell Inc. и Lemoine International. Сега тя и съпругът ѝ притежават малка агенция за преводи. Тя следва индустриално инженерство в Централния Американски Университет в Манагуа, Никарагуа в продължение на четири години, а през 1997 г. завършва полувисше образование по информатика в щатския колеж Юта Вали.

Сестра Абурто е служила в различни призования в Църквата, включително като член на общия борд на Неделното училище за деца от 2012 до 2016 г. ■

Кристина Б. Франко

Втора съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца

Като малка, сестра Кристина Б. Франко научава, че ако има въпрос, може с молитва да се обърне към Небесния Отец за отговор.

Тя разказва: „Помня как, като бях на около 11 години, се обърнах към мама с въпрос, свързан с ученията. Тя отговори на въпроса ми, но ми каза: „Не е нужно да разчиташ на моите думи, за да знаеш дали е така“. Затова аз се молих и попитах Небесния ми Отец дали това е истина“.

Тя получава отговор на молитвата си и от този момент нататък знае, че има Небесен Отец, който я обича и ще отговаря на молитвите ѝ.

Кристина Беатриз Франко, която е подкрепена на 1 април 2017 г. в президентството на Неделното училище за деца, е родена през 1958 г. в семейството на Уго Р. и Мария А. Годой Фрага в Буенос Айрес, Аржентина.

Когато е на три години, мисионерите почукват на вратата на родителите ѝ. След като проучват и посещават Църквата в продължение на около осем месеца, родителите се присъединяват към Църквата и започват да отглеждат децата си според Евангелието. В Неделното училище за деца тя се запознава с Родолфо К. Франко, едно дете, което по-късно става нейният най-добър приятел.

Когато тя е на 18 г., семейството на сестра Франко се премества в Юта, САЩ. По това време тя и Родолфо знаят, че желаят да сключат брак, но от Родолфо се изисква да служи известно време в казармата в Аржентина. Двамата си пишат писма и когато той приключва военната си служба, те сключват брак на 15 декември 1978 г. в храма Солт Лейк. Те са родители на трима сина.

Следвайки стъпките на бащата на сестра Франко, който е часовникар, двамата работят в часовникарска работилница в Солт Лейк Сити в продължение на близо три десетилетия.

Сестра Франко е заемала много позиции в Църквата. Тя е служила в общия борд на Неделното училище за деца от 2005 до 2010 г. и е призована в общото президентство на Неделното училище за деца, докато служи със съпруга си, който е президент на мисия Ресистенсия Аржентина. ■

Целта на Обществото за взаимопомощ

Думите на целта на Обществото за взаимопомощ бяха обновени. Тя сега гласи: „Обществото за взаимопомощ помага на жените да се подготвят за благословиите на вечния живот, като увеличават вярата си в Небесния Отец, Исус Христос и Неговото Единение, укрепват отделни хора, семейства и домове чрез обреди и завети и работят в единство, за да помагат на нуждаещите се“.

Целта отразява допълнителните прозрения, които ще помагат на жените светии от последните дни да разбират божествената същност, вечното дело и целта на всяка сестра в Обществото за взаимопомощ. ■

Обявени нови призвания

По време на общата конференция беше обявено призоваването на шест нови висши ръководители седемдесетници, ново общо президентство на Обществото за взаимопомощ и реорганизацията на общото президентство на Неделното училище за деца.

Да служат като висши ръководители седемдесетници бяха призвани старейшина Тейлър Г. Годой, старейшина Джони А. Коч, старейшина Адилсон де Паула Парела, старейшина Джон К. Пингрий-мл., старейшина Брайън К. Тейлър и старейшина Таниела Б. Уаколо.

Джийн Б. Бингам ще служи като

обща президентка на Обществото за взаимопомощ с Шарън Юбанк като първа съветничка и Рейна И. Абурто като втора съветничка. Преди да бъде призвана, сестра Бингам служеше като първа съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца. Бони Х. Кордън, която служеше като втора съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца, бе обявена за новата първа съветничка, а Кристина Б. Франко за втора съветничка.

Биографиите започват от страница 135. Бяха обявени и 36 новопризовани областни седемдесетници (вж. страница 44). ■

Пет нови храма

Президент Томас С. Монсън обяви плановете да се построят пет нови храма, разположени в следните градове:

Град Бразилия, Бразилия.

Храмът Бразилия Бразилия ще бъде десетият храм в Бразилия, като това включва шест действащи храма и други три, които са обявени или в строеж. В Бразилия живеят повече светии от последните дни (над 1,3 милиона), отколкото в която и да е друга страна с изключение на Съединените щати и Мексико. Бразилия има население от около 211 милиона души.

Близо до град Манила, Филипините. Този храм ще бъде вторият в областта на Манила и четвъртият във Филипините. Във Филипините има близо 750 000 светии от последните дни при население от 104 милиона души.

Найроби, Кения. Храмът ще обслужва над 30 000 членове в източна Африка, включително 13 000 членове в Кения, която има население 48 милиона души. С него броят на храмовете в Африка, които са действащи, в процес на строеж или обявени, става осем.

Покатело, Айдахо, САЩ. Храмът Покатело Айдахо ще бъде шестият храм в Айдахо, щат, в който има близо 450 000 светии от последните дни при население от 1,7 милиона души.

Саратога Спрингс, Юта, САЩ. Този храм ще се намира в един от най-бързо разрастващите се райони на Юта и ще бъде 18-ият храм в щата. В Юта, където се намира Централата на Църквата, има 2,1 милиона членове, а населението на щата е около 3,1 милиона души.

С петте обявени храма общият брой на действащите храмове е 155, а храмовете, които са обявени или в процес на строеж са 27, общо 182 храма по целия свят.

От общата конференция през октомври 2016 г. до сега бяха осветени храма Форт Колинс Колорадо, храма Стар Вали Уайоминг и храма Хартфорд Кънектикът в САЩ, а храмът Сува Фиджи бе повторно осветен.

Предстоящите освещавания са планирани както е посочено по-долу:

ХРАМ	ДАТА НА ОСВЕЩАВАНЕ
Париж Франция	21 май 2017 г.
Айдахо Фолз Айдахо (САЩ)	4 юни 2017 г. (повторно освещаване)
Тусон Аризона (САЩ)	13 август 2017 г.
Меридиън Айдахо (САЩ)	19 ноември 2017 г.
Сидър Сити Юта (САЩ)	10 декември 2017 г.

Бе направена първа копка за храма Уинипег Манитоба (Канада), храма Киншаса Демократична република Конго, храма Баранкиля Колумбия, храма Арекипа Перу и храма Рио де Жанейро Бразилия.

Трябва да се отбележи, че докато продължава изграждането на храма Рим Италия, в центъра за посетители бяха поставени статуи на Исус Христос и първите дванадесет апостоли, а също на върха бе поставен ангелът Мороний. ■

Можете да откриете последни новини и информация на temples.lds.org.

Pathway – път към образование

Първото президентство обяви създаването на една нова световна образователна организация за висше образование в Църквата, наречена BYU-Pathway Worldwide. Новата организация ще започне да функционира от 1 май 2017 г. Организацията ще предоставя образователни възможности на хората, които иначе не разполагат с такива.

„Pathway е мост към света на висшето образование по Интернет и пътека към възможности за успешен живот“ – казва президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство. ■

Можете да намерите повече информация на pathway.lds.org.

Продължава служението на апостолите по света

Пророците и апостолите продължават да служат по света (вж. У. и З. 107:23). През последните шест месеца:

По време на излъчване на Лице в лице, проведено в **Палмира, Ню Йорк, САЩ**, президент Хенри Б. Айринг и старейшина Джефри Р. Холанд насърчиха младежите в Църквата да придобият лично свидетелство. „Узнайте за себе си, че тези неща са истинни“ – каза президент Айринг.

В **Мексико** президент Ръсел М. Нелсън бе представен в националната Камара на депутатите (долната камара на конгреса) и Църквата бе похвалена за доброто, което е извършила за защитата на религиозната свобода и укрепването на семействата. Президент Нелсън също така се срещна с членове и мисионери и каза, че членовете са „активна сила за добро в своите общности“.

В **Аризона, САЩ** старейшина Далин Х. Оукс насърчи всички членове на Църквата да защитават религиозната свобода. (Намерете повече информация на religiousfreedom.lds.org.)

Президент Дитер Ф. Ухтдорф говори на членове от клон Парлис Крийк (за говорещи суахили) в **Солт Лейк Сити, САЩ**. Много от членовете на клона са бежанци от африкански страни, а самият президент Ухтдорф два пъти е бил бежанец. „Винаги помнете, че където и да сме, Евангелието е нашият дом“ – каза той.

Старейшини М. Ръсел Барлард и Д. Тод Кристоферсън присъстваха на церемонията по встъпване в длъжност на новия епископ на римокатолическата епар-

По посока на часовниковата стрелка, от горе вляво: старейшина Беднар разговаря с членове на Църквата във Филипините; президент Ръсел М. Нелсън се среща с членове на Камарата на депутатите (долната камара на конгреса в Мексико), за да обсъдят религиозната свобода; група от изтъкнати мормонски и еврейски ръководители от САЩ на посещение при министър-председателя на Израел Беньямин Нетаняху; старейшина Стивънсън поздравява служител като съветник пълнолетен младеж по време на конференция За укрепването на младежите в Уругвай; младежи присъстват на пряко излъчване с участието на старейшина Холанд и президент Айринг в Палмира, Ню Йорк, САЩ; старейшина и сестра Ренлънд поздравяват сестри на събрание в Тонга; старейшина Расбанд посещава детска онкологична болница в Гватемала Сити, Гватемала.

хия в Солт Лейк Сити и го приветстваха в общността.

В **Светите земи** старейшина Холанд и старейшина Куентин Л. Кук се присъединиха към делегация от ръководители на светии от последните дни и видни личности от САЩ с еврейски

произход, които се събраха на едно историческо място в **Йерусалим**, за да отбележат 175-ата годишнина, откакто старейшина Орсън Хайд (1805 – 1878) от Кворума на дванадесетте апостоли освети земята като място за събирането на евреите.

Старейшина Холанд също така посети членове и мисионери в **Япония, Корея и Гуам**, където „можахме да ги уверим, че предстои едно (светло) бъдеще“ – каза той. Той отбеляза, че преките излъчвания на духовни послания в цялата страна „дадоха възможност нашите послания да докоснат възможно най-голям брой хора“, като така те достигат до десетки хиляди членове.

В **Ню Йорк, САЩ** старейшина Дейвид А. Беднар участва във форум за брака, казвайки, че една от важните задачи на нашето време, задача, по отношение на която различните религиозни общности трябва да бъдат единни, е да се помага на хората да разбират истинското значение и цел на брака.

Докато посещаваше светии от последните дни в **Япония и Корея**, старейшина Беднар каза, че Църквата в Азия бавно, но постоянно върви напред. „Можем само да бъдем впечатлени от усърдието, добротата и верността на тези светии от последните дни“ – каза той. Старейшина Беднар също така се обърна към хиляди членове на Църквата и учи мисионерите в 7 от общо 21 мисии на Църквата във **Филипините**.

В **Мексико** старейшина Нийл А. Андерсън посъветва членовете на Църквата да преодоляват препятствията, които им пречат да посещават храма, да почитат Господния ден и да укрепват семейните взаимоотношения. Той ги покани да правят така, че Спасителят да има по-съществена роля в живота им.

Старейшина Куентин А. Кук посети **Филипините**, 20 години след като служи там като новопризован висш ръководител. Той каза, че оттогава до сега броят на членовете на Църквата във Филипините се е удвоил. Той каза: „Там, където имаше клонове, сега има колове. Децата, които познавахме тогава, сега са завърнали се мисионери. Завърналите

се мисионери сега са президенти на кол. Невероятно е да се види растежа на Църквата“.

В **Боливия и Перу** старейшина Кук посъветва членовете да наблегнат на вярата в Господ Исус Христос. Той каза, че младежите и пълнолетните младежи там са изключителни и показват любов към Спасителя, Неговото Единение и Възкресение.

В **област Африка Запад** старейшина Гари Е. Стивънсън каза, че неговото посещение му е предоставило възможност да размишлява над любовта и радостта, които светите от последните дни намират в Евангелието, въпреки „трудностите и пречките“, които срещат.

По-късно, в **Уругвай, Чили и Аржентина** старейшина Стивънсън говори на конференция За укрепването на младежите. Той каза, че много от младежите „вземат решения да отидат на мисия и да останат непоклатими в своята цел да сключат брак в храма и... (да получат) по-добро образование“.

Старейшина Роналд А. Расбанд посъветва членовете и мисионерите в **област Централна Америка** да останат предани на сключените завети и да гледат към Господ в трудни моменти. Той посети детска онкологична болница в **Гватемала**, изнесе реч по ключови въпроси на подкрепен от Църквата симпозиум за религиозната свобода в **Ел Салвадор** и се срещна с президента на **Никарагуа**.

В **Тонга** старейшина Дейл Г. Ренлънд се срещна с кралицата и други членове на краското семейство. Той също така посети **Австралия и Нова Зеландия**, където членовете го помолиха да предаде техните сърдечни поздравии на президент Томас С. Монсън. ■

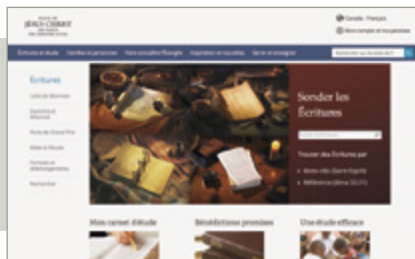
Актуална информация за служението на тези ръководители на Църквата може да бъде намерена на техните страници във Facebook и на prophets.lds.org.

По-добри мисионери, по-добри учители

По време на световно излъчване близо 71 000 старейшини и сестри в 422 мисии участваха в обучение как да бъдат по-добри мисионери и по-добри учители. Промени, одобрени от Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, бяха обявени като част от обучението. Една нова програма ще позволява по-голяма гъвкавост в начина, по който мисионерите използват времето си и по-голяма адаптивност в зависимост от областта, в която служат.

Целта на по-гъвкавата програма е да помогне на мисионерите да бъдат по-продуктивни, да си поставят по-въдъхновени цели, да планират по-ефективно, да живеят по-здравословно и да използват своята свобода на избор, за да вземат праведни решения относно най-рационалния начин, по който да използват времето си. Тя също така ще им помага и да работят по-дълго време.

Другата обявена промяна бе намаляването на броя на „ключовите показатели“, които мисионерите използват, за да отчитат напредъка в работата си. На мисионерите бе напомнено, че всички принципи в *Проповядвай-те Моето Евангелие* са важни и следва да бъдат прилагани. ■

Нови продукти и източници

Следва обобщение за новите продукти и източници, които от скоро са на разположение в Църквата.

Истории от Писанията и книжки за оцветяване. За да настръчи личното и семейното изучаване на Писанията, Църквата планира да издаде нови материали с разкази от Писанията, започвайки с поредица от книжки за оцветяване, предназначени за деца на възраст от 2 до 8 г. Книжките могат да бъдат намерени безплатно в PDF формат на scripturestories.lds.org, а в печатен вариант могат да бъдат поръчвани от store.lds.org и в центровете за разпространение.

Книжките за оцветяване ще бъдат преведени на езиците, които имат LDS издания на Писанията. До края на 2017 година ще бъдат налични на испански, португалски, френски, японски, корейски, китайски (традиционен), немски, руски и италиански.

Писания. Първото президентство обяви нов превод на тройната комбинация на Писанията на френски език, наличен на ecritures.lds.org и в приложението за мобилни устройства Gospel Library. Преводът включва лека промяна в словореда на една от молитвите за причастието. Първото президентство също така обяви, че е наличен превод на тройната комбинация на хърватски език онлайн. От скоро в печатен формат са достъпни и тройни комбинации на хърватски, руски и исландски.

Помощ за семействата, при които има привличане към същия пол. В помощ на членовете, за да реагират внимателно и разумно,

когато в семействата им, сред другите членове на Църквата или другаде има хора с привличане към собствения пол, източниците включват новия сайт mormonandgay.lds.org и обновлението на Gospel Topic относно привличането към същия пол (на английски език), включително често задавани въпроси и учения на Църквата.

Обновено приложение Gospel Library. Приложението, което членовете по целия свят използват, за да изучават Писанията, речите от конференциите и други материали, наскоро беше значително обновено, както за iOS, така и за Android. Във версия 4 инструментите за изучаване са по-интуитивни, функциите и опциите са по-унифицирани, на разположение са и нови видео указания. Тъй като сега цялото съдържание позволява допълнителни отбелязвания, можете да маркирате, да добавяте бележки, да свързвате, тагвате и да организирате като в бележници. Можете да добавяте бележки към видеоклипове, заглавия на глави в Писанията и спомогателни учебни материали, списъци в различните учебни ръководства, химните и песните от Неделното училище за деца и други.

Обновено приложение LDS Tools. Версия 3.2.0 на мобилното приложение LDS Tools улеснява посещаването на храма. Добавените функции позволяват на членовете да виждат определения за тяхната единица храм, да намират петте най-близки храма, да се свързват с храм или да научават кога е планирано затварянето му, а също и да получават напомняне преди да изтече препоръката им. ■

Да преподаваме като Спасителя

Всички желаем да преподаваме като Исус – каза старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли по време на излъчване за учители по света на 5 ноември 2016 г. „Неговият начин на преподаване бе прост, директен и въздействащ“.

Старейшина Холанд каза, че ръководството *Да преподаваме като Спасителя* помага да се подобри преподаването в Църквата. Това се постига и чрез събранията на съвета на учителите и обученията за нови учители, които бяха обсъдени по време на излъчването. Излъчването е налично на 10 езика на teach.lds.org, заедно с множество видеоклипове и други материали за подобряване на начина на преподаване. ■

СЕМЕЙСТВОТО

ПРОКЛАМАЦИЯ КЪМ СВЕТА

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО И СЪВЕТЪТ НА ДВНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ НА ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

НИЕ, ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО И Съветът на дванадесетте апостоли на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, тържествено провъзгласяваме, че бракът между мъжа и жената е постановен от Бог и че семейството заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца.

Всички човешки същества – мъже и жени – са създадени по образа на Бог. Всички те са възлюбени духовни синове или дъщери на небесни родители и като такива всички имат божествена природа и съдба. Полът е съществена характеристика на личността в доземното, земното и вечното самосъзнание и цели.

В ДОЗЕМНАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ духовните синове и дъщери познавали и почитали Бог като техен Вечен Отец и приели Неговия план, чрез който децата Му могат да получат физически тела и да придобият земен опит, за да напреднат към съвършенство и напълно да осъзнаят своята божествена съдба като наследници на вечен живот. Божественият план за щастие позволява семейните връзки да се обезсмъртят. Свещените обреди и завети, достъпни в светите храмове, дават възможност на отделните хора да се завърнат в присъствието на Бог, а на семействата да бъдат свързани за вечността.

ПЪРВАТА ЗАПОВЕД, която Бог дал на Адам и Ева, се отнася до възможността им, като съпруг и съпруга, да станат родители. Ние заявяваме, че заповедта на Бог към Неговите деца да се плодят и да изпълват земята остава в сила. Също така заявяваме, че Бог е заповядал свещените сили за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга.

Ние заявяваме, че начинът, по който земният живот се създава, е божествено постановен. Ние потвърждаваме светостта на живота и неговата важност във вечния план на Бог.

СЪПРУГЪТ И СЪПРУГАТА имат важната отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца. Ето, наследство от Господа са чедата” (Псалми 127:3). Родителите

имат свещения дълг да отглеждат децата си в любов и праведност, да се грижат за техните физически и духовни нужди, да ги учат да се обичат и да си служат, да съблюдают заповедите Божии и да бъдат граждани, спазващи закона, където и да живеят. Съпрузите и съпругите, майките и бащите ще бъдат отговорни пред Бог за самоосвобождаването от тези свои задължения.

СЕМЕЙСТВОТО е постановено от Бог. Бракът между мъжа и жената е съществен елемент в Неговия вечен план. Отредено е децата да се раждат в рамките на брачната връзка и да бъдат отгледани от баща и майка, които изцяло почитат брачните завети. Щастieto в семейния живот е най-вероятно да се постигне, когато се гради върху ученията на Господ Исус Христос. Успешните бракове и семейства се установяват и се поддържат върху принципите вяра, молитва, покаяние, прошка, уважение, обич, състрадание, работа и благотворни, развлекателни дейности. По божествен проект бащите трябва да водят своите семейства с любов и праведност и са отговорни да осигуряват необходимото за живота и защитата на семействата си. Майките са отговорни предимно за отглеждането на децата си. В тези свещени отговорности бащите и майките са задължени да си помагат като равностойни партньори. Недееспособност, смърт или други обстоятелства могат да изискват индивидуално приспособяване. Роднините трябва да оказват помощ при необходимост.

Ние предупреждаваме тези, които нарушават заветите за целомъдрие, които безчестят брачния партньор или детето си, или които не изпълняват семейните си задължения, че един ден ще бъдат отговорни пред Бог за това. Също така предупреждаваме, че разпадането на семейството ще донесе на отделните хора, общностите и нациите бедствията, предсказани от древните и от съвременните пророци.

Ние призоваваме отговорните граждани и държавните служители навсякъде по света да подкрепят мерките, предназначени да запазят и укрепят семейството като основна единица на обществото.

Тази прокламация бе прочетена от президент Гордън Б. Хинкли като част от неговото послание на общото събрание на Обществото за взаимопомощ, състояло се на 23 септември 1995 г. в Солт Лейк Сити, Юта.

„Живеем във време на големи беди и нечестие. Какво може да ни предпазва от широко разпространените грехове и злото в днешния свят?“ — попита президент Томас С. Монсън по време на 187-та годишна обща конференция на Църквата. „Заявявам, че силното свидетелство за нашия Спасител Исус Христос и Неговото Евангелие ще ни помага да бъдем в безопасност. ... Сърдечната ми молба е всички с молитва да изучаваме и размишляваме над Книгата на Мормон всеки ден. Ако правим това, ще можем да чуваме гласа на Духа, да устояваме на изкушенията, да преодоляваме съмнения и страхове и да получаваме помощ от небесата в живота си“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ